

CLEVELANDSKA

AMERIKA

Naročnina
\$2.00
na leto.

"Clevelandska Amerika"

619 ST. CLAIR AVE. N. E.
CLEVELAND, OHIO.

STEV. 23. NO. 23

CLEVELAND, OHIO, V TOREK, 22. MARCA 1910.

VOL III

VSTAL JE — ALELUJA !

Velikonočno jutro.

Na palmovem sem holmu stal
In šla je mimo lepa sanja:
Pred mano kakor grob odprt
Razgrinjala se je kampanja.
V akacijah je pajčalon
Razpredla zarja svilnotkan,
Kot da se kdo je iz tančice
Izmotal, stopil v beli dan.

In kakor da bi videl Njega
Iz groba vstalega
V sijajno belem oblačilu
Nebeško zalega.
V nebo je glava segala
In roka se raztegala
Od vzhoda daleč na zahod —
In božji mir je spal povsod.

In žarno solnce kot srce
Gorelo z ognjem je krvavim.
Tam spodaj pa so bli ljudje
Z veselimi licem, rožnozdravim.
Strmeli gori so v srce,
Kot da bi v davni zrl raj....

Silvin Sardenko.

SPREMEMBA ČASA.

Naj povem nekaj besedij skrivno na uho slovenskim družinam pri veselju pomladnega časa, ki se nam iz daljave počasi približuje kot naš dobri prijatelj iz daljine, katerega tako željno pričakujemo. Tako sem se namenil, da napišem nekaj o spremembi časa. Čas se bo spremenil, vendar s tem še ne bomo zadovoljni, ker potreba bode še marsikaj potrositi. Naše gospodinje si marsikaj omislijo. Moj nasvet je tak, da slehna gospodinja naj ne pozabi na lep voziček, ki se bo dobil v naši trgovini v veliki izbi. Naročil sem jih velikansko število, toda že sedaj imam toliko število naročil, da bo treba naročilo za vozičke podvojiti. Moda vozičkov je letos ravno ista kot vidite tukaj na slikah, cena je pa manjša od \$2 do \$5.00 na enem, tako kar je stalo prej 8 dolarjev, je sedaj po \$6.00. Narejeni so tako prilično, da žena lahko vzame dete in voziček na pocestno železnico ter se odpelje na prosti zrak, kjer zopet lahko vozi dete po zeleni trati. Cena teh je od \$5.50 naprej, nakar pridejo raznovrstne cene in mode, nekateri so bolj olepšani, svitlo kovani in lakirani. Zapomnite si, da če pridete samo pogledat, da vas ničesar ne stane.

Še nekaj je, kar imamo v naši zalogi, ki je največja pomoč v kuhinji in gospodinjji, t. j. dobra PEČ, najbode že na premog ali plin. Če peč ni dobra bo gospodinja vedno sitna, ker je vse jezi: jedila niso dobro skuhan, kruh ni dobro pečen, krompir ne skuhan ob pravem času, česar vzrok je samo peč.

Ali je železje zgorelo ali pa dupljina zaprta ali pa drug važen vzrok. V resnici se pa gospodinje velikokrat mučijo s pečmi radi malega vzroka, ker ni peč v pravem redu; posebno peč na plin morajo biti večkrat pregledane. Za take slučaje vam drage volje pomagamo in pregledamo, ne da bi vam kaj računali. Pri nas imamo največjo zalogo pečij; prodamo jih več na dan. Vsako peč garantiramo ali pa vzamemo tudi vašo na račun in postavimo drugo v kuhinjo; lahko tudi zamenjamo peč za plin za peč na premog. Smelo lahko trdim, da so naše peči najboljše, ker jih prodajam že šest let v največjo zadovoljnost vseh odjemalcev. Torej zapomnite si: Če kupite pri nas peč so vsa popravila zastoj: v zalogi imamo tudi vse železje potrebno za peč. Kaj je pač lepšega v kuhinji kot fina nova peč, katero nujno rabi vsaka družina; na peči se pa rabi posoda, katere imamo mi zelo bogato zalogo; vsega niti naštevati ni mogoče. Tudi steklo in porcelan morata biti vedno pri roki, da si okrasite in napolnite kuhinjske shrambe.

Pozabiti pa ne smem, da opomnim naše gospodarje, ki imajo tudi svojo besedo pri hiši, kaj je treba za izboljšanje. Veliko njih je, ki imajo svoje hiše v bližini naše trgovine; nekateri hočejo hiše popraviti, njih stanje zboljšati; treba je marsikaterega žblja, kladiva, ključavnico itd. Hiša je treba vedno popravljati, sedaj je premajhna, premalo visoka, ne dovolj dolga itd. Mi imamo v naši zalogi vse, kar je železnega. Hiša se mora tudi večkrat prebarvati, na zunaj in znotraj. Zunaj potrebujete dobro barvo, znotraj pa stenski papir ali pa tudi firneš, lak. To so stvari, katerih imamo mi bogato zalogo. Na razpolago je tudi stenski papir od 3 cente rola in več. Barvo imamo trojne vrste, kakor tudi trojne cene, kakor si zberete. Galona barve velja \$1.00, \$1.60 in \$1.75; kdor vzame pet galon, dobi ceneje, in kdor je naš odjemalec, dobi 10% popusta. Imamo tudi delavca za pritiskanje stenskega papirja, dobimo vam pa tudi delavce za barvati hišo po pogodbi. Torej gospodarji ne pozabite, da železnina in orodje je že vse pripravljeno.

Pa tudi za naše mlade fante in dekleta imam obilo v zalogi. Preskrbeli smo fino pohištvo. Veliko fantov in deklet bode zamenjalo "ledig stan" in zopet bo treba iti k Antonu Grdini, da vse preskrbi, kar se tiče pohištva. Ne bojim se fine, medene, (mesingaste) postelje in polirane omare že čakajo na vas, preproge, mize, stoli in druge stvari. Imamo konje bele kot sneg, kočije nove, delavci rudečelični in močni, pripravljeni voziti na veselo svatbe.

Še nekaj, kar spada v zadnji oddelek, in to je priporočilo pogrebnega zavoda. O tem ne bodem več povedal kot, da mi je mogoče izvršiti najtežavnejša dela. Tu sem jaz odgovoren, da se vam postreže ravno tako kot sami želite. V slučaju nesreče, če zahtevate, da se kdo pošlje v bolnišnico, ali pa če vam kdo umre, pokličite po dnevu ali po noči: Za to smo vedno pripravljeni. Pokličite na eni ali drugi telefon, ker imamo oba in smo vedno pri telefonu noč in dan. Ako vam operator reče, da ne odgovorimo, recite, da ni res, ker mi smo vedno pripravljeni.

ANTON GRDINA

trgovec s pohištvom, železnino i dr. Pogrebni in ambulančni zavod.

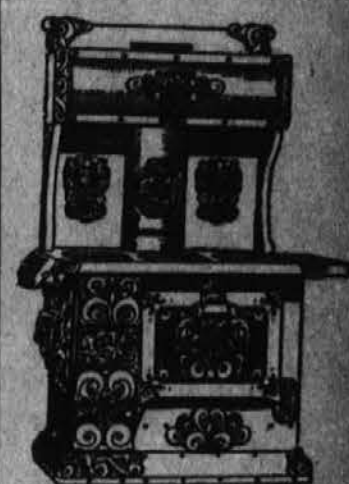
6127 ST. CLAIR AVE. CLEVELAND, OHIO

BELL TEL. EAST 1060-L

CUY. PHONE PRINCETON 1381

Blago pošiljamo tudi v druge kraje po naročilu.

CLEVELANDSKA "AMERIKA"

Izhaja v torek in petek.
Izdaja: Slov. tiskovna družba
Amerika.

Naročnina:
ZA AMERIKO \$2.00
ZA EVROPO \$3.00
ZA CLEVELAND po pošti... \$2.50
Posamezne številke po 3 cente.

Dopisi brez podpisa in osob-
nosti, ne ne sprejemajo.

Vse pisma, dopisi in denar
naj se pošiljajo na:
Tiskovna družba "AMERIKA"
6119 St. Clair Ave. N. E.
Cleveland, Ohio.

"Clevelandska AMERIKA"
Issued Tuesdays and Fridays.
— Published by —
The AMERIKA Publ. Co.
(a corporation.)
6119 St. Clair Ave. N. E.
Cleveland, Ohio.

Read by 15,000 Slovenians
(Kreiners) in the City of Cle-
veland and elsewhere.
Advertising rates on request.
Tel. Cuy. Central 7387-R.

"Entered as second-class
matter January 5, 1909, at the
post office at Cleveland, Ohio
under the Act of Mar. 3, 1879."

No. 23 Tue Mar. 22 '10 Vol III.

Aleluja.

Zveličar naš je vstal iz groba.
Veselo pevajo zdaj kristjani.
Bemagana je smrt, hudoba...
Bog odmeva po vesoljni
zemlji glas kristjanstva! Vse-
povsod, kamor je prodrl žarek
svete resnice, se praznuje ob
tem času slavna zmaga Zveli-
čarjeva nad peklim, nad člo-
veškim sovragom. Veseli se in
raduje vesoljno človeštvo. Spo-
tni vstajajo v dušah na slavn-
ne dneve, ko je vstal od smrti.
Oni, ki je bil poslan na svet,
da reši človeka sužnosti. Pre-
trgal je peklenke okove, ki so
imeli in tlačili človeštvo, zmagal
je, vstal je od smrti.

Pred štirideset leti je Bog
vzpostavil človeka, po svoji podobi
mu dal um in prosto voljo,
da se lahko svobodno giblje v
raju, ki mu je bil namenjen kot
bivaleči časno, a pozneje
nekončno življenje kot plačilo.
Še pred stvarjenjem so se uprli
duhovi proti svojemu Bogu.
Pognani so bili za kazen v
kraj, kjer je jok in škripanje
in zobni. Tedaj se je vzrodilo
pri teh duhovih sovraštvo in
nemočnost do vsega, kar iz-
haja od Boga. Bog je ustvaril
človeka. Prva naloga zavre-
nih duhov je torej bila, da po-
kvari temu človeku, ustvarje-
nem po božji podobi bogočnost.
Zagnali so se z vso silo nanj,
v podobi kače se je hudobni
duh približal zastopnici človeš-
tva, jo prevaril in zapeljal v
greh. Bog je rekel: "Od
vseh sadov lahko ješ, samo od
sadu drevesa ne; to je prepo-
san sad." To je bilo lahko
zakleto. Toda zviti peklenški
sovražnik je zmotil prvega člo-
veka. Premotil ga je, da je
prelomil povelje Gospodovo, da
se je uprl svojemu Gospodu, ki
je bil napram njemu tako do-
broljiv. Udal se je ukamom
svojega največjega sovražnika,
ki ga do tedaj še ni poznal —
in greh je bil storjen. Krivica
je se dogodila napram najbolji-
šemu Očetu; krivica je morala
biti kaznovana, kakor vsaka
druga krivica. Zapodil je Bog
prvega človeka iz rajskega biva-
lišča, a hudobni duh je bil ve-
sel svoje zmage. Radoval se
je, ker je bil prepričan, da bo
odslej ga imel vedno za svoje-
ga privrženca. Pa Gospod,
stvarnik neba in zemlje, je že
tedaj sklenil drugače: Oblju-
bil je prvima človekoma Odr-
ešenika, ki hoče v svoji ljube-
zni do človeškega roda žrtvovati
svoje življenje, da reši človeš-
ki rod. S tem se je pričel boj
pekleniškega duha, ki je na-
povedal boju samemu Stvarniku.

Štirideset let je taval človeš-
ki rod v temni, se ni zavedal

svojega vzvišenega poklica na-
pram svojemu Stvarniku: le
ščica ljudij je ohranila spo-
min na Njega; pa še ista peš-
čica ljudij ga je večkrat zame-
rovala.

Minilo je štirideset let. Svet
je zabredel v čimdalje večje
zmote. Oj, kako globoko so
avali naši predniki po tmini.
Iz tega mrtvega položaja je bi-
lo treba iskati izhoda, treba je
bilo pokazati zopet pravo pot
zgubljenemu človeštvu.

Obhajali smo Božič. Rojstvo
Gospodovo. Oznanjevalo
se nam je, da se je pričel pre-
porod človeštva; pričelo se je
odrešenje, po katerem je zdi-
haval ves svet. In prišel je na
svet Božji Odrisenik. Kdo se
ga ni veselil. Prihajali so iz
daljne dežele k njemu kralji in
modrijani. Prišli so pogledat
onega, kateremu je bilo namen-
jeno, da odreši svet njegovih
zmot, ki ga zopet pripelje na
pravo pot. In ko je bil ta Bo-
žji Odrisenik star 12 let, je u-
čil že v temeljnu tedanje u-
čenjake še večjih resnic kot so
jih tedaj poznali. In vsi so
strmeli v njega. In kot tride-
setleten mož — Bog in človek
— je pričel človeštvo učiti
boljših resnic, svetih resnic.
Mnogo jih je verovalo nje-
govim besedam. Mnogoteri, ti-
so-čeri čudeži so spricevali nje-
ovo božanstvo. Učil je narod
tri leta, dokler ga isti imeno-
vani narod ni izdal. Bil je pre-
ponizen, da bi se izročil njih
visoko letenim mislim. Hote-
li so imeti zemeljskega kralja,
a zaničevali so blagor svoje du-
še. Zatorej so isti ljudje, ki
so se pred enim tednom kriča-
li "Hosana" sinu Gospodovem,
kričali teden pozneje "Križaj
ga, Križaj ga!" In križali so Si-
nu božjega, ki je prišel na svet,
da odreši vesoljni človeški rod
tmine največjega poganstva.

Tedaj, ko je visel na križu,
tedaj so dvignili moč njegovi
sovražniki in rekli: "Ali ga
vidite, kakov kralj je bil? Ali
ga vidite, kakov Sin Božji je to?
Na križ se pusti pribiti, ne da
bi se mogel rešiti. Kdo mu
more pomagati? Na svet je
prišel, da odreši človeški rod.
Na svet je prišel, da nas pri-
pelje v raj svojih očetov. Kje
je sedaj njegov raj, kje je se-
daj njegov oče? Ali mu more-
ta pomagati. Na križu visi ka-
kor največji razbojnik. Sra-
motne smrti bo umrl, kakor
vsak drugi, ki ne spojuje po-
stave. Glejte, kako umira, kako
zdihuje po požirku vode! Glej-
te, kako odpušča še v svoji smr-
tni uri sovražnikom! Glej-
te, kako se v zadnjih izdihih
prosi svojega očeta oproš-
čenja za svoje sovražnike. To-
da sedaj, ali ni umrl. Ali je to
Bog, ki je umrl, ki je prej pre-
rokoval, da če hoče, mu pošlje
njegov oče dvanajst legionov
angeljev na pomoč? Kje je
sedaj njegova moč, na katero
se je toliko zanesel? Mrtev je
on, ki se je zval Sinu božjega.
Množica ga zasramuje. In da
je njegova smrt še bolj gotova,
da ne more biti pri vsem tem
nikake prevare, pošlje deželni
namestnik rimski na grob Si-
nu Božjega stražnike, da varu-
je grob.

Pokopali so ga. Pokopali so
ga, kakor vsakega navadnega
smrtnika. Nihče ni slutil, ko-
ga neslo k pogrebu. Celo nje-
govi najboljši privrženec so bili
skoro prepričani, da je že od-
šel k svojemu Očetu, predno je
pokazal svojim preganjalcem,
da živi večno, da njemu ne mo-
re škodovati ne svet, ne nice-
sar drugzaga, ker on je Bog, sin
Očeta Stvarnika.

Prišli so dnevi težkega prič-
kovanja. Položili so ga v grob.
V grob, izklesan iz kamnja,
globoko doli v zemlji. Postav-
ljena je bila četrta straža
pred grobom. Pilat, tedanji
namestnik Judeje, jo je dovi-
lil Judom, ker so slednji trdili,
da hočejo aposteljni odnesti
truplo Gospodovo in pozneje
razglasiti, da je vstal od smrti.
Ležal je Božji Sin tri dni v
temnem grobu. Tri dni so
žalovali za njim njegovi učenci.
Že je bil svet obupan, da se
uresniči prerokovanje Zveličar-
ja, ker niso imeli dovolj vere
v sebi. In glejte!

V nedeljo jutraj, ko je pri-
čelo solnce s svojo nebesko
svetlobo, ko so se pojavili prvi

zorini žarki nad obločjem, te-
daj se potresejo skale, tedaj se
strese grob in vstane — Zveli-
čar, Božji Sin, živ, božanstven,
krasen in nadčloveški. Strese-
jo se stražniki groba, stresejo
se oni, ki so ga križali: Kaj
je to? Sin človeški vstaja? Ali
res vstaja? Ali ga nismo za-
kopali? Ali nismo zapečatili
njegovega groba? Kaj je to?
Kaj to pomeni? Kje je njegova
moč, da vstaja iz globokega,
tihga, smrtne groba? Je li
to človeška moč? Ne, ne! To
ni človeška moč, to je božans-
ko delo, to je delo Sina Boga!
To je delo Stvarnika Sveta, ki
je poslal svojega sina na svet,
da pokaže svojo moč, da doka-
že vesoljnemu človeštvu, kako
visoko je njegovo božanstvo,
kako neskončno blag je bil On,
ki se je ponižal v solzno doli-
no.

Prišlo je jutro zmade, jutro
vstajenja. Nadčloveški, božan-
stven se je dvignil Krist iz
svojega počivališča, v dokaz
svojim nasprotnikom, da je ne-
smrten, da je večni. Ni ga
premogla sila človeška, ker on
ni bil iz prahu in zemlje kot
mi, pač pa je bil Sin božji, ki
je prišel na svet, da odreši člo-
veštvo. Kako so strmeli te-
daj ljudje, kako so se vpraše-
vali farizeji, kje je on dobil
svojo moč, da je iz lastnega
nagiba vstal od smrti? Kaj je
to? Kje je njegova moč? Kot
daljen odmev jim je donel glas:
Vstal sem iz lastne moči, ker
moje življenje je večno. Kdo
je meni enak? Prišel sem na
svet, da me spoznate, da veru-
jete, da iščete resnico. Spoz-
nali me niste. Verujte sedaj,
ko ste se sami prepričali, da
sem umrl, a vseeno živim med
vami, potem ko sem že tri dni
ležal v grobnici.

Dan vstajenja, dan zmake za
človeštvo. Kdo je tedaj vero-
val temu! Peščica ljudij. Pa
so prišli pogledovat, kako je
bilo to mogoče. Prepričali so
se, da je resnica, pa so verovali.
Verovali so, ker niso dru-
gače mogli. Sam Pilat, sodnik
Krista je bil tako globoko pre-
pričan o tem Zveličarjevem
vstajenju, da se je odpovedal
oskrbnitvu Judeje in odstopil.
Zmaga Zveličarja se je pra-
znovala. Vstal je od smrti. Dal
nam je zgled, kako naj mi vsta-
nemo od smrti, kako se naj
dvignemo! Ni nam navadno
življenje, katerega moramo ži-
veti, dokler smo na zemlji; kli-
čejo nas višji cilji, višje ideje,
za katerimi moramo stremeti.
Posnemati moramo našega Odr-
ešenika, ki nam je šel s toliko
risiki vzgled naprej in kazal
pot.

Velikonočni čas je čas pre-
rojenja. Narava se probuja;
vse poganja novo življenje, vse-
povsod opazajo novo žitje. Pre-
rodit se moramo tudi mi vsi.
Najlepši zgled imamo pred se-
boj.

Govorili smo sedaj iz verske-
ga naziranja, kakšnega pomena
ima za nas Velika noč ali Vsta-
jenje Gospodovo. Pojmo ma-
lo dalje. Pogledajmo na svoj na-
rod. Narod brez vere ne more
obstojati. Narod, ki je zaostal,
potrebuje prerokovanja. Veliki
vzged imamo pred seboj.

Vstanimo! Prerodimo se!
Vodi nas veliki duh pred nami,
ki nam objednem kaže pot.
Velika noč pomeni dan prero-
jenja. Oživi se narava, oživi
travniki, polja, njive, vrtovi,
oživimo se tudi mi z naravo.
Pomnimo, da imamo nad seboj
nad vse dobrega Stvarnika, ki
je poslal svojega edinega Sina
na zemljo, da odreši človeški
rod zmote. Pomnimo vse to
in ravnajmo se po njegovih vz-
gledih. Tedaj bomo enkrat
lahko prepevali: "Vstali smo,
prerodjeni smo, Aleluja, aleluja!"

Barney Ritz

fini salon; izvrstna pijača,
dobro žganje in prigrizek.

6501 St. Clair ave.

Za tuje glase ni odgovorno
ne uredništvo ne upravništvo.

Souda.

Vrata so se naekrat hrupno
odprla, veter je puhnil v sobo,
iz temnega prikrleta pa so se za-
čeli valiti v grozeči, tihi trumi
kmetje in niso niti pozdravili
"Hvaljen bodi Jezus Kristus,"
tako da je mlinar začuden po-
ložil žlico na mizo, prijel sve-
tilko, ki se je v prepihu zagu-
gala in jih gledal z začudenim
mišmi.

"Kaj da vas je toliko," je
zamrmral.

"A še več jih čaka na dvo-
rišču," je rekel Jernej in sto-
pil naprej.

"Na pogovore gotovo nismo
prišli," je nekdo odgovoril in
počasi zapiral za seboj vrata.

"Potem sedite, takoj bom po-
večerjal."

"Naj vam dobro tekne. Mi
že lahko počakamo."

Mlinar je začel naglo jesti in
emakati, kmetje pa so posedli
po klopetih, gredli svoja pleča ob
peči in zvesto gledali Jerneja,
ki je prisedel k mizi, naslonil
nanjo lakte in se zamislil.

"Slabo vreme, kaj?" je iz-
pregovoril mlinar.

"V sušu je redkokejda bolje."
Seveda, kakor vedno pred
spomladjo.

Tukaj se je razgovor pretr-
gal, tako da je v tišini samo
mlinarjeva žlica škrobotala po
robih skled: na dvorišču je
zdaj in zdaj kdo otepal ob bru-
na blato s svojih čevljev, vča-
sih se je veter šumno uprl v
stene, da so zajecale in dež je
ropotal po orošnih šipah oken.

"Jadviga!" je poklical mli-
nar in si brisal z dlanjo velike
brke.

Iz stranske izbe je prišlo
močno dekle, zelo lepo in po
gospodsko opravičeno, ozrlo se
je bistro po kmetih, pobralo
sklede in odšlo, zibaje se s ši-
rokimi plečami.

"Torej kaj imate?" je začel
mlinar in potrkal po tobacni-
ci.

A niti ena roka se ni izte-
nila po tobaku, ker so se obra-
zili naglo zmrčili, eden ali dru-
gi je pokajal in se v skleni po-
praskal po temenu, vsi pa so
gledali na Jerneja, ki se je
zravnil, uprl blede, neizprosne
oči v mlinarja in počasi izpre-
govoril:

"Prišli smo, da nam izdate
razbojnike..."

Mlinarja je kar vznak vrglo,
izhulil je oči, raztegnil roke in
zastokal.

"V imenu Očeta in Sina!
Odkod naj jaz to vem?"

"Spoznali smo, da morate
samo vi vedeti zanje!" — je
rekel bolj tiho Jernej in vstal;
tudi kmetje so vstali s klopi in
stali okoli, kakor trda stena,
uprli v njega poželjive in ostre
oči, kakor jastrebove kremplje,
tako da je mlinar postal v ob-
razu vse rdeč.

"Prišli smo k vam po pravi-
co!" je močno zaklical Jernej.

"In vi nam morate povedati,
morate!" so se oglasili drugi
polglasno, strogo.

"Kako pravico? V glavah
se vam je zmešalo. Kako naj
jaz to vem? Ali sem z razboj-
niki v kompaniji, kaj?" je hit-
ro govoril in privijal luč s tre-
sočimi rokami.

"Vemo, da ste pošteni, a vi
veste za razbojnike. Kako ne?
V jeseni so vam ukradli konje,
vi pa nič, pred kratkim so vam
ukradli denar, lopova ste celo
zalotili v sobi, a vi zopet nič,
niti sodnji niste naznanili, niti
žandarju povedali."

"Čemu neki? Da bi imel še
večje stroške? Kaj mi poma-
ga sodnja ali žandar? Ali
lahko ujamejo veter na polju
in mi ga na vrvič pripeljejo.
Naj dobijo na poslednji dan
kazni za krivico, ki so mi jo
storili."

"Iz tega vidimo samo, da se
bojite izdati razbojnike."

"Če bi vedel, ali bi jim od-
pustil svojo izgubo in jih ne
izdal? Zastonj mi gotovo..."

"Vi ne govorite odkrito in
delate, kakor mačka z vrelo
kašo," ga prekinil Jernej. "Ni-
mo prišli sem, da bi se z vami
prerekali, samo po pravico in
ker se nam mudi — ljudstvo
na dvorišču in po kočah čaka
— vas prosimo prijateljsko, da
nam poveste, kdo vam je ukra-
del denar."

"Ko bi vedel, bi vedela o
tem že sodnja in cela vas", je
vneto razlagal in s skrbjo gle-
dal na trdovratne, mrke obra-
ze, a Jernej se je nestrpno ste-
gnil, zablikal grozno z očmi,
ga prijel za suknjo in rekel
kratko in trdo:

"Kar ste rekli, ni res! Če
pa nam prisežete na to v cer-
kvi, vam bomo vrjeli in vas
pustili v miru."

Mlinar se je vsedel in izpre-
govoril z nasmehom:

"He, he! Vidim, da je šala,
kakor na mastni torek... se-
veda, če pridete v trum nad
koga in ga s palicami prisilite,
vam bo prisegal vse, kar boste
hotel, ... Govorim vam resni-
co: nič ne vem in ne poznam
nobelih tatov. Če hočete mi
lahko verujete, če nečete, ne,
k prisegi pa me ne morete si-
liti, ker niste sodnja!" — in
vzravnil se je ter jih ponosno
premeril z očmi.

"In mi smo prišli kot sodni-
ja, ki pravično kaznuje!" je
zatrnil Jernej odločno, da se je
mlinar prestrašil in da mu je
tudi kar sapo zaprlo.

(Nadaljevanje na zadnji strani)

Fran. Bernik

Najboljša slov.
GOSTILNA
v Clevelandu, O.

3829 St. Clair av.

DR. RICHTER'S "PAIN- EXPELLER"

Pri zvinjenju, odri-
nani, sploh prenap-
orenju mišle, pri re-
matizmu, nevralgiji in
enakih težakah po-
maga hkratno vdre-
neje s
PAIN
EXPELLER
Dobi se v vseh
lekarneh po 2 c.
in 5 c.
F. Ad. Richter &
Co.
215 Pearl St.
New York.
Pazite na
varnostno
oznako s
sidrom.

COPENHAGEN SNUFF

JAMSTVO
PRODAJE, KAKO VOSTI IN ČISTOČE.

S tem se zavežemo, da na odjemalčeve stroške (na podlagi našega cenika) promenimo
ta zavoj kodanjskega nosilca ali Copenhagen Snuff za katerokoli vrsto izmed naših no-
siljencev in sicer ob vsakem času pred potekom določenega časa; to se zgodi, ako tobak ni
bil poškodovan v potoku, ko je bil odposlan iz naše tovarne.

Zamenjajo se samo polni zavoji in o tem se mora naša obvesti, da zamoremo tako d. točit povrčilo biega.
COPENHAGEN SNUFF je izdelan iz najboljšega, starega in dobro dišečega tabačnega
listja; kateremu je pridejan delež čistih tabačnih zmesi. Nosiljencev je prepiran tako, da mu
je odvzeta vsa grenkoba in kislina listnatega tobaka.

COPENHAGEN SNUFF je naša sveta najboljša tobak za čiščenje in nosiljenje.

American Snuff Company

Zgornjše jamstvo je pridejano vsakemu zavoju nosilca Copenhagen Snuff.
Prireditelj nosilca je znanstveno izgotovljena. Priprava za tobak je ono, kar pome-
nja kuhanje za jed in vlezanje za vino. Copenhagen Snuff se pred vsem rabi kot tobak za
čikanje. Ker obstoji iz finih droptin čistega tobaka, si ohrani večjo moč, tako da je nje-
gova raba ekonomske vrednosti, ker daljše traja.

Ako ga nimajo na prodaj v prodajalnicah v vaši bližini, vam ga dopošljemo po dolo-
čenih cenah v katerikoli kraj Zvezdjenih držav in sicer poljubno količino Copenhagena v
škattlah po 5 centov.

AMERICAN SNUFF COMPANY, Dept. S., 111 Fifth Avenue, New York, N. Y.

The LIBERTY IMMIGRATION SOCIETY

704 World Building 61 Park Row, New York City.

Peticija proti sovražnim naselniškim zakonom, ki se sedaj pripravljajo v Washing-
tonu v kongresu.

Spoštovanemu predsedniku Zvezdjenih držav in članom kongresa:
Jaz, podpisani, v imenu človeštva in ker sem prepričan, da je to v najboljšo korist
prebivalcev Zvezdjenih držav, slovesno protestiram proti nameranim zakonom,
ki se sedaj pripravljajo v kongresu proti naseljencem.

Če se uveljavijo ti zakoni, bode tisočim sposobnim možem, dobrega značaja, ne-
mogoče priti v Zvezdjenene države in tako postati dobri državljani. In poleg tega bi
tudi ta zakon preprečil združenje članov družin, ki so že tukaj.

Mesto, da se poostrujejo naselniške postave, naj se raje skrbí, da se novi naseljen-
ci bolje razdele po deželi, kjer je delo potrebno.

Ime
Cesta
Mesto
Država

Ko ste napisali svoje ime in naslov, pošljite ta protest na THE LIBERTY IMMI-
GRATION SOCIETY 704 World Building, 61 Park Row, NEW YORK CITY.

10.548

to je bila številka bolnika, kateri je bil zadnji v letu 1909 že
sprejet v zdravljenje slavnega in znamenitega Dr. J. E.
THOMPSONA, glavnega zdravnika in ravnatelja Slovenskega
Zdravišča v New Yorku. Ta ogromni broj v zdravljenje spre-
jetih in tudi po kratkem času popolnoma ozdravljenih bolnikov,
nam zopet sprčuje da je Dr. J. E. THOMPSONA izkušnost
in zmožnost v zdravljenju vseh bolezni.

Najboljša Garancija

za vsakega, kateri potrebuje uspešno in hitro zdravniško pomoč,
ter želi v kratkem svoje izgubljeno zdravje nazaj zadobiti.

ROJAKI IN ROJAKINJE: Ne zgubite nade, ako vas drugi
zdravniki niso mogli ali vas ne morejo ozdraviti — zato torej če
se počutite slabi in nemočni ter bolehate na še tako težki in ne-
varni bolezni, kakor:

reumatizmu,
kašlju,
naduh,
prehlajenju,
sušici,
na pljučah,
na jetrah,
na ledicah,
na sreu,
na živcih,
na dušniku,
na vodenici,

na želodcu,
na zlati žili,
na trakulji,
slabosti pre-
bavnih or-
ganov,
slabokrvnosti
na očeh,
v ušesih,
na lišaju,
na srbečini,
na pruhah,
na mazulih,

Kakor tudi tajnih moških in ženskih spolnih
bolezni:

triperju, čankerju, siflisu, izcurjenju moškega soka, nezmo-
žnosti v spolnem občenu; — nadeja na belim toku, nerednem
mesečnem čiščenju, na vnetju maternice, neplodovitosti,
tedaj se zaupanjem obrnite za pomoč na slavnega in po vsem
svetu radi njegove izkušnosti v zdravljenju dobro poznatega
Dr. J. E. THOMPSONA ker ni je ni jedne

AKUTNE IN KRONIČNE BOLEZNI
katera bi ne bila njemu dobro in natanko spoznata in katere bi se
on ne upal v kratkem popolnoma ozdraviti.

Zdravljelj je vseh spolnih bolezni ostane
strogo tajno.

PAZITE DOBRO KOMU poverite bolezen v zdravljenje. Vaša
lastna korist je da ne odlašate temuč takoj v materinem jeziku
pišite za svet in zdravniško pomoč na SLOVENSKO ZDRA-
VIŠČE kateremu na čelu stoji slavn zdravnik:

DR. J. E. THOMPSON
342 W. 27th St. New York, N. Y.

FRANK ŠPELKO

staro znana gostilna v Žužembergu postreže z m-
rim pivom, najboljšim domačim vinom in smotkami.

3504 ST. CLAIR AVE.
Vsem prijateljem in znancem želim
"VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!"

== POZIV. ==

Mnogo naših rojakov širom Amerike si v slučaju bolezni ne ve pomagati. Zdravijo se po različnih zdravnikih, uživajo raznovrstne slabe in neprijetna zdravila, trošijo veliko denarja in trudijo se dane zdravniške predpise točno spolnjevati - a brez vsega uspeha in koristi. Zakaj ne dosežejo svojega cilja in zaželenega zdravja? Zato ker zdravniki, kateri vas zdravijo, nimajo dovoljkušenj in prakse. - Ravnatelj

The Collins N. Y. Medical Institute v NEW YORK-U

je izkušen in jeden najboljših zdravnikov, ker on ima vsak dan najmanj dvesto bolnikov pred seboj, katere zdravi in tudi ozdravi. Zato je tudi najbolj izvežban in iskušen zdravnik. Poroča nam, da je izvedel, koliko bolnikov svoje zdravje zametuje, ko se po neiskusnih in neizvežbanih zdravnikih zdravijo. Obrnite se toraj na ravnatelja

The Collins N. Y. Medical Institute
140 West 34th St. New York, N. Y.

in pomagano vam bode hitro, zdraven tega si prihranite na času zdravljenja neprijetnega uživanja zdravil kakor tudi v denarnih sredstvih.

Gospod neponimaj.

Prveč iz poljskega Podravski.

Vojteh Breg, župan v Mari-
gladi, je bil človek da malo ta-
kila. Ne samo to, da je bil
najbogatejši v vasi, če vpraša-
mo koga hoče slehri ti
pove, da tudi njegov razum ni
takšen kakor drugih gospodar-
jev. Vojteh Breg je od svojih
mladih let služil v grajščini
pri pokojnem grajščaku in si-
cer za kočijaža ter zahajal z
njim pogostoma na daljino po-
stovanje. Znano pa tudi je, da
tudi več sveta in ljudi vidi člo-
vek, tem več ima tudi razuma
v glavi. Vrh tega je bil Voj-
teh se zelo radoveden in bistro-
umen kakor malokdo. Vse,
kar je zagledal in slišal, je do-
br premislil ter posnel iz te-
ga pameten nauk. Ako nam-
reč človek vse to, kar se godi
na svetu, dobro premisli, pa
lahko spozna, da ta svet vlada
največja in najsijajnejša mo-
dost iz neba, modrost božja.

Treba je pomniti, da Vojteh
komaj se je z vdovo Kozačic-
ko oženil, je postal kmalu tako
bogati kakor je sedaj. V svoji
mladosti ni imel lastnega ko-
rčiča in s težkim delom si je
služil svoj vsakdanji kruh.
Ker pa je videl druge hlapce,
ki niso bili tako zale rasti, niti
tako radovedni kakor on, a
vendar jim ni bilo treba služiti,
ker so po opravljeni dva ali
več dni rabiti bili gospo-
darji lastne volje in lastne hi-
še se je tudi večkrat ujedal in
pritoževal, da le Bog samo nje-
mu ni dopustil, da bi delal za
samega sebe, marveč da je
moral od mladih nog služiti
tudi ljudem.

"Ej, kaj mi je mar za takš-
no življenje," je rekel večkrat,
"človek dela in dela, da niti
svojih rok ne čuti, a pri tem
je zmerom le revč. Nekateri
drugi leži po ves božji dan na
hrbtu, a pri tem ima vendar
vsega dovolj. Naj že je temu
kakor hoče, toda tega jaz ven-
dar ne razumim, čemu je Bog
tako razdelil svoje darove, da
je enemu dal preveč, drugemu
pa premalo!"

Sreča zanj, da takih besed
ni izgovarjal preglasno, ker bi
se moral grozno sramovati
pred ljudmi, kajti časoma je
prišel k pameti in sam spoznal
do dobrega, da naj se človek
samo zna spoprijazniti z vsodo,
kakoršno mu je nebo odločilo
na zemlji, pa se začuti večkrat
stotokrat srečnejšega, nego
je oni, katerega zavida. Voj-
teh Breg je prišel do takega
spoznanja. In kakor je sam
povedal, imel se je za to za-
hvaliti nekemu gospodu Nepo-
nimaju.

Kdo pa je bil ta gospod Ne-
ponimaj, poizvedmo kmalu.

Ko je Vojteh služil za ko-
čijaža v grajščini, namil je en-
krat gospodar, da obišče svo-
ja posestva za mejo in od on-
dot odrine nekoliko v globel
Rusije. Vojteh je bil grajšča-
ku zelo všeč in moral ga je
spremljati na tem potovanju.

Sirok kos dežele je torej
prepotoval ter se nagledal
mnogih ljudi in končno so op-
ravki prignali grajščaka celo v
Moskvo, katero mesto je Ru-
som to, kar je Poljakom n. pr.
Krakovo. Vojteh, kar je bil
živ, še ni videl tako velikega
mesta, torej je le malo manj-
kalo, da ni prišel ob oči, tako
radovedno se je oziral na vse
strani ter se čudil vsemu na
vso moč. Samo to ga je je-
zilo, da ni razumil ničesar, kar
so ondi ljudje govorili, zakaj
Poljak le s težavo razumi Ru-
sina a tem manj še Moskala.

Grajsak mu je dovolil, da se
je smel iti sprehat po mestu in
radovedni Vojteh je krenil raz
ene ulice na drugo ter se ni
mogel dovolj nagledati vsega.
Naposled je obstal na trgu
pred neko prodajalnico in le
malo je manjkalo, da ni one-
mel od začudenja. Močni Bog!
koliko bogastva je ležalo tu
nakopičenega pred njegovimi
očmi! In kakor da bi še ne
bilo dovolj teh različnih drago-
tin, zlata, srebra, dragih tka-
nin, kar jih je bilo videti za
okni, marveč pred prodajal-
nico je stalo še nekoliko ogrom-
nih voz, na katerem slehnem

je bilo naloženo dokaj težkih
škrinj, katere so odkladali in
začeli nositi v prodajalnico. In
gotovo je moralo biti v njih
na stotine drugih reči, zakaj v
marsikateri škrinji je zvenke-
talo nekaj tako kot čisto zlato
in srebro in nekatero celo de-
set ljudi ni moglo nesti.

Vojteh pa si je mislil:
"Hej, hej, močni Bog, to
vam je bogatin, kateremu ne
preseda živeti na svetu!"

In zavijtel je z rokama ter
se ni mogel otresti začudenja.

Ko bi samo vedel, kako je
ime. "Neponimaj!" torej je
kaj pripovedovati, kadar se vr-
nem domu," rekel je sam sebi.

In čez trenutek si je snel
kučino z glave ter približavi
se nekemu brkastemu moža-
karju, ki je odvezoval vrvi na
vozu, ga vprašal pokorno:

"Dober človek! ali bi mi ne
hoteli povedati, kako je ime te-
mu velikemu bogatinu, čegar
prodajalnico in vozove vidim
tu pred seboj?"

Brkast možakar je nabulil
na to vprašanje oči in viden, da
je to nekak tujec, čegar jezika
ni razumil, je samo skomig-
nil z rameni in ne dajoč se
motiti, odvrnil urno: "Ne po-
nimaju," kar pomeni po na-
šem: Ne razumim.

Toda poštenemu Vojtehu se
je to zdelo drugače. Ni razu-
mil brkastega Rusa in mislil si
je, da je bilo temu bogatinu
ime: "Ne ponimaj!" torej je
tudi pokimal z glavo in rekel
sam sebi:

"Neponimaj, gospod Nepo-
nimaj! Takšen bogatin, ime
pa ima takšno kakor naš sta-
ri porotnik Nepovej. In odri-
nivši dalje po poti, se je po-
praskal za ušesom in pošep-
tal potihoma:

"Močni Bog! ko bi jaz le
stoteri del imel od tega, kar
ima bogatin, kakšno življenje
bi imel. Toda čemu govoriti!
Tako krivično je vse razdelje-
no na svetu! Eden tiči v bla-
gu do ušes, drugi pa celo lasu
nima kam namočiti."

Šel je dalje in tu zagledal,
kako je nekoliko zidarjev in
delavcev stavilo neko hišo, ka-
tere stene so bile ponekje že
precej visoke.

Vojteh je obstal na mestu
ter pozorno ogledoval veliko
stavbo.

"Nu, ta si stavi hišo," je re-
kel sam sebi, "da bi celo deset
občin, večjih nego je naša, im-
elo kje prebivati. Radoveden
sem zares, kako se imenuje ta
bogataš."

In stopivši k najbližjemu de-
lavcu, ki je na lestvi dajal dru-
gemu opeko, ga je vprašal s
prijaznim smehom:

"Ej gospod mojster! ali bi
mi ne hoteli povedati kdo si
da staviti takšno sijajno graj-
ščino?"

Rus je odprl usta in nabulil
oči, kajti nikdar še ni slišal
govorečega poljskega kmeta.

"He? kaj?" je vprašal po
ruski.

"Vprašal sem vas, mojster,
kdo si da staviti to veliko graj-
ščino?" oglašil se znova Breg.

Rus potrese z glavo: "Ne
ponimaju!" reče urno ter za-
čne znova dajati opeko.

Naš Vojteh pa v prvem hi-
pu kar poskoči od tal.

"Gospod Neponimaj!" zakli-
če na glas. Tu ga imate! A
strela naj ga udri, tega bogati-
na! Ali se še ni preobdel iz
obilja, kanalijs! Jaz pa, moj
Bog!" je pošepetal nakrat o-
tožno. "Jaz moram slično psu
služiti tujim ljudem. Taka je
dandanes pravica na svetu!"

In nezadovoljen ter mračen
je šel dalje premišljujoč v du-
hu svoje uboštvo in tuje iz-
obilje. Nakrat pa je znova
obstal. Pred seboj je zagle-
dal sijajno palačo s tremi nad-
stropji, s steklenim hodnikom
in zavitim stebričjem, ki pa je
izgledala vsa tako mično, da si
je Vojteh nakrat domislil, da
mora to biti cerkev in si maho-
ma snel kučmo. Toda ko je
gledal dalje je spoznal, da to
ni cerkev, marveč druga tak-
šna bogata palača. Streha na
njej se je lesketala kakor bi
bila iz srebra in zlata, vrata
pa so izgledala kakor oltar v
cerkvi. Na pragu pri durih je
stal nek krepko vzraščan člo-
vek v zlatem izšivanem župa-
nu ter s pozlačeno palico v
rokah in dasiravno je bilo vi-

deti, da je bil to stražnik, je
vendar izgledal kot nekak sta-
rosta ali general.

"Mati Božja!" zakliče Voj-
teh, "to je pa res pravi čudež,
taka grajščina kot nekaka cer-
kev! Ej — je pošepetal čez
trenutek, tu gotovo prebiva
sam cesar, ali kak minister, ali
nemara cesarjev komisar."

In že ni mogel dalje krotiti
svoje radovednosti, priklonil se
je do kolen onemu brkastemu
človeku s pozlačeno palico ter
pošepetal vljudno: "Jasno vel-
možni gospod stražnik! ali bi
mi ne hoteli povedati, čegava
je ta palača?"

In le malo je manjkalo, da
ni okamenel od strahu, ko se
je oni vojak s pozlačeno palico
razkoračil kakor pav in ste-
gnivši roko grozno naprej, za-
kričal na vse grlo: "Ne ponim-
maju! Pašol!"

"O nasilje!" zakliče naš Voj-
teh Breg, "torej brzokone je že
ves svet lastnina tega človeka,
tega Neponimaja! Hej, hej,
Mati božja!" je tarnal v duhu,
napotivši se dalje. Človeku
zares jame presedati življenje,
kadar vidi, da se eden do ušes
koplje v zlato, drugi pa k več-
jemu v vroči slanini, ki mu jo
revščina lije za kožo. Hej,
hej! ni je več pravice na sve-
tu! Delaj, da ti kar roke o-
mahnejo, pa še komaj si prislu-
žiš potreben kosček kruha in
nekašnjo cunjjo za na hrbtni, a
ta gospod Neponimaj gotovo
še ene kope ni zmlatil v svo-
jem življenju, a vendar je tak-
šen bogatin. In med tem ko
se je tako hudoval in tarnal,
začuje nakrat slavnostno god-
bo. Pa obstane in posluša,
kar vidi, da se mu bliža slav-
nostni pogreb. Spredaj je
šlo nekoliko duhovnikov, a
šest s črnim suknom pokritih
konj je vlekel voz in na njem
rakev, zadi pa je drdralo mno-
go velikih kočij, toda razun teh
ni bilo videti za krsto žive du-
še.

Gotovo je moral umreti ne-
kak velik gospod," je mrmral
Vojteh ter počenil k zidu bli-
žnje hiše, in prekrizavši se po-
božno, jel ogledovati pogreb.
In nekako čudno, otožno in
težko mu je postalo pri srcu.
Nihče ni korakal za krsto, ni-
hče žaloval za pokojnikom.
Oni, ki so se peljali za krsto,
so bili opravljeni kakor za sva-
tbo in vsi so izgledali neka-
ko radostno.

"A kaj to omeni?" pošepeta
Vojteh, "mrlič, pogreb, a ven-
dar se nihče ne joče, nihče ne
pretoči niti ene solze za pokoj-
nikom!" In nezmožen se pre-
magati, zakriči na voznika pri
enem od zadnjih voz:
"Ali bi mi ne hoteli poveda-
ti, čegav je ta pogreb?"

Voznik pa potrese z glavo,
skomigne z rameni ter zamo-
milja urno, mahnivši z roko:

"Ne ponimaju!"

"O Jezus Nazarenski!" za-
kriči Vojteh, "to je torej oni
veliki bogatin. Umrl je: kaj
mu koristi sedaj njegovo bo-
gastvo? In nihče se ne joče
za njim, nihče ne žaluje za kr-
sto! Tu ga imate, jaz pa sem
mu bil tako nevoščljiv, a ven-
dar mi je dokaj bolj nego nje-
mu, zakaj jaz sem še živ in
zdrav. O, ne daj Bog, da bi
me pokopali tako, kadar poj-
dem iz tega sveta. Gotovo bi
bilo več joka, ko bi mene do-
letelo kaj takega. Celo gos-
podar bi postal žalosten, gos-
podinja in dekle pa bi ihte-
le na glas.... in moja mati bi
malone umrla od žalosti in jo-
ka. Ker pa je tako s tvojim
bogastvom gospod Neponimaj,
je zaklinal čez en trenutek in
mahnil z roko, pa počivaj
mirno v zemlji! Saj jaz ne
menjam s teboj: rajše sem re-
ven služabnik, pa ljubljen od
ljudi, nego bogatin, po kate-
rim nihče ne pretoči kake sol-
ze."

In od tega časa nikdar več
ni zavidal nikomur njegovega
bogastva ter se ni pritoževal
čez svojo usodo.

In ko je sedaj sam postal
bogataš, ter celo župan v ob-
čini, pa tudi njemu nihče ne
zavida sreče in veljave.

— Kdor išče svojega prija-
telja, naj da oglas v naš list.
List bo skrbel, da se najde, ker
je razširjen v skoro vseh slo-
venskih naselbinah.

Frank Korče

6006 ST. CLAIR AVE.

Izvrsten saloon z izbornimi pijačami: posebnost
domače vino.

Priporoča se tudi društvom v oddajo

Velike, lepe dvorane

ki je jako pripravna za društvene seje, kakor tudi za
druge prilike.

SE PRIPOROČA ROJAKOM V OBILEN OBISK!
"VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!"

ANTON LOGAR,

Slovenski trgovec z vso mo-
ško opravo in z blagom
za obleke.

V zalogi imam posebno dobro blago za ženske ob-
leke, pa tudi vse moško perilo. Rojakom se priporočam
v obilen poset.

Slovenska trgovina - A. Logar

3837 St. Clair Ave.

"VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!"

Slovensko, žensko podp. dr. "Sokolice"

priredi na Velikonočno

NEDELJO DNE 27. MARCIJA '10.

ob 8. uri zvečer (solnčni čas.)

v Knausovi dvorani
dve veseloigri

I. DVE TAŠČI. II. ČITALNICA PRI BRANJEVKEI.

Med odmorom in po igrah lepi solospeli.

SPORED:

F. S. Vilhar, Oj zakaj si se mi vdala (tenor).....
poje g. Rudolf Perdan.

I. IGRA.

Dve tašči

OSEBE.

Jaromir Vesel g. Rudolf Perdan,
Stojana (njegova žena) s. Jozefa Sajne,
Gospa Hrastova (njena mati) s. Helena Perdan,
Gospa Dobrinska (babica Stojane) s. Marija Peterlin,
Ciril pl. Jurkovič, g. Josip Kalan,
Doktor Živec, g. Mihael Lah,
Sluga, g. Peter Pikaš.

F. S. Vilhar, Nezakonska mati (tenor)
poje g. Rudolf Perdan.

II. IGRA.

Čitalnica pri branjevki

OSEBE.

Korfula (branjevka in hišnica) .. s. Zofka Vilhar-jeva
Cenka (hči Korfule) s. Marija Bricelj-nova.
Gospa Kosmačica (trgovka in hišna posestnica
s. Ana Gorenc
Gospica Charlotta s. Marija Smuk,
Ostrovhar (fotograf) g. Andrej Noč.
Gospod, g. Josip Stupica,
Gospa, s. Franica Noč-eva.
F. S. Vilhar, Ukazi. (tenor) .. poje g. Rudolf Perdan.
F. S. Vilhar, Mornar. (tenor) .. poje g. Rudolf Perdan.

IGRAJO TAMBURAŠI!

Po igrah prosta zabava, ples, šaljiva pošta i. t. d.
CENÉ SEDEŽEM: 50. 35 IN 25 CENT.
ZACETEK OB 8 URI ZVEČER (solnčni čas).

K mnogobrojni vdeležbi vljudno vabijo

"Slovenske Sokolice"

A. COHN, PRODAJALNA ŽGANJA IN
VINA NA DEBELO.

Tel. Cent. 6619 R. 5819 St. Clair ave Bell East 453J

Josip Meden, agent, stanuje 1063 E. 61st. Street.

Tropinjevec \$2.50. 3.00. 4.00 galona.

Brinovec \$2.50. 3.00. 4.00 galona

Žganje \$2.00 do \$4.00 galona,

Slivovka \$3.00 do \$5.00 galona,

Rum \$2.40 do \$4.00 galona

Concord vino po 80¢ galona.

Catawba vino po \$1.00 galona

Posedne cene če se kupi v sodih

Poskusite enkrat pri meni in zadovoljni bodete.

Pozor rojaki!

VELIKA

RAZPRODAJA VINA

Ker bi rada razprodala vso mojo zalogo vina, opo-
zarjam ob tej priliki rojake, da se hitro obrnejo na me-
ne, ker dobe dobro, domače vino po zelo nizkih ce-
nah. Naročite si vino za Velikonočne praznike.

Naročila ven iz mesta se hitro odposljujejo.

Vsem našim odjemalcem po širni Ameriki se zahva-
lujem in želim vsem vesele praznike!

J. SKEBE,

prej Mihael Skebe,

Five Points, Collinwood, Ohio

Frank Gornik,

Nova slovenska trгови-
na z obuvali!

Velika, popolnoma nova zaloga z vsakovrstnimi obu-
vali, kakor moškimi, ženskimi in otročiji. Imam
tudi druge stvari, ki spadajo v čevljarstvo obrt.

Vsem rojakom želim vesele "ALELUJO!"

FRANK GORNIK,

6117 St. Clair Avenue. N. E.

F. Urankar

FINA SLOVENSKA GROCERIJA.

1192 NORWOOD RD.

Vsako naročilo se vozi na dom.

VESELE PRAZNIKE!

Viktor Bernot,

priporoča rojakom Slovincem v Collinwoodu svojo

"SLOVENSKO GROCERIJU."

Postrežba točna.

VIKTOR BERNOT.

643 HARLEM ST.

Vesele Velikonočne praznike vam želi
Vaš znani "kranjski šuštar"

Ivan Špehek

6013 St. Clair Ave.

Priporočam se tudi mojim prijateljem in znancem

za obilen poset v teh praznikih. Nakupil sem mnogo

finega blaga za te praznike in upam tudi, da bodem

razprodal. Pridite in pogledajte mojo zalogo, ker goto-
vo bo vsak dobro postrežen.

Slovenska trgovina.

ČITAJ!

ČITAJ!

Spomladni čas se približuje, raditega smo že pripravili veliko zalogo spomladanskega blaga vsake vrste, katero spada v področje naše trgovine:

Pri nas dobite vsakovrstno blago po najnižjih cenah in sicer veliko ceneje kot kje drugje. Ne glejte na velike izložbe, ki samo slepijo človeka. Pridite v trgovino in prepričajte se v resnici, kje dobite dobro blago po cenah kot nikjer v okolici.

Za naše žene in dekleta sem dobil lepo izbero spomladanskih oblek (žeketov in kril). Že-

keti kakor tudi gornja in spodnja krila so v vseh barvah, kakor kdo zbere. Nadalje imam v zalogi lepe ženske bluže, šlingane kakor tudi svilene po jako nizkih cenah. Nadalje imam tudi veliko zalogo lepih otroških kakor tudi krstnih oblek, kapic in otroških slamičkov.

Za moške in fante sem naročil lepo, fino izbero vsakovrstnih srajc, klobukov, hlač, zavratnic, nogavic kakor tudi najboljših vrste letno spodnjo obleko.

Za fantičke imam v zalogi lepe obleke od 75c. do \$2.60, kakor tudi kapice od 5c. do 50c.

Zalozili smo se popolnoma z vsem blagom, ki spada v našo stroko, in zagotavljamo vsenaše odjemalce, kakor tudi odjemalce drugih trgovcev, da dobite pri nas vedno čisto sveže blago, najnižjo ceno in vedno točno in pošteno postrežbo.

Se priporočam v obilen obisk in želim vsem rojakom vesele Velikonočne praznike.

JERNEJ KNAUS, 6129 St. Clair Ave.

RAZNOTEROSTI.

Zgodovinski lonci. V mehiškem mestu Koribe se nahaja star franciškanski samostan. Tam kažejo obiskovalcem nek glinast pisker, zvan "pšenični" in ga smatrajo za nekako svetinjo posebne vrednosti. O tem loncu se je ohranila ta-le pripovedka. V tem času, ko je Mehiko zavojeval Korteš, so Španjolci svojo armado preskrbovali z vsemi potrebščinami po morskem brodvju. Med drugim je nekoč pripeljala ladja veliko množico ušena. Brod je pristal v naznačeni luci in del tega ušena je dobil samostan v mestu Koribe. Menih, določen da prevzame za samostan namenjeno ušeno je prebiraje z rokama ušeno zrna zapazil tudi neko rdečkasto, pšenično zrno; zagrabivši se globoče — zapazi še tri pšenična zrna, koja skrbno shrani. V onem času se po vsej Ameriki ni bila poznana pšenica! Menih pa napolni oni sedaj zgodovinski lonček z rodovitno prstjo in useje ona štiri pšenična zrna za poskušnjo. Ta zrna so prinesla stoterer sad! Ko je klasje dozorelo je menih zraje zmel in je zopet posejal na poseben zagrajen prostor v rodovitno zemljo. To, kar je sedaj pridelal — je zopet vse posejal. Po tem neznatem menihu se je udomacila pšenica najprej v Mehiki, odkoder se je razprostrlo pšenično pridelovanje po vsi Ameriki. Lonec pa, v kojem so bila vsajena prva štiri pšenična zrna, došlo iz Španskega je ostal do sedaj v Koribe, v samostanu, kot nekaj poseben zgodovinski spominke!

Drobna jajca. Bila je gospodična, ki je rada prebirala romane, naučila se nekoliko francoskih besed, igrala na klavirju in zraven pela prav čedno. Drugega ni vedela, nego največ se misli na drago obleko. Kuhinja, gospodinjstvo, to dvoje ji je bilo nepoznano. Pripetilo se je, da je ujela moža. Mlada gospa pride nekoč z deklom na trg. Brž ugle-

da precej drobna jajca v košari neke kmetice ter izpregovori zaničljivo: "Jojmene, kako neumni ste pač kmetijski ljudje! Ali niste mogli drobnih jajc še hekoliko dnij pustiti na gnezdu, da bi bila bolj odebelela?"

Kako se žalost odpravi. Dobrosrčna gospa vidi mesarjeva sina, kako tiho sedita za mizo ter žalostno gledata pred se. "Zakaj sta vaša fanta tako žalostna?" vpraša očeta. "Oj, gospa, pravi mesar, "koliko sem ju že tepel zaradi tega, pa vse ne pomaga, vedno sta žalostna."

Nesrečna brzajavka. Nek ženin je imel zelo rad svojega malega psa. Tudi na dan poroke ga je hotel vzeti s seboj v sosednje mesto, kjer ga je pričakovala nevesta in kjer se je imela vršiti poroka. Njegova nevesta Matilda pa ni bila posebna prijateljica te pasje živali v hiši. Zato je hotela še kratko pred poroko obvestiti svojega ženina, naj ne vlačí psa s seboj. Brzajavila mu je: "Pes ni treba, da pride. Matilda." Brzajavni uradnik se je pa pri prepisovanju brzajavke pomotil in napisal: "Pes, ni treba, da prideš. Matilda." Ženin je minulo vse veselje do poroke.

In zopet slišimo vesele novice iz Jolietu. Kar konec jih neče biti. Če bi hoteli vse priobčiti, bi postal naš list jolietški lokalni list "cronique scandaleuse."

Udrla je policija v "žegnani dom." tja globoko dol v klet, kjer so igrali kot po navadi "poker."

Kdo je igral, je sicer tajnost, toda javno je znano po Jolietu, da so zopet v "kevdru" enkrat pošteno "zehtali" tako, da jim je morala policija ohladiti s koli vroče glave.

In kako hrabro so ti "pokeristi" iz jednotnega kevdra. Pri prvi prikazni modre suknje in kola, so kakor srakoperji poskakali skozi okna in ob tej priliki zunaj "kevdra" poljubili s čeljustimi mater zemljo.

Pomorajo biti vseeno saka-

sebnó oni, ki igrajo v kevdru. Baje igrajo \$5.00 limit na poker.

Zena, ki je v Brooklynu zahtevala \$20.000 za smrt svojega moža, je dobila samo \$3000. Po kateri meri? Ali je delavsko življenje vredno samo \$3000?

Logično ni, dajati enake male zneske! Ali naj se ne da ničesar, ali pa toliko, da žena lahko brez skrbi živi do smrti.

Mali oglasi.

Spodaj podpisani iščem Franciško Čučnik, oženjena in biva nekje v Clevelandu. Za njen naslov bi rad zvedel J. Hostar, doma iz Velikega Mraševca, ker ji ima nekaj važnega povedati. Jos. Hostar, 1237 1st St. La Salle, Ill.

Na prodaj je popolno založena grocerija s hišo in zemljo vred blizu St. Clair bolnice, na 4316 St. Clair ave. Dva voza. Vprašajte na gori označenem naslovu. (23)

Na prodaj je lep saloon v Collinwoodu, imenovan American House. Proda se jako poceni, ker je lastnik bolan. Poizvedite pri L. Cimmerman, 621 Collins ave. (24)

Išče se dekla, naj bo vsake starosti rabi se posebno v kuhinji. Plača dobra, delo stalno. Vprašaj na 5113 Colamer ave, ali pa pri uredništvu tega lista. (23)

Naprodaj je pohištvo skoro popolnoma novo in fino. V našem se oddajo tudi tri sobe. Vprašaj naj se pri Franciški Henigman, 1009 E. 62nd St. (23)

Dober krojaški pomočnik dobi takoj stalno delo. Plača po dogovoru. Kogar veseli, naj se takoj zgasi pri Gregorju Kos, krojač, 131 N. Howard Str. Akron, O. (25)

Zahvala.

Spodaj podpisana se zahvaljujem prav priščno Rev. Grškoviču, hrvatskemu župniku, ko je prišel v bolnico k mojemu sinu Evgeniju in mi podelil zakramente za umiranje. Nadalje se zahvaljujem vsem prijateljem in dobrotnikom, ki so mi pomagali ob priliki smrti mojega nepozabnega sina. Tako posebno g. Atalič, g. Mariji Kolar, Franciški Lausche, družini Podlesnik, Josefini Karda za obisk in tolažbo, družini Setnikarjevi, Mariji Grdini, Mariji Normali, Makis, Ivanu Zormanu radi ganljivega petja in splohi vsem drugim, ki so mi priskočili na pomoč ob zgubi predražega sina. Posebno se zahvaljujem g. Antonu Grdini ne samo za točno postrežbo pač pa tudi za njegovo dobroto in ga priporočam vsem rojakom, naj se na njega obratajo. Bog povrni vsem!

Elizabeta Ljisič.

The Jacob Laub Baking Co. Za veliki petek bo gorki pecivo boljše kot kdaj prej. Vprašajte svoje grocerije.

Naznanilo.

Slavnemu občinstvu naznanjam, da je Cuyahoga Telephone Co. nam v tej okolici sprejela ime "Central" na ime "Princeton". Številka od telefona ostane ista samo ime se pokliče Princeton. Torej so odslej naprej številke sledeče: Princeton 1381 in Bell East 1060 L.

Nadalje moram omeniti, da pri nas vedno čujemo pri telefonu, bodisi po dnevu ali ponoči, vedno nas lahko pozovete za eno ali drugo stvar. Ako operator reče, da ne odgovorimo, to ni res, ker vedno je eden pri telefonu, ki vam odgovori.

ANTON GRDINA slov. trgovec in pogrebnik, 6127 St. Clair ave.

Iščem ljudi za delo v šumi v Michiganu. Oglasijo se naj takoj ali zadnji čas do 26. t. m. pri Jakobu Grdini, saloon, Collinwood, O. John Knaus, nabiratelj. Če ne veste za Grdinov restor, oglasite se našem uredništvu. (24)

Ali veste, da ima vsak žakelj Forest King moka splošne kupone?

Hranite jih. Vredni so denarja. Pišite po naš katalog, kjer je opisanih čez 2500 daril. Pomnite da,

Forest King moka

ne stane več kot druge moka.

The Weideman Flour Co. W. 53rd St. & Big 4 R. R.

Grenko
Belo
Rdeče

Vino

Slavno-
znana
Euclid vina

za zadovoljstvom
Naša garancija
ali pa denar nazaj

Nat'l Bank, Cle-
References First
veland Commer-
cial Agencies.

GRENSKO VINO

Galona \$1.25 in \$1.50 — Zboj 12 — 6s .. \$5.00 in \$6.00

BELO VINO (SUHO.)

\$17.50 — \$20.00 — \$22.50 in \$30.00 sod.

RDEČE VINO.

\$13. — \$15.00 — \$17.00 — \$20.00 in \$25.00 sod.

Rdeč vinski jesih \$10.00

Bel vinski jesih \$9.00 sod

Vračunjena posoda pri naročilih za sodčke.

Sodčki obsegajo 40 do 50 galonov vsak.

POSEBNOST: — Prodajamo tudi manj kot cele sod-

čke, a računamo za posode in sicer:

25 in 30 galonov pol sodčki \$1.25 vsak

10 galonov kegs \$1.00 vsak

6 galonov kegs \$75 vsak

Vse gorenje cene so F. O. B. Cleveland.

POGOJI: — Samo gotov denar. — P. O. ali ekspresna

denarna nakaznica z naročilom.

The Schuster Company

Euclid vinogradi, vinarna in distilarna.
CLEVELAND, OHIO.

Vosele Velikonočne praznike!

DRUŠTVA POZORI!

Štiri velike dvorane v najem za ples in društvene seje ter poroke. Posebno nizke cene za leto 1920. Za društvene seje: Mala dvorana \$10.000 na leto Velika dvorana \$12.00 na leto.

Dvorane so jako fino opremljene ter kurjene s parno kurjavo. Velika plesna dvorana z najboljšim oddrom v tej okolici. Zraven pa še velika dvorana za poroke in podobne prilike.

Narodni dom "Ljubljana"

JOHN GRDINA, lastnik.

6021 — 25 St. Clair ave. N. E.

SODBA.

Kmetje so stali tiho, mrko in gledali vanj z razpaljenimi očmi, prestopali nestrpno z jedne noge na drugo, a bili so tako grozni in polni neke neizprosne odločnosti, da mlinar ni vedel, kaj mu je storiti. Brisal si je s pleše obilen pot in gledal z osupljenimi očmi trdovratne in odločne obraze kmetov; spoznal je da tu ni nobene šale, ampak da se bo zgodilo nekaj strašnega.

Sedel je torej na klopi in vzel parkrat duhana, da bi se okrepčil in odločil.

Jernej pa je pristopil k njemu in mu svečano rekel:

"Resnice ne marate povedati, a tudi prisega vam je strašna. Iz tega je razvidno, da ste s temi lopovi dogovorjeni."

Kakor bi udarila strela z neba poleg njega, tako naglo je skočil mlinar z klopi, da se s hrupom prevrgla.

"Jezus Marija! Jaz v zvezi s temi roparji. In meni to v obraz pravite."

"Rekel sem in vam rečem še enkrat!"

"In mi ravno tako!" so zamrmrali kmetje in vse roke so se iztegnile k njemu, strogi obrazi so se nagnili, kakor oster kanjin kljun, kadar misli udariti.

Na ta hrup je prišla Jadviga in se vstavila pri vratih, kakor bi bila ukopana.

Pesti so se sklonile, kmetje so začeli kašljati, tu in tam se je tako oglašil:

"Tukaj ne rabimo nobenih tem si brusi jezik."

"Prisluškujete samo in podaj se izgubi tje, odkoder je prišla."

"Gosi naj boža in ne vtiče svojega nosa v kmetijske stvari! — so vrščali čimdalje bolj glasno, tako da se je Jadviga ujezila, odšla in tresnila za seboj z vrati.

Jernej pa je zopet iztegnil roko in rekel:

"Povem vam, mlinar, da je prišel čas, da boste obsojeni in kaznovani."

"In da bo tudi potreben red na svetu!"

"Da se iztrebi zlo in zopet uvede pravičnost!"

Tako so padale grozne, težke besede in stisnjene pesti so se tresle pred njegovim blešnim, strahupolnim obrazom.

"Hojte se Boga! Ljudje, kaj hočete? Kaj sem zakrivil?"

Je stokal mlinar prestrašeno in se oziral na vse strani, a Jernej se ni ozrl nanj, ampak je govoril naglo, tiho in tako neumljeno, da je mlinarja kar mrzlo preletaval.

"Ker nečete priznati, kdo je kriv; peljite ga, možje, na sodbo pred cerkev..." Na sodbo bodo prišli vsi, ki so delali ljudstvu krivico, na pravično sodbo in na zelo hudo kazen. Primitve ga, možje!"

"Jezus, Marija! Ljudje!"... je zajeljal v smrtno strahu in gledal pol nezavestno okoli, ko so se kmetje zavalili k njemu. "Ljudje... kako naj vam povem?" Priselgel sem jim in sedaj me zažrejo ali ubijejo, če jih izdam..." "Usmiljeni Jezus! Pustite me! Povem vam vse, vse!" — je hropel, ker ga je nekaj kmetov že prijel in vlekel proti vratom.

Dolgo ni mogel spregovoriti, zvalil se je na mizo in sopesl, obkolili so ga, nekdo mu je dal piti vode in drugi so ga prijazno nagovarjali:

"Ne bojte se ničesar; kdor je z ljudstvom, temu ne bo padel niti eden las z glave."

"Samo resnico mi povejte."

"Vedeli smo, da ste pošteni in da veste za razbojnike."

Mlinar se je zvijal kakor piškur v škripcih, bilo mu je sedaj mrzlo, sedaj vroče, tako da je bil enkrat blede in enkrat rdeče, nato pa se je vzravnil, pripravljen na vse, toda predno je izpregovoril, je pogledal v sosednjo sobo.

Jadviga je odskočila od vrat kakor bi prisluškovala; potem je pogledal skozi okno na ljudi in šele potem se je ustavil pred gručo kmetov, se prekril in zašepetal:

"Resnico govorim kakor pri svetih spovedi. Oba Gajdi sta in Stariš."

Nastala je tišina; vsi so stali kakor vkopani in zamišljeno gledali eden drugega, samo sopli so pridušeno in težko dihal, dokler se ni oglašil najprej Jernej:

"Zdelo se nam je, a gotovi si nismo bili. Sedaj pa že vemo, kaj nam je potreba. Vemo, pasja kri! Ti peklenški razbojnik!" je udaril s pestjo po mizi. "Grmovje se mora izpuliti s koreninami vred, da se ne razraste preveč. Oba Gajdi, oče in sinček, tretji pa Stariš. Torej! Pojdimo v božjem imenu k njim, vi, mlinar, pa greste z menoj, da jim poveste resnico iz oči v oči..."

"Sel bom in jim povedal!"

Kakor bi bil kamen padel s prsij. Povedal jim bom, kakli roparji in zloodeji so. Moj Bog! Vedel sem, kaj delajo, a sem se bal ziniti le eno besedico. Naj vas s kolesom lomijo zaradi mojega greha, a bal sem se zreti jim v oči, tako razbojništva so pripovedovali. Razbojnik! Konje so mi odpeljali... dal sem Staremu odkupnino... a mi jih niso vrnili... Potem sem jih zasačil v kamri... pobrali so mi zadnji groš... grozili so mi z nožem in potem sem jim še moral prisesti, da jih ne bom izdal. Lopovi!"

"Čela okolica je trpela zaradi njih"

"Mnogo konjev so pojemale ljudem, mnogo krav, mnogo blaga."

"Lahko so delali vse, ker je Stariš (starosta, nekak župan) gledal skozi prste in se delil z njimi..."

"Zredili so se na naš račun, sedaj pa naj plačajo!"

"Ker vsi govorijo, pa še bode, jaz povedal", se je nekdo oglašil, "ker vem, da so župnika zaradi zaroč pri Podlasjkih. Gajdi ovadili glavarju..."

"Kaj? Čelo župnika so naznanili?"

"Potem so tudi oni morali naznaniti gospodične na pošti, ki so otroke učile!"

"Seveda, oni, kdo pa drugi?" je zatrjeval mlinar zagrizeno.

"Potem tudi ni nihče drugi z onimi židi v gozdu tako strašno delal."

"Seveda, Gajdi sta bila. Seveda, onadva! Mrhovine... Izdajice... Razbojnik..." so začeli kleti, razsajati, mahati s palicami, vedno večja jeza jim je vstajala v srcu, oči so jim žarele in stisnjene pesti so se dvigale nad glavami.

"Pokončajmo jih! Kaznujmo te pasje duše! Na sodbo z njimi, na sodbo..."

"Pojdimo hitreje, da nam ne uidejo," je zaklical Jernej.

"S takih ljudi bi se morali jermeni rezati!"

"Ali pa jih kakor stekle pse s koli pobiti," so klicali in se gnječili med vrati.

Mlinar je upihnil luč in odšel za njimi.

Konj so bili ven iz hiše, je potela Jadviga za steno, sklonjena in gledala prestrašeno, kaj jih žene ven in čemu?

Ker noč je bila vresnici sušča, mrzla, vetrovna in mokra. Oblaki so se kakor čarovnice vlekli po nebu, dež in sneg sta se sipala v obličje, da je ljudem kar sapo jemalo, veter je šumel po sadonosnikih in se zaganjal od vseh strani z mokrih njiv, kjer so se videle črne brazde in posneženi, beli ogoni, je lekel vlažen mrzli, ki je šel možem skozi kosti do mozga, kmetje pa niso marali za grdo vreme, ampak so šli naglo in trdno, da jim je blato škropilo izpod nog. Šli so ob straneh, skrivaj, ob nizkih kolenih, ki so čepeli ob cesti kakor utrjeni berači, le posnežene strehe so se kakor bele čepice videle izza razmajenih dreves.

Jernej je šel spredaj in tiho dajal povelja; zdaj pa zdaj se je kdo na njegovo povelje odhajal od trume, hitel k kočam, potikal na okno in zaklical:

"Pojd! Čas je!"

Nato so vedno takoj ugasnile luči, zaškrpale duri in črne senice so se priplazile od koč, se opirale ob palice in se pridružile tiho večji trumi.

Šli so vedno bolj na gosto in oprežno ter se skrbno ogledovali na vse strani.

Naenkrat se je Jernej boječe ozrl, ker je čul popolnoma

dobro mlaskanje blata, kakor bi kdo tekkel za njimi: zdelo se mu je, da se plazijo ob plotu neka senca, a ko so postali, je vse utihnilo in izginilo. le veter je šumel in po šumih so besno tulili psi.

Šli so še počasneje in marsikateri se je boječe prekrizal, marsikdo je zavdihnil in marsikomu je preletel mrzlo po kosteh, a vendar ni nihče izpregovoril besedice, njihče se ni potegnil, ampak šli so naprej kakor nevzdržljivi, grozen oblak, ki se počasi vleče in tiho narašča, dokler ne trešči iz njega blisk ali pade toča.

Ko so šli mimo krčme, žarko razsvetljene, je ta in oni potegnil vseznan, ljubi duh in hotel vstopiti, "da bi se malo ogrel," a Jernej ni pustil nikogar, ampak zbral vse redke ceste, ker je blizu stala hišica žandarjeva. Ze od daleč so se videli nejebe bele stene in skozi jarko razsvetljena okna se je čula vesela, poskočna godba na harmoniko.

Ustavili so se pred njo, pri držali sapo in Jernej jim je rekel:

"Pazite dobro in ko se zasliši zvon, pa vdrite v trum v hišo, zgrabite ga in ga takoj zvežite. Samo gledajte, da vam ne uide, ker bi nam naredil mnogo neprimliko..." In bodite tihi, da se ne splaši..."

Nekaj kmetov je molče izginilo v temi.

Gruča pa je šla naprej na veliki prostor ob koncu vasi, kjer se je videlo samo par luči in kjer se je belelo zidovje cerkve sredi gostega drevja, ki ga je majal veter.

Hiša Gajdov je stala pri cerkvi, samo malo od ceste in skriti v gostem drevju, tako da so se videla skozi drevje razsvetljena okna kakor žarke volje oči. Može so se obrnili naravnost proti nji: ker pa je bilo mestoma blato do kolena, ker so bile kaluže velike kakor kake ribniki in ker so jih ovirale kepe zmurznjenega snega, so šli jeden za drugim, se ogibali oviram in šli po ovinkih in zelo počasi, kakor nalašč. Vendar so za čas kakor bi kdo zmoli "Češčenja si Marija", stali pred plotom. Jernej je ukazal, naj bodo tihi, sam pa se je po strani plazil k oknu in pogledal v hišo.

V beli, ali veliki hiši, v kateri je viselo mnogo svetih podob, je gorela svetiljka, obešena na strop, pod njo je pri mizi sedelo nekaj ljudi, ki so večerjali in se tiho razgovarjali. V peči je gorel velik ogenj, ki je žarel do pol izbe v rdeči luči in neko dekle je hodilo po izbi semtertje in nosilo na rokah jokajoče dete.

"So doma, so!" je zašepetal Jernej, ko se je vrnil k gručam; tresel se je čeli in težko sopesl, komaj jim je mogel ukazati, naj gre polovica ljudi in obkolijo hišo od dvorišča in od strani proti polju.

Ali takoj si je opomogel in šel smelo skozi pregrado: že so šli proti kapu, kar so začeli na dvorišču psi tako žalostno evliti, da so se nehote ustavili.

"Naši imajo opravka z njimi. Pojdimo. In če se bodo branili, pa s palicami po teh konjederih, brez usmiljenja!" je zašepetal Jernej, potegnil mlinarja za seboj, se prekrizal in vstopil naglo v prikljet, možje pa rami ob rami tesno za njim.

Vstopili so v izbo bistro, krepko in mračno.

Nastal je ropot, Gajda sta z začudenimi odprtimi usti skočila od mize, a stari se je v trenutku spametoval, sedel na klopi, potegnil sina in zaklical posmehljivo prijazno:

"Pozdravljeni! Ho! ho! Kakli gostje! Čelo mlinar in Jernej! Čela kompanija!"

"Sedite gospodari!" je dostavil mladi Gajda, se ozrl s prestrašenimi očmi po kmetih in v zadregu segnil z žlico v skledo.

A nihče ni prisledel k mizi niti dal roke v pozdrav, stali so kakor stebri, ne da bi se gani, le Jernej je stopil naprej in rekel hladno:

"Pustite jed, ker imamo nujnejše opravke!"

"Opravke? Nam se z jedjo bolj mudi!" je zamrmral stari Gajda.

"Če ti pravim, potem si zmagel Jernej."

"Ha... kakor kak glavar... ukazuje v tuji koči..."

"A jaz ti ukazujem in ubogati moraš, ti konjeder!"

Gajda sta skočila na noge, strah ju je preletel, obledela sta, glave so se jima tresle, a pokazala sta ostre zobe, kakor volka, pripravljena na vse.

"Kaj bi radi?" je vprašal mladi s pridruženim sikajočim glasom.

"Vajino sodbo, razbojnika, in kazen!" je zakričal strašno Jernej. Te besede so se zvalile nanje kakor strop, tako da sta se brez moči sklonila.

Nastal je smrtna tišina, da si ni nihče upal dihati, le dete je dalje stekalo, naenkrat pa sta planila proti vratom, v rokah mlajšega Gajde se je zablislil nož, stari je segnil po sekirji, a predno sta mogla udariti, so se možje vrgli nanje kakor burja, zaropotale so palice, množica rok jih je prišla za glavo, ovratnike, rokave, vrtove in pometa z njima kakor s kako sušmadjo.

Vihar je nastal v izbi, krik in ropot, miza, stoli, klopi, posoda vse je poletelo na razne strani, ženske so se začele jokati, zvil se je žit klopič, ki se je s preklinjanjem, sopihanjem in rotnjem zavalil na tla, se parkrat zataknil in obrnil, udaril dva, trikrat v steno in se potem razpletel.

Gajdi sta ležala zvezana na tleh, kakor dva ovna, tulila na vso moč, se zvijala in strašno preklinjala.

"Pred cerkev z njima, da ju obsodimo!" je zapovedal Jernej.

Potegnili so jih iz koč in jih vlekli naravnost čez trg ter priganjali s palicami, ker sta se upirala in kričala na vsa pljuča. Z njimi so tekle ženske, tarnale in jokaje prosile usmiljenja, oni pa so jih z nogami odganjali kakor pse.

"Naj zavzvonijo, da se bo zbrala cela vas!" je zakričal mlinar.

Zvon je začel otožno biti, kakor ob kakem požaru in je zvonil neupnehom, mračno in strašno; s stolpa so zletele črne vrane, in z vrščanjem letele nad cerkvijo, od vasi pa se je s krikom hitela gruča žensk.

"Ljudje, usmilite se! Na pomoč! Za Boga!" sta kričali Gajdi in se obupno vili, ali nihče njima ni odgovoril, cela truma je šla tiho. Tako so v tišini prišli na pokopališče in vrgli zvezana pred cerkevni prag.

"Kaj sva zakrivila? Za kaj? Na pomoč!" sta iznova zakričala in skušala vstati a nekdo ju je sunil z nogo, da sta se zvalila nazaj kakor kladi; pri tem pa sta preklinjala in grozila celi vasi s strašnim maščevanjem.

Jernej pa se je postavil na cerkevni prag, uprl hrbet ob cerkevna vrata in glasno zaklical:

"Bratje po rodu! Poljaki!"

Je tako je umolknilo vrščanje. Na to je umolknilo vrščanje. Na to je umolknilo vrščanje.

"Ubijmo mrhovine! Pobijmo jih!" Razgrajmo jih s konji!" so začeli brezumno kričati in so se vrgli s palicami na Gajdi.

"Tiho! Stojte, pasje duše!" je zaklical Jernej in jih prikril s lastnim telesom. "Počakajte! Vemo, da so to ubijalci, lopovi in izdajice, ki jih moramo kaznovati, a prej naj vsak, ki ima kaj z njimi govoriti, javno nastopi in jim to pove v oči. Tukaj, hočemo namreč soditi in ne ubijati. Nismo jih vzeli za seboj, da se nad njimi maščujemo, ampak da jih po pravici sodimo in kaznujemo."

Ljudstvo se je stisnilo, ker ni hotel biti nikdo prvi, je nastal trušč, vi so začeli naenkrat govoriti in naštevati krivice, ki so se jim zgodile in se valiti grozeče proti zvezanim; mlinar je med tem vstopil naprej, vzdignil roke in rekel svečano:

"Pričam pred Bogom in ljudmi, da so mi ukradli konje in 400 rubljev. Zalotil sem jih. Z nožem so me prisilili, da sem jim prisegel, da jih ne bom izdal! Zagrozili so se mi z maščevanjem. To so najhujši razbojnik!"

"In jaz pričam, da sta mi ukradla kravo," je rekel drugi za njim.

"Meni pa sta uzela prasico."

"Meni pa kobilo z žrebetom," so se začeli oglašati drugi.

Ljudstvo je poslušalo. Tišina je bila grozna.

Naenkrat je prenehalo snežiti, zato pa se je vzdignil veter, ki se je uprl v cerkev in majal z drevjem, da je stekalo in škripalo, po nebu so hiteli oblaki.

Neprenehom so se slišale hude obtožbe in med ljudstvom se je začelo sovražno mrmranje in potrkanje s palicami, ker sta Gajdi kričala:

"Ni res. Iz zlobnosti pričate. To so vzeli voliški roparji. Ne verujte!"

A pri je bilo čimdalje več in čule so se čimdalje hujše in grozovitejše stvari.

Kakajmo! Lahko nam uidejo in potem pridejo s pomagci. Po- bismo jih!"

Ko sta Gajdi čula, od kod jima lahko pride rešitev, sta začela obupno prositi:

"Usmiljenje, ljudje! Spovedala bi se rada! Dajte nam duhovnika... po duhovnika..."

Na njuno srečo ni bilo duhovnika doma; odpotoval je že proti mraku.

"Potem pa se naj spovesta pred celim ljudstvom", je nekdo predlagal.

"Dobro! Tako! Naj je priznata! Naj povesta resnico," so pritrjevali drugi.

Nekdo jima je prerezal vrvi na rokah in jih postavil pred cerkvenim pragom na kolena.

"Odprirete cerkev! Spovedala se bosta! Odprirete!" so se začeli pogosti klici, a Jernej je zaklical:

"Ni treba! Greh bi bil, če bi peljali take razbojnike v cerkev, za njih je dovolj, da so lahko na posvečenem pragu. Tiho tam!" je zakričal ženskam, ki so ščebljale, potem pa se je sklonil k Gajdoma in rekel:

"Sedaj priznajte, a samo resnico. Ljudstvo vama lahko da odvezo!" in prikleknil je ob njima, drugi pa so storili enako in se pokrivali ter vzdihovali.

Gajdi sta začela nekaj jecljati in sta se ogledovala na vse strani.

"Bolj razumljivo govorita! Glasno! Gospoda Boga bi rada goljufala," so začeli ljudje vrščati.

Stari Gajda se je začel tresiti kakor bi mu duša uhajala, naenkrat je zajokal in je med hudim stokanjem priznal svoje grehe.

Nastalo je tiho kakor v grobu, ljudje si celo dihati niso upali, ponehalo je pokljeskanje, samo jokavi glas se je slišal v temi in se širil, kakor struga krvi, zgoraj pa je ječal zvon in šumela so v vetru drevesa.

Groza je padla na duše, lasje so vstajali ljudem, ljudje so se v strahu tkeali na prsa, tuhtinje je kdo žalostno zastokal, v vsa sra je prišel velik strah, ker je Gajda, dasti je zvrčal krivdo na sina in na žandarja, priznal ne le vse, kar so mu očitali, ampak še mnogo hujših reči...

Ko je končal, je padel razkrižan naprej, začel biti s čelom ob cerkevni prag in tako prositi za usmiljenje, da se jih je mnogo z njim vred začelo jokati, možje pa so zavreščali:

"Sedaj naj se Gasper spove! Gaspar! Hitreje, lopov! No, ne boš?" in začeli so ga bitis palicami po bokih in prepetati, da se je ves stekel vzravnal:

"Sami ste razbojnik! Nedolžne hočete ubijati! Sami ste razbojnik in izdajice..." Lopovi! Mrhovine! Krvniki!" je preklinjal in se grozil strašno, dokler ga ni stari naprosil:

"Spokori se, sin! Priznaj, potem ti mogoče odpustijo! Spokori se!"

"Nečem. Usmiljenja razbojnikov ne bom prosil! Stekli psi! Hlapci! Ne potrebujem spovedi. Naj me ubijejo! Naj samo poskusijo, pasji bratje. Jutri jim vojaštvo povrne za mene! Naj se me dotaknejo!" je kričal kakor zverina, skočil na noge, vrgel s pestmi na najbližje, stari pa za njim molče kakor volk.

Nastal je strašen vrišč, a preuagali so ju takoj in jih vrgli kakor kup cap tje, kjer

sta prej bila, Jernej pa je jezno zaklical:

"Ubežati sta hotela! Grozita nam z maščevanjem. Razbojnika sta in najhujša zločinja. Kaznujte jih, ljudje! Pobijte jih, kakor stekle pse. Vsi jih brijte! Vsi! Bii, kdor na Boga veruje!" je kričal razjarjen.

Ljudstvo se je zmajalo, kakor gozd v vetru in se vrglo na razbojnika, sto drogov se je dvignilo in padlo z gluhim treskom, vzdignil se je krik do neba, kakor bi bil konec sveta in zopet je vtihtnilo, tako da se je čulo v temi le treskanje palic, topotanje, kričanje žensk, sopenje, hroplenje, preklinjanje in vmes strašni, divji krik obeh Gajd.

Cez nekaj časa je črnela pred cerkvenim pragom samo spadena masa, v kateri ne bi nikdo spoznal obeh tatov, ki je bila vbita v snega in blato. Od nje pa se je širil medel duha po krvi.

Zvon je umolknil, ali ljudje še si niso oddahnili, ko so se začeli od vasi kriki, da je žandar zbežal.

Kmetje so prihajali eden za drugim in pripovedovali in vreščali:

"Stražnik je zbežal! Kakor hitro je udarilo na zvon, smo vdrli v sobo, a njega že ni več bilo..."

"Skozi kamrico je utekel! Mlinarjeva ga je opozorila na nevarnost."

"Da, da, saj smo jo videli, kako je odšla. Ona ga je posvarila, ona!"

"Ni res!" je zatulil mlinar in priskočil s stisnjenimi pestmi.

Vsi so vedeli, da je bila stražnikova ljubica, vsi — so zavreščale babe in vsak, kdor je kaj vedel, je povedal svoje, dokler se ni Jernej oglašil:

"Ljudje poslušajte! Bratje! Kaznovali smo te tukaj, a eden nam je ušel, najhujši. Moramo ga uloviti..." Ravnotako bomo kaznovali vsakogar, ki bo delal ljudstvu krivico, vsakega tata in vsakega izdajico. Na konje in za njim. Na konje, možje! Zbežal je v mesto! Za njim — dobiti ga moramo, živga ali mrtvega! Hitreje, ljudje, da dan vsega ne pokvari. Hitro!"

Ljudje so se razbežali in čez nekaj časa je že jezilo nekaj kmetov po različnih cestah proti mestu, da se je konjem širile nozdrve in da je škropilo blato pod kopiti.

V vasi je postalo vse tiho, prazno.

Samo na pokopališču so še neke ženske stokale in tarnale.

Sredi ceste pa se je, ne meneč se za sneg in dež, ki mu je bil v obraz, vlekel proti domu mlinar, pogosto postajal, težko dihal, včasih se opotekel a potem zopet postajal kakor mrtev in šepetal tiho, bolešno, iz bolečine razmučenega srca.

"Taka si torej hčerka! Taka! Žandarjeva ljubica!" je govoril pri sebi.

In stisnil je trdno palico v pesti, samo tresel se je, kakor bi imel mrzlico in goste soze so mu teklo po licu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tel. Cuy. Central 4254 R.

J. H. Miller & Co.

CIGARE in TOBAC

Agenti za razprodajo na debelo na boljšega žganja in vina.

2656 EAST 53. STREET.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

E. A. Schellentrager
LEKARNAR.

3361 St. Clair Ave. N. E. Govorimo slovensko

Prsni Balzam, ozdravi prehladin kašelj 25c
Magični Anodyn linament, Najboljši za bolečine 25c
Schellentrager's Carbolic Ointment, zdravi praske, in kožne bolezni 25c.

LIEBICH STUDIO
HUSPOSKA BROS.

V prihodnjih 30 dnevih hočemo dati 6 razglednic fotografij zastonj, kdor naroči pri nam za \$3.00 slik.

1841 Euclid Ave.

VOJAŠKA VZGOJA ITALIJANSKE MLADINE.

Znano je, da je avstrijsko kraljevsko ministrstvo pripradelo posebno posebno enketo o telesni vzgoji mladine ter se ob tej priliki ni posebno simpatično izrazilo o velikih načrtih domobranskega ministra glede na vojaško vzgojo mladine. V Italiji pa nasprotno močno goje vojaško vzgojo ljudstva in mladine ter vlada celo pospešuje to stremiljenje. Tozadevni zakonski načrti So. minijevga ministrstva, pa bodo v slučaju, da se uresničijo, popolnoma izpopolnili splošno vojaško vzgojo mladine, zvišali bodo bojno moč Italije, ter bodo oživelj nekoliko vsled socijalističnega gibanja omrtveli i. talijanski patriotizem. V vsakem okraju se bodo ustanovila strelska in mladinska društva, ki bodo gojila vojaške vežbe. Srednješolci bodo morali biti člani dijaških batalijonov ali strelskih šol in le oni bo smel nadaljevati študije v visoki šoli, kdor bo absolvirati te vojaške pripravljalne tečaje. Ti absolventi pa imajo pozneje v vojaški službi tudi tazne predpogoje, lahko si svobodno izbirajo, pri kateri četi hočejo služiti, ozira se nanje pri povzemanju ter se jih oprošča težkih služb itd. — Ze obstoječe dijaške batalijone priznava vojno ministrstvo oficijelno za deželno-brambne formacije in jih subvencionira. Ti batalijoni, katerih eden prvih in najbolje organiziranih je v Speziji, imajo že velike vspehe ter štejejo po 150 do 400 srednješolcev od 14 do 18 let v svojih vrstah. Šele pred tedni se je ustanovil tak batalijon v Ankoni, namestavajo jih pa v kratkem se v Palermo, Neaplju in raznih mestih sev. in srednje Italije. Tudi vseučiliščniki so ustanovili preteklo leto akademsko legijo ki ima ime "Sursum corda" ter ima podružnice povsod vseučiliških mestih Italije. Milanska sekcija hoče ustanoviti poseben oddelek alpincev. — Za budgetno leto 1910/11 se za

kakor tudi za prostovoljne avtomobiliste in vozače v motorji za 1.400.000 lir več kreditu. Tako vzgaja Italija svoje ljudi.

* **Velik lakomnik** je bil nedavno v Bosanskem Brodu pokopani bogati kmet Balati. Ker je bilo znano, da je imel veliko denarja, po smrti pa ni bilo ničesar najti, so sorodniki začeli sumiti, da je vzel skopuh denar na — oni svet. Vsled prošnje sorodnikov je oblast dovolila, da so izkopali ter preiskali umrlega Balatija. V njegovi obleki, ki jo je bil že preje dolečil za pogreb, so res našli vstih za 32.000 K prejšnjih bankovcev, ki že nimajo zdaj nobene vrednosti.

* **Škof v Djakovu** postane po potrdilu "Hrvaškega Dnevnik" dr. Ante Bauer, odlični poslanec hrvaškega sabora. Nekateri trdijo, da je to koncesija nove vlade koaliciji. Zanimivo je, da dr. Bauer toži "Hrvatsko" radi velikih napadov nanj povodom imenovanja nove vlade.

* **Red sv. Cirila in Metoda.** Poroča se iz Sofije, da bo v najkrajšem času sprejeta v soobranju zakonska predloga, katero se ustanavlja red sv. Cirila in Metoda. To bo največji bogarski red, ki ga bo smel car podeliti samo tujim kronanim glavam, bolgarskim državnikom, ki so si stekli posebnih zaslug za razvoj Bolgarske, ter končno tudi tujim državnikom, ki so učinili velika dela za človeštvo in si stekli zaslug za Bolgarsko.

* **O smrtni kazni** piše znani pisatelj Roda Roda sledeče: "Kdor na smrtno kazen obsoja, tisti bi moral biti pri izvršitvi tudi navzoč. V Hrvatski in v Bosni sem videl štiri usmrčenja. Usmrčenja so se izvršila na ljudeh brez zavesti, na ljudeh, ki so bili biazni vsled strahu. Noben zavrtni morilec ne naznani svoji žrtvi: "Zadene te neizogibna smrt", noben morilec ne vzame 24 ur pred izvršitvijo svoje žrtvi zadnjega

upanja. Država pa to dela. Naši nasledniki ne bodo mogli pojmiti, kako je mogoče, da se sedanje stoletje, ko se vsako leto tira v smrt stotine ljudi. Radi neznosnih bolečin zadnjega dneva v življenju se mora odpraviti smrtna kazen. Ima mo kamnite ječe, in kdor izgine v njih, je neškodljiv za celo življenje. Najbolj nevarno postane neškodljiv. Zakaj se torej omadežujemo s krvjo?

Pretep na Sveti večer. (Iz pred porotnega sodišča v Novem mestu.) Ko se je nekaj fantov iz fare St. Vid pri Zatiči ni vračalo na Sveti večer iz farne cerkve od polnočnice domov, jim vroča kri od vina razburjena ni dala miru, da se ne bi skočili malo v lase. Pri tem tepežu je dobil Janez Petan, 17 let stari sn kajzarjev, eno rano na vrat z odprtim nožem, dve majhni pa na glavo z nekimi topim. oglatim orodjem. Vse rane so bile lahke telesne poškodbe, a ker onih dveh na glavi sploh zdravil ni, temveč jih popolnoma v nemar pustil, so se mu zastrupile, vsled česar je 13. januarja umrl. Krivda je podla na Jerneja Pajka, rojenega 1889 na Pokojnici in ta se je moral zagovarjati dne 1. februarja pred novomeškim porotnim sodiščem. Obtoženec sam priznava, da je udaril Janeza Petana z zaprtim nožem enkrat po glavi, taji pa, da bi mu bi zadal tudi drugo rano na glavi. Od koga mu je bila zadana ta rana, se ni moglo dognati pri obravnavi. Zato predlaga zagovornik dr. Zitek, naj se stavi poleg vprašanja o krivdi hudodelstva uboja še dodatno vprašanje z ozirom na § 143 k. z., kar pa sodni dvor kot neutemeljeno zavrne. — Porotniki zanikajo enoglasno, vprašanje o krivdi hudodelstva uboja, vsled česar sodni dvor obtoženca Jerneja Pajka oprosti hudodelstva uboja v zmislu § 343. k. z.; obsodi ga pa, ker je pri omenjenem tepežu udaril Antona Voščaka s polenom čez glavo, ki pa mu ni ničesar želega storil, dasi je to nameraval, kar je imel Voljo družico.

šček slučajno močan klobuk na glavi, v smislu § 8. in § 411. na osem dni zapora.

Iz Ribnice se poroča, da se je ustanovila za Ribnico in Dorenjo vas s sedežem v Ribnici v nedeljo dne 27. februarja živinorejska in prašičjerejska zadruha. — V navzočnosti več možakov iz ribniške doline izvolil se je takoj pripravljalni odbor, koji jim jamči za popoln razvoj in obstoj te zadruge ter se je tudi že vložila tozadevna prošnja za vpis te tvrdke v združeni register in potrdbo združnih pravil.

Stavka mladih Kitajk proti možitvi. Prodiranje modernih idej v "nebeško carstvo" kitajsko je obdarilo Kitajce s čudnim konfliktom: kitajske device stavkajo proti možitvi. Osnovna se je tajna zveza deklet, h kateri je pristopilo mnogo deklet iz najodličnejših obitelji. Ta zveza se zove "družvo sester". Vsaka društvenica se je morala obvezati, da se upre krutemu kitajskemu življenju, oziroma, ženitvenemu zakonu, glasom katerega je vsaka ženska najprej sužnja svojega očeta, potem svojega moža in ako postane vdova, sužnja lastnega sina. Borba mladih in svobode željnih Kitajk je zelo priprosta: članice društva se sicer ne upirajo možitvi s silo, ali ko se jih proti njihovi volji omoži, ne vzamejo na svojem domu nobene hrane in ako se jim hoče zaljubljeni mož približati, se ga ubranijo z nohti in zobmi. Ko preidejo prvi trije obstrukcijski dnevi tega zelo idiličnega življenja, mora mlada žena po starem običaju na obisk k roditeljem. Ona gre domu — ali potem se ne vrne več k možu. Po zakonu, ki smatra domačo hišo za sveto zatočišče, je ne more nikdo prisiliti, da bi šla iz nje. Članice društva sester se potem preživljajo z lastnim delom, in nekatere so bile baje že tako velikodušne, da so poslale celo zapuščenemu soprogu nekaj od svojega zaslužka, da si lažje poišče ljubežnivejšo družico.

KUHAR**JAKŠIČ,****3830 St. Clair Ave.****Največja slovenska
grocerija v Clevelandu**

Rojakom se priporoča v obilna naročila, posebno sedaj, v praznikih. Vsa naročila se vozijo na dom točno in zanesljivo. Vsem našim odjemalcem želimo vesele praznike.

Kuhar & Jakšič**največja slov. grocerija
v Clevelandu.****3830 ST. CLAIR AVE.****STEVE SAVICH,****EDINI SRBSKO - SLOVENSKI KONTRAKTOR.**

**6400 Varian Ave. N. E. Cor. E. 64th St.
Cleveland, Ohio**

Se priporoča vsem Slovencem v izdelavo hiš vsake vrste. Vsa naročila izvrši točno, lično in ceneje kot vsakdo drugi. Že dolgo vrsto let posluje v naši naselbini in mnogim, mnogim Slovencem je že postavil lepe hiše. Izdeluje tudi razna mizarska dela, sploh vse, kar spada k hišni opravi. Kadarkoli imate kaj posla, klaspada v kontraktorski ali pogodbenikov krog, obrnite se na Steve Savicha. Izdeluje tudi načrte (plane). Zberete si lahko po volji.

Steve Savich,
generalni kontraktor.

6400 Varian Ave. N. E.**:::****Cleveland, Ohio**

Satan in Iškarijot.

Spisal Karol May; za "Ameriko" priredil L. J. P.

PRVA KNJIGA.

(Nadaljevanje.)

"Če se spolnejo pogoji, pod katrini je bilo obljubljeno."

"Tako! Pogoj!" mrmra še vedno jezni glavar. In nato reče strupeno: Obdrži svoje pogoje za sebe, ker jaz jih ne naram."

Po teh besedah odkoraka in se precej daleč od nas vsede v travo. Čez obraz Winnetoua se razlije lahen smeh, vendar ne reče ničesar. Menil sem, da sem dolžan Winnetouu stvar razložiti, torej rečem:

"Obljubil sem, ker sem natančno vedel, da —"

"Pshaw!" Kar Old Shaterhand naredi, je dobro, meni se ni treba opravičevati. Vem, da hode Jume presleparil, ker ga hoče Jume preslepariti. Močni Bivol je zelo hraber glavar, toda njegovim očem manjka ostrost, in njegove misli segajo samo tako daleč kot more zagnati sekiro. Njegova jeza je hitro velika in hitro majhna. Njegovo srce je dobro; Old Shaterhand hode prosil odpustanja."

Kadar je Winnetou govoril, tedaj je morala zginiti vsaka jeza, vsaka krivica. Opazoval je sedaj tabor, kjer se je razburjenost nekoliko pomirila. Jumi so stali mirno med seboj, pogledovali sedaj na to pot, sedaj na drugo ter opazovali naše stališče. Še ni preteklo pol ure, že se vrne eden treh poslancev in naznani:

"Trije najstarejši Jumi želijo govoriti z Old Shaterhandom, Winnetouom in Močnim Bivolom. Ali smejo priti sem?"

"Da, toda brez orožja."

"In ali se smejo potem neovirano vrniti v tabor, tudi če se ne zjedinite med seboj?"

"Poslanci so; vrnejo se lahko, kadar hočejo."

Mož leti nazaj proti taboru da sporoči našo misel možem, in kmalu potem zagledamo tri vojnike korakati proti nam. Odložili so svoje obleke in bili samo, za silo pokriti, da bi lahko videli, da ne nosijo s seboj orožja.

Trije vojniki Jumor gredo mimo svojega glavarja, ne da bi ga pogledali, kar pa nikakor ni bilo znamenje zaničevanja. Prišli so kot odposlanci svojega naroda, torej niso priznali nobenega glavarja. Ko pridejo do nas, nas pozdravijo in naj starejši izmed njih začne:

"Velika Usta, glavar Jumor je ujet in nam je zapovedal, da se udamo. Old Shaterhand se je dogovoril z njim glede pogojev. Dokler sega spomin naših najbolj starih vojnikov, se kaj enacega še ni pripetilo. Raditega so vojniki Jumor brez glavarja sklenili in nas poslali sem, da se pomenimo, če se more glede teh pogojev kaj prenegotovati. Ali nam dovolijo Old Shaterhand, da pregledamo krog, s katerim so nas vojniki Mimbrenjov obkrožili?"

"Noben poveljni ne kaže sovražniku tega, kar vi želite," mu odvrnem. "Tudi je že minil čas, ki sem ga vam dovolil; pravico imam torej, da pričnem s streljanjem; toda vaše vzroke spoštujem in vem, da za vas ni rešitve, torej naj se vam spolni želja. Winnetou, slavni glavar Apačev, vas sprejme pod svoje nadzorstvo, da se vam spotoma kaj žalega ne pripeti. Pojdite in vrnite se v petnajstih minutah, da mi poveste svoj sklep. To je zadnji čas, ki ga vam dovolim."

Tako se napotijo z Winnetouom okoli cele naše črte in tudi one v gozdu. Ko se vrnejo, se je že dani. Tudi na obrazih Jumor se je dani, in očito je bilo videti, da bojujeto notranji boj; boj med ponosom in potrebo. S povesnim pogledom stoji nekaj časa pred nami, a kar reče oni, ki je že prej govoril:

"Old Shaterhand je bil v naši oblasti, pa se mu ni ničesar zgodilo. Zakaj postopa sedaj tako strogo proti nam?"

"Da se mi ni ničesar zgodilo, se nimam zahvaliti vam, noči nismo spali, sklenemo, da porabimo za spanje vroče opoldanske ure. Proti večeru pa smo nameravali naprej. Kam, je bilo samoobsebi umevno, namreč proti onemu kraju, kjer so bili ostali Jumi z umrbljenimi čredami. Jume smo hoteli poloviti in čredo poslati nazaj na haciendo."

Kaj pomagajo besede? Jumi naj mi povedo, kaj so sklenili?"

"Spoznali smo, da Velika Usta, naš glavar, ni mogel drugače ravnati kot je storil. Čevi vaših pušk so od vseh strani obrnjene proti nam, in naše konje, katetrih hitrost bi nas lahko odnesla, ste nam vzeli, ko smo spali."

"Torej se udaste?"

"Tvoji ujetniki smo."

Naglasal je posebno besedo "tvoji", seveda ne brez uroka.

Hoteli so biti moji ujetniki, ker sem jim jaz obljubil, da jih spustim.

"Torej pojdite sedaj, da izročite orožje; nihče ne sme prej priti, dokler ni njegov prednik odložil orožja."

"Ali smemo obdržati svoje svetinje?"

"Veliki duh je hotel, da padete nam v roke; njegovo obličje se je obrnilo od vas, torej so vaše svetinje brez pomena; vendar vas nečem toliko ponižati. Obdržite svoje kalumete in medicine."

To je bilo nekaj kapljic okrepila v njih grenko čašo. Pravijo se, da odidejo proti svojemu taboru. Ko se oddaljijo za deset korakov, ostane prejšnji govornik na svojem mestu, se obrne nazaj in me pogleda. Najbrž je hotel z menoj na samem govoriti. Vedel sem, kaj hoče govoriti, torej grem k njemu.

Old Shaterhand naj oprost, ki se enkrat govorim!" reče. "Vem, da tega oba druga poveljnika ne smeta slišati."

"Govori, toda kratko."

"Ali je res, da je Old Shaterhand obljubil, da nas skrivi spusti?"

"Da, če vaš glavar spolni obljube."

"Kateri?"

"On mi ni dovolil, da vam to povem."

"Toda če ne spolni obljube?"

"Torej tudi meni ni potreba držati obljube."

"Potem mu mi povemo, da mora držati svojo besedo. Hough!"

Po tej besedi hoče oditi, vendar še enkrat postoji in reče: "Kam nas pa hočete peljati?"

"O tem se nismo ničesar sklenili."

"In kako nas bode te mučili spotoma?"

"O mučenju ni govora. Ni ti stradalni ne bode, ker tudi jaz nisem pri vas."

"Ali bomo zvezani na konjih ali bomo lahko šli prosto?"

"Zvezani bode na rokah in nogah, kakor sem tudi jaz bil pri vas. Ti vidiš, da se vse dobro poplaca in slabo kaznuje. Sedaj je pa dovolj; vrnite se v tabor."

Medtem so pa že odbrali tri deset Mimbrenjov, ki naj tvorijo krog v katerega naj Jumi prinesejo orožje. Postavijo se dobro oboroženi kakih petdeset korakov od tabora, in prejšnji govornik je prvi, ki prične svoje orožje. Nato pa pride Winnetou in zveže vsakega na rokah in nogah in ga položi v travo. Jumi so imeli dovolj las in drugih vrvi s seboj. Najtežje je bilo moje delo; preiskati sem moral vsakemu vse žepa in določiti, kaj je zasebna lastnina, kaj je ukradeno na haciendi, zlasti ko sem dobil večkrat kako stvar v roke, o kateri bi prisegel, da je bila na haciendi ukradena, a Jumi so trdili, da je njih medicina, katero sem moral pustiti. Močni Bivol je pa hodil sedaj sem, sedaj tja in gledal, da so Jume kar mogoče trdo vezali.

Tri ure so minile, predno smo bili z delom gotovi. Jumi leže zvezani na tleh kot vrčce. Odzeto orožje pa je ležalo na velikem kupu; nameravali smo ga še predpoldne razdeliti. Stvari, ukradene na haciendi, sem pa izročil nekemu poštemu Mimbrenju, da jih čuva.

Potem se pa spravimo h kosilu. Vsi smo se nasitili, ker mesa je bilo dovolj. Ker po-

svetovanja, dokler se ti ne porvrne pamet."

Po teh besedah ga pustim stati na mestu in odidem. On pa pride za menoj, me zgrabi za rokav in kriči:

"Kaj si govoril? Pamet se mi je zmešala? Ali meni, ker imaš toliko moč, da smeš svoje prijatelje psovati. Potegni svoj nož in bojuj se z menoj! Tako žaljenje se opere samo s krvjo."

Stari glavar je bil skrajno razljučen. Potegnil je svoj izkaj pasu in stal bojevito pred menoj. Jaz mu pa mirno odvrnem:

"Kako se more oprati tako žaljenje, samo jaz lahko določim, ker sem bil jaz razljučen. Imenoval si me izdajalca. Ali je še večje žaljenje za vojnika kot je to? Če mi tujec očita to besedo, ga pobijem na tla, da nikdar več ne vstane; če pa reče kaj takega moj prijatelj, tedaj moram misliti, da je zblaznel. Če se s tem čutiš razaljenega, ne morem pomagati, ker ti si mi dal povod žaljenja."

"Toda jaz imam prav! Ti hočeš Velika Usta oprostiti."

"Pa staviš sem pogoj, katerega ne bo spolnil, torej ga tudi oprostil ne bodem."

"Zakaj govoriš z njim! Ali ni smiljivo, če govoriš z njim na skrivnem, ko misliš, da vsi drugi spijo?"

"Kdo je postavil glavarja Mimbrenjov za mojega stražnika? Kadar Old Shaterhand čuje, drugi lahko mirno spijo; zapomni si. Da si me imenoval izdajalca, ti oprostim, ker sem prepričan, da spoznaš svojo krivico. In s tem se naj stvar konča."

Zopet hočem oditi; glavar me pa še enkrat zadrži in reče:

"Ne, tu še ni konca. Ti se moraš z menoj bojevati. Vzemij svoj nož, sicer te zabodem brez brambe."

Razume se, da so se Indijanci med tem glasnim pogovorom skoro vsi zbudili. Tudi Winnetou je že čul; takoj pride bližje in vpraša Močnega Bivola:

"Zakaj pozivlja moj rudeči brat Old Shaterhand na boj?"

"Ker me je razžalil. Rekel je, da se mi je pamet zmešala."

"In zakaj je to rekel?"

"Ker sem ga imenoval izdajalca."

"Zakaj je glavar Mimbrenjov tako govoril?"

"Old Shaterhand je stal pri Velikih Ustih in govoril z njim."

"Ali je govoril z njim o izdajstvu?"

"Da. Old Shaterhand je rekel, da ga hoče spustiti iz ujetništva."

"In to je edini vzrok, ki ga imaš? Povem ti, moj brat Shaterhand vedno zna, kaj dela, in če postanejo vsi ljudje izdajalci, on bo še vedno zvest."

"To vrjameš ti, jaz pa ne. Kar sem rekel, je resnica: Old Shaterhand me je razžalil; naj se torej bojuje z menoj."

Bil je pravi užitek videti, kako je Winnetou pogledoval starega glavarja in ga končno vprašal:

"Ali hoče moj rudeči brat biti zasmehovan pri svojih?"

To še bolj razburi starega glavarja; kakor tiger zatuli:

"Ali me hočeš tudi ti razjeziti? Poglej mojo postavo, moje roke, pleča! Ali meni, da bom podlegel?"

"Da; če Old Shaterhand želi, ti prebode njegova klina pri prvem mahljaju srce; toda Old Shaterhand neče tega."

"On mora; mora se bojevati; če se pa obotavlja, tedaj je strašopetec in ga brez pomisleka zakoljem."

Sedaj se pa potemni tudi Winnetouove obrazne poteze, njegov obraz postane kakor izjekla; vedel sem, da je Apač sedaj udušil glas svoje vesti. Vzravna se nekoliko in reče:

"Močni Bivol je odločen, da se osmeši; Old Shaterhand se bode z njim bojeval. Kakšne pogoje stavi moj rudeči brat?"

"Boj na življenje in smrt."

"Kdaj?"

"V tem trenutku."

"Po katerih pravilih naj se sučejo noži?"

"Po nobenih. Jaz zabdam, kot se meni poljubi."

"Kaj se zgodi, če eden izmed

borilcev zgubi nož? Ali ga sme drugi zabosti?"

"Če more, lahko; prvi se pa bode branil s pestmi in lahko zadavil svojega nasprotnika."

"Torej" vem natančno, kdo bo premagan in kdo bo še danes videl večna letovišča. Moji bratje naj mi dovolijo, da sem razsodnik; jaz sem pripravljen in onadva naj začeta boj na življenje in smrt."

Oči starega volka se svetijo bojne poželjivosti. Poznal me je dobro, toda v tem trenutku ni pomislil, kaj je že doživel z menoj. Kadar je bil jezen, ni nikdar pomišljal; kadar se je pa njegova jeza razkadila, tedaj je bil najbolj ljubezniv človek. Seveda mu je njegova jeza nakopala že marsikako sitnost in bi ga že zdavnaj odstavili kot glavarja, da ni bil drugače jako sposoben vodnik in neustrašen. Star je bil kakih šestdeset let in velik kot Golijat ter še pri polni moči; opravičiti torej nisem imel s slabim sovražnikom.

Najraje bi se branil sprejeti dvoboj, toda vedel sem, da bi bilo to za mene smrtno nevarno; v svoji jezi bi skočil na mene in udrihal brez pomisleka. Radi tega potegnem svoj nož, pa ne z desnico, temveč z levico, da sem imel desno roko prosto, česar pa glavar ni opazil.

Mimbrenji so slišali in videli, kaj se godi ter prihajali bližje. Ujeti Jumi seveda niso mogli bližje, vendar so se obračali tako, da so lahko vse prizor bolje opazovali. Na vseh očeh se je brala skrajna napeetost, le na obrazih dveh sinov glavarjevih ne. Videl sem njima, da sta bila v velikih srbeh. Če sem jaz zmagalet, ubijem njih očeta, če se pa zgodi nasprotno, tedaj bo mrtev oni, kateremu se imata toliko za zahvaliti.

Tako stojiva kakih pet korakov narazen, vsak z nožem v roki. Predno da Winnetou znamenje za pričetek boja, še vpraša:

"Ali ima moj rudeči brat, glavar Mimbrenjo Indijancev za slučaj svoje smrti kako željo?"

"Jaz ne umrjem!" se zasmije vprašani. "Daj znamenje za boj, in takoj bo požrl moj nož Old Shaterhand."

"Mogoče ima moj beli brat kako željo?" se obrne Winnetou k meni.

"Da. Ko me Močni Bivol zabode, mu povej, da sem bil rešitelj njegovih otrok, in da sem preskrbel njegovemu otroku ime. Mogoče bo pozneje bolj previden v občejanju s svojimi prijatelji, katerim je dolžan hvaležnost."

Mislil sem, da spametujejo ti spomini starega glavarja; toda zmotil sem se, ker po teh besedah se še bolj razburi in zakriči:

"Izdajalec ne more nikdar pričakovati hvaležnosti. Jaz hočem videti kri, kri!"

Sedaj se pa dvigne Winnetou in zakliče z glasnim glasom:

"Nihče gledalcev se naj ne premakne iz svojega prostora, dokler mu jaz ne dovolim! Boj se naj začne! Hough!"

Tudi on potegne svoj nož, da zabode vsakogar, ki bi se mogoče nama približal. Kdo bo začel? To je bilo sedaj vprašanje. Jaz ne. Vendar sem bil odločen, da glavarja pri prvem mahljaju naredim neškodljivga. Tudi Močni Bivol stoji nepremično pred menoj. Mogoče tudi on neče začeti? Vendar kmalu spreviram, da stoji mirno le, ker hoče mene premotiti in se potem naenkrat vreči na mene. Nisem se motil. Kot blisk plane na mene, in jaz spustim nož na tla. Res dvigne nogo, vendar jo takoj zopet postavi na tla in zakliče:

"Ali ste videli, da se Old Shaterhand boji? Nož mu je odpadel, ker mu je strah odprl prste."

Premda, da mu odgovorim, se sklonim navzdol, kakor bi hotel nož pobrati; vedel sem, da bo on kot izkušen vojak porabil ta trenutek. In res v tej sekundi naredi skok, ki je bil odločen za njegov poraz. Ker sem se jaz nameraval skloniti, se je moral skloniti tudi on.

"Kaj se zgodi, če eden izmed

se pripraviti za udarec. Jaz se pa bliskoma vržem vstran in se zvrnam. S tem skokom pridem poleg njega, dočim je on še vedno sklonjen in hoče zamahniti z nožem; v tem trenutku ga pa že s stisnjeno desnico udarim za tilnik, da ne pade, pač pa se zvrne kot vrča na tla. S hitrim potegljajem mu izvijem nož iz rok; nato pa hočem poklekni na prsi, da ga usmrtim; toda do tega ne pridem; prestrašile so me njegove oči. Slednje so bile široko odprte in kakor steklene; tudi usta so odprta. Temen, zarjavel obraz je bil kakor okamenel. Niti z enim členkom svojega trupla se ne gane. Vstanem torej in rečem Winnetouu:

"Glavar Apačev vidi Močnega Bivola ležati na tleh in njegovo nož v svojih rokah. Naj on odloči, kdo je zmagalet!"

Apac pride bližje, da ga preišče. Ko se zopet dvigne, je bil njegov obraz resen in njegov glas se je skoro tresel, ko je naznanil:

"Glavar Apačev je rekel, da bo Močni Bivol še danes videl večna letovišča. Pest Old Shaterhand je kakor skala; ona razbije vse celo tedaj, kadar neče razbijati."

To je bilo resnično govorjenje, ker Močnega Bivola nisem nameraval ubiti. Gledalci stoji mirno v bližini, ko se pripognem, da pregledam in se prepričam, če je Močni Bivol res mrtev. Njegove osteklene oči so bile kakor mrtvečeve; toda srce mu še lahko bije, torej mora še živeti. Ko mu poskusim zapreti oči, se skoro zgrane in zakriči nekaj nerazločnega. Usta se mu odpirajo in zapirajo. Vstanem torej in naznanim Mimbrenjom, ki so težko pričakovali:

"On ni mrtev; on živi. Duša je še v njem; če pa bode truplo še nadalje zmožno, svojih moči, moram se počakati, da se prepričam."

Tu se pa Močni Bivol naenkrat dvigne, zatuli kot nosorog, zamaha z rokami okoli sebe in reče:

"Jaz živim, živim, živim! Lahko govorim in lahko se premikam. Jaz nisem mrtev, nisem mrtev!"

Tu vzame meni Winnetou nož iz roke, stopi proti glavarju in reče:

"Ali se spozna Močni Bivol za premaganega? Old Shaterhand bi ga lahko prebodel, toda ni hotel."

Tu dvigne Mimbrenjo svojo roko, pride počasi proti meni in odvrne, ko globoko zadreha:

"Bledolčnik ima živo smrt v svoji pesti. Bilo je preveč grozno, živeti in objednem biti mrtev. Jaz hočem biti mrtev, popolnoma mrtev. Old Shaterhand naj mi zabode nož v srce, toda tako, da ne bodem več slišal ne videl."

Postavi se pred mene, kakor mož, ki pričakuje smrtnega udarca. Jaz ga pa primem za roko, ga peljem tja, kjer stoji njegovi sinovi in rečem mlajšemu:

"Tvoj starejši brat je do bil od mene ime; tebi ravno toliko darujem: Darujem ti tvojega očeta. Vzem ga; toda povej mu, da naj nikar ne dvomi več o Old Shaterhandu."

Starec me pogleda z izbuljenimi očmi v obraz, povese oči in reče:

"To je hujše kot smrt! Ti dajš moje življenje otroku! Stare babe bodo kazale na mene, in od njih brezobličnih ust drugih bode šlo, da si me premagal in daroval potem življenja dečku brez imena. Boljša smrt kot ta sramota."

"Ni res! Biti premagan v dvoboju ni sramota, in tvoj mlajši sin dobi kmalu tako slavno ime kot njegov starejši brat. Časti ti nismo vzeli. Vprašaj Winnetoua in vprašaj stare vojnike tvojega rodu."

S tem je bil razgovor končan; Močni Bivol odide na svoje mesto, kjer se zatopi v misli; tudi jaz se vsedem v travo in premišljujem; k meni pride Winnetou in reče:

"Ali ni Velika Usta že danes zahteval prostosti od tebe?"

"Da."

"Toda povedal ti ni, kar hoče?"

"Ne."

"Saj ti tudi ne bo povedal, pač pa nalagal. Da je že sedaj zahteval, prostost je pa velika prednost od njega. Velika Usta zasluži, da umre na mučeniškem kolu. Kakšno usodo si sklenil za njega?"

"Isto kot je odločil moj brat Winnetou."

"Tebi je znana, ker so ti znane naše misli. Old Shaterhand in Winnetou ne hrepentajo po prvi, toda Velika Usta ne moreta rešiti. Če ga oprostita, tedaj bodeva midva kriva vseh hudobij, ki jih izvrši pozneje. In se smrti sovražnik Mimbrenjov. Naj ga vzamejo s seboj in sodijo po lastnih postavah."

Dvoboj, ki je tako nenadoma prišel med druge dogodke, me vendar ni mogel zaburiti; zaspal sem tako močno, da se nisem sam zbudil, pač pa so me morali drugi zbuditi. Ob pravem času se napotimo naprej, kakor smo včeraj določili.

Bilo je proti večeru, ko pridemo do mesta, do one soteske, kjer so počivale ukradene črede iz haciende s svojimi stražniki. Toda biti smo morali previdni, ker Jumi so lahko postavili stražo; najbolje je bilo, da pošljemo naprej poizvedovalca, ki pa ni smel jahati, ker odmev podkve bi se razlegal daleč okoli. Ker sem sotesko že od prej poznal, sklenem, da jaz prevzamem ta posel. Ko moj mladi prijatelj, Juma-Shetar to sliši, pride k meni in reče spoštljivo:

"Ali mi Old Shaterhand dovolijo, če izrečem neko prošnjo?"

"Govori!"

"Old Shaterhand gre poizvedovat, kje je sovražnik. Ali smem z njim?"

"Jaz sicer potrebujem spremljevalca, da ga ustim kot stražnika za seboj, toda ti si storil dovolj in pridobil že ime. Pot k velikim dejanjem ti je sedaj prosta. Pač pa hočem nekemu drugemu pomagati, da pride kmalu do imena. Pošlji svojega mlajšega brata k meni! On naj me spremlja!"

Mali Indijanec bi seveda najraje videl, da bi šel on z menoj; ker sem pa poklical njegovega brata, je bil veseno zadovoljen: raditega mi veselo odvrne:

"Moj slavni beli brat ima srce polno dobrote in ljubezni. Moj mlajši brat se bo skazal vrednega izvanredne časti in se trudil, da ne stori kaj napačnega."

Naša dolga četa se ustavi, ker predaleč ne smemo. Lahko bi nas Jumi pred časom zagledali. Tudi ujetim Jumor ni bilo kaj zaupati. Lahko bi vsi naenkrat začeli kričati in tako opozorili svoje tovariše, da jim preti nevarnost. Mimbrenji s svojimi ujetniki torej obstanejo in razjahajo, dočim grem jaz z dečkom naprej in sicer peš.

Deček koraka za menoj in ne reče besedice.

Ko se pa nekolikokrat ozrem za seboj, vidim na izrazu njegovega obraza, da ima nekaj na srcu, pa si ne upa povedati, ker se ni drznil pričeti govora. Raditega ga počakam, da pride do mene in rečem:

"Moj mladi brat naj koraka ob moji strani."

Deček me takoj boga.

"Moj mladi brat želi govoriti z menoj," nadaljujem, "Naj začne torej!"

Dečko me hvaležno ogleda, vendar ničesar ne reče. Najbrž me je hotel kaj vprašati. Vprašati pa ni smel, ker mu vprašanja nisem dovolil, pač pa samo navaden govor.

"Jaz vem, kaj tišči mojega mojega rudečega brata," nadaljujem z govorom. "Ali naj mu jaz povem?"

"Old Shaterhand govori, kadar hoče."

"Tiče se tvojega očeta, Močnega Bivola, kaj ne?"

"Old Shaterhand vedno pravo ugaše."

"Vprašati si me hotel, zakaj sem tebi podaril njegovo življenje?"

"Hotel sem, vendar nisem mogel govoriti. Če Old Shaterhand želi, pa vseeno povem. Moj oče bo umrl."

"Zakaj?"

"Zakaj?"

"Zakaj?"

"Zakaj?"

Nova uganka.

Pa je bila res lahka! Kdo bi si mislil? Kaj ne, kako so ljudje pametni? Toliko odgovorov na eno samo uganjko. Več kot tristo jih je bilo. Več kot štiristo z onimi, ki niso pravilno uganili. Nekateri so menili, da je veličanska zver "veverica," drugi zopet "miš," tretji "divji maček" itd. Torej pravilno rešena uganjka se glasi: "Možiček je želod, a grozna zver je mrjasec, ali divji prešič." Vsak kdor je uganjko pravilno rešil, je dobil knjigo, katero je zahteval. Mnogo, mnogo oseb je prosilo za knjigo "Roza Jelodvorska", katere smo pa imeli samo 40 v zalogi. Vsi jo torej niso mogli dobiti. Poslali smo jim druge istotako vredne knjige. Kdor pa knjige še ni dobil, pa naj nam naznani, da mu pošljemo. Ker je bila pošiljatev veličanska, se je mogoče urinila kakšna pomota. Mnogo rešitev smo dobili že po 16. marcu, dasi smo v listu izrečno povedali, da na poznejša poročila se ne oziramo. Prosimo, da se to v prihodnje upošteva. Mnogo jih tudi pošlje znamke, a ne pove, katere knjige želi. Vselej se naj določijo rešitev do določenega dneva; vselej se naj določijo gotovo označeno številko znamk in se naj pove, katera knjiga se naj pošlje. Tako bo vse v redu.

Da pa pri naših čitateljih in prijateljih vzbudimo še večje zanimanje za list, smo pripravili danes, da razpišemo nov natečaj uganjk. Ker je bila zadnja izvanredno lahka, smo prisiljeni, da stavimo danes nekoliko težjo, pa je zato tudi darilo vsem onim, ki rešijo uganjko, nekoliko večje. Poslušajte sledečo uganjko, iz katere morate dobiti tri besede, ki značijo pomen uganjke:

V Aziji je gora velika
Vrh se neba skor' dotika
Ni višje gore na svetu
Sneg in led ima po letu.
Katera je ta gora?

Glavo imam, nog pa ne
Pa vendar po svetu hodim
In ljudem pamet motim.
Kdo sem?

Dvojni križ, z rudečo kapo
Znači ga vsikdar.
Trojni križ in zlato kapo
Pa ne nosi vsak glavar.

To so tri uganjke v eni. Zapomnite: Ne pošiljajte nikakih znamk, če niste uganili vseh treh, oziroma štirih imen v tej uganjki. Kdor pa misli, da je pravilno rešil celo uganjko, ta naj zapiše, kar misli, da je prav, priloži pismu znamko za deset centov in ne manj in mu odpošljemo krasno, lepo knjiško najbolj čarobnih povestij iz

TISOČ IN ENA NOČ

Knjiga sama nas velja več kot deset centov in poleg tega moramo plačati še znamke za odpošiljatev. Vendar, da vzbudimo med čitatelji zanimanje, smo pripravili jim podariti tudi to knjigo. Nobena rešitev uganjke se ne sprejme pozneje kot 6. aprila. Ne pošiljajte torej po šestem aprilu rešitev. Držite se navodil.

Razmišljajte, kaj bi neki bilo, kaj pomenijo ta vprašanja. V Aziji na pr. je mnogo visokih gor. Samo nekoliko temeljitega premišljevanja, pa gotovo uganete. Spravi se naj vas več skupaj in skupaj uganjajte! Eden gotovo "pogrunta"

Knjiga "Tisoč in ena noč" je jako zanimiva; v njej so razne arabske pravljice o turških sultanah in kalifih. Požurite se torej in rešite uganjko. Kdor nam pošlje rešitev prvi, drugi in tretji dobi dva zvezka. Torej na delo! Držite se navodil!

* Mrtvaški humor. Nekemu

francoskemu žurnalistu je zapovedal njegov šef, naj povpraša rablje v Parizu, Syonu, Londonu — kako se obsojenci navadno obnašajo proti koncu svojega življenja. Zadnje besede in vzdihli teh grešnikov imajo včasih dokaj humorja, ta-

ko, da se lahko po pravici imenuje mrtvaški humor. Neki carinski stražnik na primer, ki je trojico umoril in še svojega sinčka zadavil, je vzdihnil ko mu je pred njegovo smrtjo izrezal rabelj nekoliko srajce: "Lepa nova srajca!" Neki drugi je vzkliknil pred svojim usmrčenjem — ki je bilo še svoj čas javno — in zaklical neki mladi dami, ki se je spenjala na prstih in stezala vrat, da bi bolje videla: "Malo bolj na desno gospa, potem boste vse videli!" Zamorec Fred Lombell ki je mirno umrl z besedami: "Le enkrat se umre." Na Angleškem je bila svoj čas šega, da se je obsojenec pred smrtjo z nagovorom, poslovlil od občinstva. Morilec Herwick je govoril že precej časa, ko se je nakrat obrnil napram rablju rekoč: "Preobširno govorim, kaj ne?" "O, prosim, le govorite: bom čakal do konca," mu je ta odgovoril ljudno. Znani francoski apaš in roparski morilec Brillaux, ki so ga pred kratkim časom usmrtili, je iskreno želel, da bi rad videl, kako posluje giljotina in to seveda, prej nego mu odseka glavo. Ustregli so mu in ko je videl strašni učinek, je pokimal in zamišljeno dejal: "Da, da, ta aparat se mi je zdel zelo sumljiv."

* Dvoženstvo v Perziji. Bighamijo kaznujejo v Perziji z grozno kaznijo — s kamenovanjem! Claude Anet pripoveduje v neke francoski reviji o svojih vtisih na potovanju skozi Perzijo sledeče: Neka žena iz konthanske okolišice je imela moža, kmeta, ki je bil nekam odšel. Ko vzel dolgemu prižakovanju ni mogla izvedeti, kje da se mož nahaja, se je omožila iznova. Le malo časa je živela srečno v novi zvezi, kajti prejšnji mož se je povrnil nenadoma. Kako prese-nečenje! Skandal so takoj javili pravici. Žena, ki je imela dva moža, se je pregrešila proti koranu in je bila obsojena na kamenovanje. Ujeli so jo in jo vodili boso po ulicah

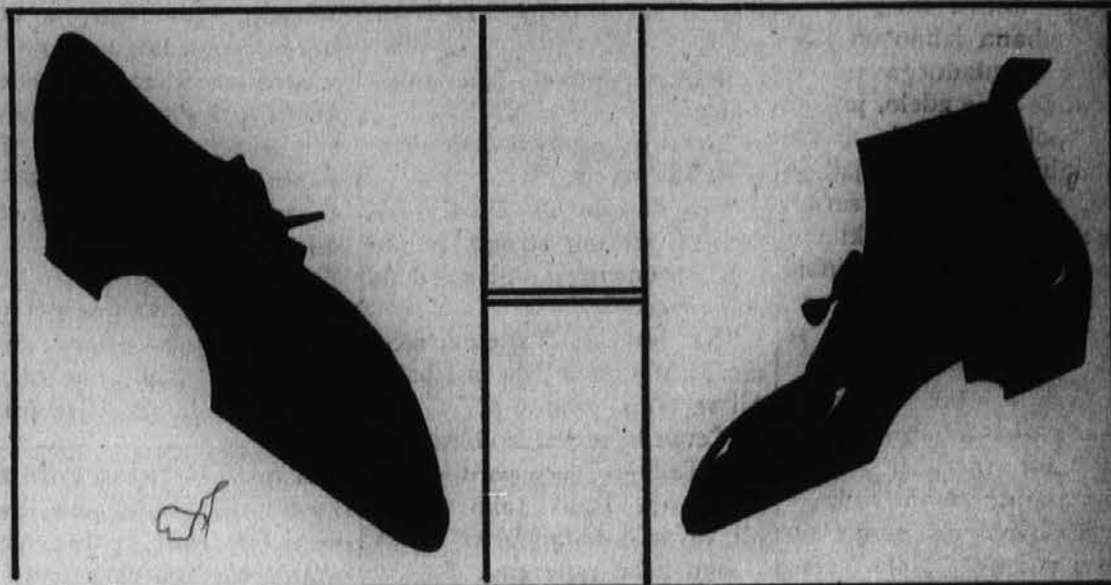
mesta Konthana. Vrhovni svedenik je vodil zbrano ljudstvo sprehajajoče po ulicah, na mesto, kjer je imela biti žena kamenovana. Tam je bila izkopana jama v zemljo, približno en meter globoka. Ženo so vrgli v jamo. Prvi se je približal duhovnik in vrgel na ženo velik kamen. Zatem pa se je usipalo na njo kakor toča kamenje, ki ga je metala pobesnela druhal toliko časa, da je žensko čisto zakrilo. Potem so potegnili mrtvo telo iz jame in jo zakopali po svojem običaju v bližini jame.

* Čarovnikova osveta. Madjar si je šel ogledat razstavo v letu 1893 v mestu Ch. — Zvečer vidi v krčmi čarodejca, ki razkazuje svoje umetnosti. Po predstavi pravi Madjar, da znajo njegovi rojaki doma veliko težje in lepše reči, nego so bile te. Ko Amerikanec to zasliši, pomeni se naglo na tihem z natakajem, stopi potem k Madjaru in reče: "Rekli ste, da znajo čarodejci v vaši domovini lepše in težje reči, nego sem jih razkazoval jaz. Mogoče! A jaz znam še druge čeznaravne reči, kakeršnih še prej nisem pokazal. Tako n. pr. vam dam sedaj zausnico, ki je ne boste občutili vi, ampak oni natakari pri mizi!" — "No, to bi pa vendar rad videl!" reče Madjar. Nato mu pritisne Amerikanec zausnico, da kar zazveni po dvorani. Takoj poskoči natakari, prime se za lice, zastoče in se zvija v silnih bolečinah. Vesel pa reče Madjar: "Saj sem rekel, da nič ne znate! Jaz sem jo tudi občutil!"

* Špekulacija. Gnali so tri žide iz mesta, da bi jih obesili. Ko pridejo k vešalom ter že vsem trem smrtni znoj rosi čelo, prinese kraljev odposlanec pomilostitev za jednega teh treh židov. Oni, kateremu je došla ta sreča, ostane mirno ob vešalih. Na vprašanje, zakaj ne gre domov, odgovori: "Čakam, da obesijo ona dva; morda kupim njiju obleko."

Frank Suhadolnik,

6107 ST. CLAIR AVE.

Prva, največja in najstarejša slovenska prodajalna vsakovrstnih čevljev.

Rojakom se priporočam v nakup finih čevljev posebno sedaj pred Velikonočjo. Naročil sem mnogo finega blaga, ki gotovo vsakemu ugaja. Moja trgovina boče in je vedno veljala kot najbolj zanesljiva, kjer se dobe dobri in trpežni čevlji.

Naznanjam tudi vsem Slovencem, da priredim po Velikonoči razprodajo težkih čevljev vseh vrst razven "Moulder" čevljev. Ta razprodaja se začne takoj po Velikonoči in traja samo tri dneve. Zato se naj vsak požuri, da pride čimpreje. Cene so znižane za 50 centov pri vseh vrstah težkih čevljev, ki so jako trpežni.

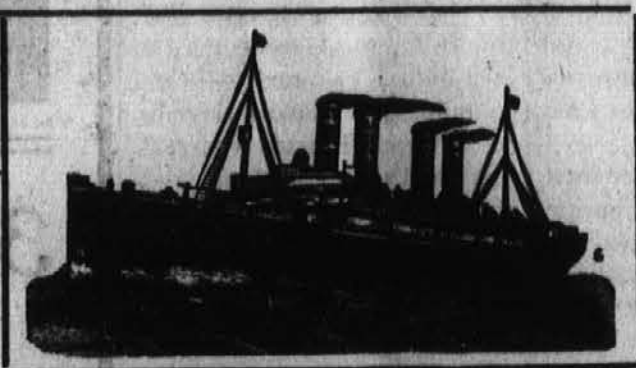
Razprodaja se vrši 28. 29. 30. aprila.

V obilen poset se priporočam in voščim vsem Slovencem veselo Alelujo.

Frank Suhadolnik

6107 St. Clair Ave.

Cleveland, Ohio

VS AK DO

se je že prepričal, da najhitreje in najceneje pošilja

DENARJE V STARO DOMOVINO

FRANK SAKSER CO.

82 Cortlandt St., New York, N. Y.

Podružnica: 6104 St. Clair Ave., Cleveland, O.

V noči pred veliko nočjo.

Ruski pisatelj VI. Korolenko poslovenil, Podravskega.

Bilo je velikonočno soboto leta 188*.

Mrak je že davno razprostrl svoja krila na molčečo zemljo. Zemlja, po dnevu razgreta s dalj pa opihana lahno od svežega diha pomladnega nočnega hladu, se ti je zdela, je tiho dihal s polnimi prsi... Od tega dihanja pa so vstajali in se igrali v trepetajočih žarkih slavnostno ozarjeni oboki višnjevo-belkaste megle, podobni klopčicem dima od kadilnice, ki so se dvigali bližajočemu se prazniku v pozdrav.

Vse je bilo tiho. Neveliko mesto v ruski guberniji, zgrajeno v hladni mrak, je umolknilo, pričakuje trenutka, ko iz visokega cerkvenega stolpa zadoni prvi vdarec. Toda mesto ni spalo. Pod odejo vlažnega mraka, v senci molčečih ljudi, praznih ulic, je bilo moči čuti napeto pričakovanje. Le tu pa tam je še korakal po ulici kak dninar, ki se je bil zapoznil in katerega so malone prazniki zaskočili pri težkem, napornem delu: tupatam je zadržala kočija — nakar je nastala prejšnja tišina... Življenje se je preselilo iz ulic v hiše, v bogata poslopja in skromne kočije ter se ondi potajilo in svetilo skozi okna na ulico. Nad mestom, nad poljem, nad vso zemljo je bilo moči slišati nevidljiv popih prihajajoče slavnosti vstajenja in prerojenja.

Mesec se še ni pokazal in mesto je ležalo v široki senci grča, na kateri je bilo videti veliko mračno stavbo. Posebni ravni in rezki obrisi te stavbe so se odbijali mračno v zlati nočni modrini; temne duri, zevajoče iz temnega zasenčenega zida, so se le s težavo dale razločiti in štirje naročni stolpi so strleli proti nebu, sličejo štirim ostrim piramidam.

Toda med tem se je iz visokega cerkvenega stolpa vtrgal in preletel z lahni zrak zamisljene noči prvi vdarec zvona... potem drugi... in tretji... Kakor bi trenil so zazvonili zvonovi na raznih mestih in z raznimi glasovi, zadoneli in peli, in njihovi glasovi, zlivajoč se v neko mogočno, posebno harmonijo, so se zibali potihoma, kakor bi krožili po eteru...

Iz one mračne stavbe, stoječe nad mestom, se je dalo tudi slišati suhotno, zategljivo cinkanje, tresoč se nekako žalostno v zraku, kakor da se ne bi moglo dvigniti v eterično višavo za mogočnim akordom... Zvonovi so umolkli... Glasovi so se razpršili v ozračju, toda nočna tišina je le počasi zavzemala svoje pravice: dolgo je še donel v mraku otožen, umirajoč, v ozračju napete strune...

Po hišah so ugasnile luči, pač pa so zažarela okna v cerkvi. Zemlja se je pripravljala da proglasi 188* bratno svoje geslo zmagajoč miru, ljubezni in bratovstva. (V pravoslavni cerkvi se vrše slavnostni obred "praznika praznikov" Vstajenja — o polnoči med veliko soboto in Velikonočjo.

V temnih vratih one turbotne stavbe je zaškripal zapah. Četa vojakov, rožlajoča v temi z orožjem, je šla menjat nočne straže. Podali so se od enega vogla k drugemu, vstavlajoč se pri slehri stražniki za trenutek, iz temne tolpe ljudi je izstopila s odmerjenimi koraki neka postava in prejšnja straža je zopet kakor bi bila vtornila v oni neodločni temni tolpi. Potem je odrišla četa dalje in krenila okrog visokega zidu ječe...

Na zahodni strani je zamenjal prejšnjega stražnika mlad novinec: njegovo gibanje je kazalo, da se še ni otrese valčke okornosti; mlado lice je imelo na sebi izraz napete pozornosti novinca, ki vzame prvokrat takšno odgovorno službo na svoje rame. Stal je obrnjen z oblič-

jem proti zidu, zarožljaj z orožjem na roki, prestopil za dva koraka naprej in zavrteši se naokrog stal z ramo ob rami s poprejšnjo stražo. Ta, obrnvisi se nekoliko proti njemu, jel mu je narekovati s suhoparnim glasom navadna navodila: "Nadzorovati od vogla do vogla... imeti pozor... ne spati, ne dremati," je urno govoril vojak in novinec je poslušal vse tako pazljivo in v njegovih sivih očeh je bilo moči opaziti nekak poseben izraz tuge.

"Si me razumel?" ga vpraša vojak.

"Razumel sem; hočem čuvati!"

"No, glej da boš čuval!" ponovi zopet oni strogo in potem, spremenivši glas, doda bolj prijazno:

"Ne boj se, Tadejev, ničesar... Mislim si, da nisi baba. Ali se bojiš strahov?"

"Čemu bi se bal?" odvrne navivno Tadejev, nato pa doda zamisljeno: Tado tako se mi zdi, tovariši, kakor bi mi nekak kamen ležal na srcu..."

Na te preproste, malone otroče se glaseče priznanje se oglasi med zbranimi vojniki smeh.

"Da, da, mati — domača vas!" omeni poveljnik prezirljivo in zapove rezko:

"Orožje na ramo! Naprej — marš!"

Obliodna nočna straža, umerjeno stopajoč z nogami, je zginila za voglom in njeni koraki so kmalu utihnili. Novinec, ki so ga pustili na straži, si položi puško na ramo ter jame počasi hoditi semtertje ob zidu...

Notranjščina ječe je s poslednjim vdarcem zvona znova oživila. Mračna in otožna noč ječe že dolgo ni vidila podobnega gibanja. Zvonenje je doletelo semkaj zares kot nekak oglas svobode črne duri čumnati so se odpirale druge za drugimi. Ljudje v sivih "halatih, (dolgi domači jopič) z ušodnimi prižastimi zaplatami na hrbtu, so v dolgih vrstah po dva in dva se sprehajali po hodniku, vhaajoč v cerkev za jetnike, v kateri je gorelo brez števila lučij. Prihajali so od desne in od leve strani, po stopnjicah od spodaj in po stopnjicah od zgoraj; v ralegajoče se cepetanje nog se je mešalo semtertje rožlanje z orožjem in valovite rinčanje verig ki so jih nosili jetniki na nogah. Vprostorni cerkvi so se postavile sive tolpe k zamreženim pregram in ondi vtihnile. V cerkvenih oknih je bilo moči takisto videti železno omrežje.

Ječa kakor bi bila izumrla. Samo v štirih naročnih stolpih, v nevelikih okroglih čumnatih, neprestano zaprtih, so se sprehajali nejevoljni štirje v posamično ječo obsojeni kaznenici, sedaj pa sedaj pritiskajoči svojja ušesa k durim ter koprnečev lovili pretrgane glasove petja v cerkvi.

Da, v eni iz skupnih celic je ležal na "pričnah" bolnik. Nadzornik, kateremu so naznanili, da je nenadoma zbolel, je prišel k njemu, ko so bili kaznenici odšli v cerkev in sklonivši se preko njega, se je zagledal v njegove oči, ki jih je bolnik topo vpiral v praznoto in katere so se mu lesketale v nenavadnim blesku.

"Ivan! Čuj, Ivan!" zakliče nadzornik bolnika.

Kaznenec se niti ni gnil; samo momljaj je nekaj nerazumljivih besed, glas je imel hripav; razvnete ustnice so se mu vročinsko gibale.

"Jutri pojde v bolnišnico!" reče kakor sam sebi in odide ter obstane pri durih nekega stražnika na hodniku. Stražnik pregleda pozorno bolnika, ki ga je kuhala vročina in pokima z glavo.

"Eh, potepin, potepin! Dovolj si se potepal, tovariš, dovolj!" reče in sprevidevši, da tu nima kaj opraviti, obrne svoje korake po hodniku proti cerkvi, obstane pri zaprtih durih ter jame pozorno poslušati službo božjo, med katero večkrat poklekne ter se prikloni do tal.

V prazni celici pa se oglasi čez trenutek nerazumljiv sa-

mogovor bolnikov. Ni še bil preveč star človek, toda močan in zdaten. Blodilo se mu je in pred oči so mu stopile pred nedavnim minuli dogodki, njegovo obličje pa je izražalo veliko trpljenje.

Usoda je doprinašala s klavirjem ostudno šalo. Prehodil je na tisoče "vrst" (ruskih milj) prodiral skozi goste lesove, preplezal divje visočine, prebil tisočero nevarščin in trpljenja, gnan od vročega kopnenja po domačiji, spremljan z edino nadejo: pogledati na dom vsaj za eden mesec, za eden teden... prebiti pri svojcih... in potem — potem oditi ako treba po oni in isti poti! Za sto vrst od rojstne vasi pa je prišel v to-le ječo...

Toda evo; nerazumljiv samogovor utihne. Oči se potepinu razširijo, njegove prsi dišejo pravilnejše. Nad svojo razvneto glavo vidi veselejše privideke...

"Tajga" — (gosti gozd zlasti v Sibiriji) šumi... Oh, on pozna ta tekoč, pojoč, prosti šum... On zna razločevati tudi razne glasove gozda, govoric slehnega drevesa. Velikostne smreke šume visoko v gostem, temnem zelenju... Jelke šepetajo bolj zamolklo in zategljivo, jasni borovec maha s svojimi vitkimi vejami, topolka se trese in trepet s svojim občutljivim in bojazljivim listjem... Prosta ptica si žvižga, potocič s šumom urno žubori nazdol po kameniti strugi in kalniški volhuni — tropa go-bezdavih srak kroži po zraku nad onimi mesti, kjer prodira skozi "tajgo" nevidljiv sibirski potepin...

Uprav, kakor bi bil bolnika opihal prod prostega kalniškega ozračja. Dvigne se na postelji, se globoko oddahne; njegove oči zro v izrazom napete prozornosti pred se, toda nadkrat se zalesketa v njih nekak navdušenje... Potepin, ubežnik iz navade, zagleda pred se boj nenavadno prikazen: odprte duri!

Nepremagljiv nagon prevzame ves njegov organizem, razliti od bolezn. Znamenja vročnice urno zginijo, ali se združijo okrog edine predstave, prodirajoče v jasnim žarku v zmes njegovih misli: sam je! duri so odprte!

Kakor bi trenil, je stal na tleh. Zdi se mu, da se je ves žar razpalenih možganov nagrnil v oči: zrla so tako topo, uporno, strašno...

Nekdo je odprl za trenutek duri v cerkev... Valovi harmoničnega, radi oddaljenosti po-neženega petja, se dotaknejo njegovih ušes in zopet globo umolknejo. Po bledem njegovem obličju spreleti ganutje; oči se mu pokrijejo z meglo, v njegovi duši pa se pojavi v domišljiji že dolgo gojena slika: tiha noč, šum smrek, prigibajočih se s temnimi vejami nad staro cerkvico rojstne vasi... krdele rojakov, ognji nad reko ter ono in isto petje... pa je hitel in zbrnel po cesti, hotel to videti, zaslišati ondidoma, pri svojcih!

A na hodniku pri cerkvenih vratih je klečal stražnik in prisrčno molil...

Mlad novinec hodi s puško ob zidu. Pred vojakom se razprostira ravno, daleč se razprostirajoče polje, ki se je še le pred nedavnim znebrilo snežne odeje. Lahen vetrič pihlja po njem ter šelesti z visokimi stepno travo prejšnjega leta in zanese v vojakovo dušo tesnobo zamisljenost.

Mlad vojak stopi k zidu, postavi puško na zemljo in položi žviži roke na cev, se globoko zamisli. Ni mogel si jasno predstaviti čemu stoji tukaj v slavnostni noči pred vstajenjem s puško v roki pri zidu v očigled praznemu polju. Sploh je tičalo še neprestano nekaj kmečkega v njem; dokaj je še bilo reči, katerih ni razumil, kar je vendar, tako lahko razumljivo pravemu vojaku in niso mu zaman očitali njegovo preprostost. Ni še temu davno, da je bil še prost, bil gospodar, lastnih svojega polja, svojega dela, sedaj pa je nepričuten, nepojmljiv, neodločen strah, ki ga je proganjal na

vsakem koraku, podil njegovo mlado, robato vaško prirojenost na tir vojaške discipline. Toda v tem trenutku je bil sam... Prazno obzorje, razprostirajoče se pred njegovim pogledom in žvižganje vetra po travi mu je donalo nekako dremoto in pred očmi mladega vojaka so jele nastopati slike iz domovine. Videl je takisto rojstno vas, nad njo pihlja takisto oni vetrič in v serkvi gore luči, temne smreke pa si kimaajo nad cerkvijo z zelenimi vrhovi...

Casih se je nekako predramil in v plavih njeiovih očeh se je odbijalo zagonetno vprašanje: Kaj je to? — polje — puška in zid... Za trenutek si predstavi istinitost, toda otožni glas nočnega vetra mu prinese zopet slike iz domovja in vojak, oprt ob puško, zopet dremle...

Ne daleč od prostora, kjer stoji straža, se prikaže na gribenu zidovja nek temni predmet; bila je človeška glava... Potepin je ogledoval širono polje; le s težavo je razločil komaj vidljive obrise daljnega gozda... Prsi se mu širijo, dihitivo srebajoče svežo, prosto sapo matere noči. Pa se mu pobesijo roke in potihoma se spusti nazdol po zidu...

Veseli odmev zvonov je vznemiril nočno tišino. Duri od cerkve za jetnike so se odprle, jetniki so šli v sprevodu na dvorišče; val harmoničnega petja je priyrel iz cerkve. Vojak se zgane, zravna, sname si kučmo in se hoče prekrižati in roka s katero je hotel narediti križ, mu otrpne... Potepin je dospel na tla ter nameril korake proti stepi.

"Stoj, stoj!... Predragi golobek!" zakliče vojak ter dvigne prestrašen puško... Vse, česar se je bal, pred čemur je trepetal, se je dvignilo proti njemu kot nekak spak — v obliki one ubegajoče sive postave.

"Služba, odgovornost!" šine v možgane čuvajočega vojaka; revež nastavi orožje in nameri za bežečim človekom. Predno pa sproži zamežika ves otožen z očmi...

A nad mestom se znova po-znaša in kroži v eteru harmoničen, zvoneč, valovit glas... a rekek glas zvona zgoraj v ječi zopet trepeti in se trese sliče stokanju obstreljenega tiča Izza zidu so se razlegali daleč po polju prvi glasovi slavnostne himne: "Hristos voskres!"

A med tem za zidom, je zaglušivši vse ostale glasove zagromel strel... za njim se je oglašil slab onemogel stok, a potem je vse vtihnilo.

Samo oddaljen odmev puste poljane je otožno ponovil poslednje glasove puškega strela...

— Slovenske Sokolice prireditelj na Velikonočno nedeljo kar dve igri. To pomenja, da so se Slovenske Sokolice izvanredno potrudile, da privabijo slovensko občinstvo v Clevelandu na svojo predstavo. Ker so pa obe igri res-jako zanimive, opozarjamo tudi mi Slovence, naj se udeležijo teh iger kar v najboljšešem številu. Prva igra je: Dve tašči, ki vzbujajo mnogo smeha radi svoje originalnosti. Druga je pa: Čitalnica pri branjevki, ki je istotako komična igra. Cene sedežem so kakor po navadi: 50, 35, 25 centov. Začetek točno ob osmi uri zvečer. Rojaki, ne pozabite te predstve na Velikonočno nedeljo!

VPRAŠUJTE SAMO PO TEH ZNAMKAH,

Pravi Dunajski Kruh. Svež svak dan pri vseh grocerjih.

Za tuje oglase ni odgovorno ne uredništvo in ne upravništvo

Vsem prijateljem in odkupovalcem voščim veselo "Alelujo"

John Grdina

6021-25 St. Clair Ave. N. E.

Narodni dom "Ljubljana"

Velikanska, fino opremljena dvorana za igre in plesne veselice itd.

Dve veliki dvorani za društvene seje nalašč zato opremljene s preprogami in mizami,

Mala dvorana za poroke, vojaške vaje, pojedine itd. z veliki sobi, kakor za šole, igranje na instrumente in drugo.

Velikanska lepo opremljena gostilna z najboljšimi pijačami vseh vrst in izvrstnimi smodkami.

Horak in mrzel prigrizek vedno na razpolago.

Fino domače vino STRELIŠČE.

6111 St. Clair Ave. N. E.

Najstarejša slovenska trgovina z manufakturnim blagom.

Velika zaloga ženskih in otroških klobukov.

Posebna pozornost se posvečuje nevestam; v zalogi imamo popolno oparavo za nje.

Izdelane ženske obleke, gornja krila in spodnja.

Nadalje imam velik oddelek, kjer se prodaja vse potrebno za novorojenčke.

Izdelujemo ženske obleke po naročilu.

REIMER'S

3417-3423 St. Clair Ave. blizu železniškega križišča.

Že mesece smo nameravali prirediti pomladansko prodajo blaga, in sedaj smo pripravljani za vas z najboljšo izbero izvrstnega blaga, ki se more dobiti. Mnogo vrst blaga smo kupili še lansko jesen, predno so cene poskočile na blagu in sedaj vam mi lahko prihranimo denar na blagu.

Mi ne tratimo denarja za dragocene izlozbe ali okraske z cveticami, ker naša prodajalna je za množice in naša glavna privlačna moč je blago in nizke cene.

Nikjer ceneje!

Ena cena in ta najnižja!

Ženske izvrstne obleke vseh barv \$25.00 vrste po \$17.45

Ženske obleke lepega izdelka \$20.00 vrste po \$12.45

Ženske spodnje čiklje velikanska izbira v vseh barvah in bojih in vseh cenah: po \$7.45, \$4.95, \$3.45 in \$2.45

Ženski pomladni svršniki črni ali pa druge barve po \$9.45, \$6.45 in \$4.95

Ženski klobuki. Mi imamo sedaj največjo zalogo ženskih klobukov v vzhodnem delu mesta. Največ po številu, najnovejših po modi in najbolj pripravnih za nakup, ker so po ceni. Cene od \$6.95 do \$1.95.

V zalogi imamo veliko izbero umetnih cvetlic po cenah kot nikjer v drugih prodajalnah.

Pokrivače za mladoletne otroke, novorojence iz Bedford sukanca. Delane so z globokimi naramnicami in prepletene z vezivom in svilo ter čipkami, od \$2.95, \$1.45

Mi imamo najbolj popolno zalogo manufakturnega blaga, moškega perila in sploh vse potrebščine za moške, ženske in otroke.

Zapomnite si prostor: 3417-3423 St. Clair Ave. blizu železniškega križišča. Vprašaj svojega soseda o nas.

Hau, hau, hau!

ali:

kako je dijak Mihec lajal, mlinar Črnel pa bežal.

POVEST.

Prevel iz poljskega Podravsk.

Po trdi cesti že precej proti večeru je drdral voz, v katerem je bilo vpreženih par konj ter ropotal po kamenju, da se je razlegalo za četrtilje daleč.

Na vozu, na visoko prirejenem sedežu, je sedel razkoračen s pipo v ustih in s kučmo na glavi bogat in ponosen mlinar iz Kobilje glave.

Vračal se je iz sejma s polno denarnico, ki jo je iztržil za prodano moko, pa še s polnejšim trebuhom polnim vsakovrstnih jedi in pijače, katere si nikdar ni pritrgal, kar se je dalo tudi lahko poznati po njegovi debelosti, po tolstih ustnicah in navzdol visečem podbradku.

In čemu bi si naj tudi pritrgoval od ust, ker je — kakor so govorili ljudje — imel denarja kot peska, sicer pa ni imel sorodnikov niti otrok pri hiši, da bi tudi hotel varčevati, itak ni imel za koga. Njegov mlin na dva kamna se ni vstavil ne po dnevu ne po noči, a dobra moka je na nekoliko milj daleč vabila ljudi, pri tem pa tudi nihče ni pomnil, da bi se mu bil kdaj razdril jez ali strolo kolo.

Jakob Črnel je bil bogataš v pravem pomenu in najsi tudi je njegov oče bil občinski črednik, vendar on preprostega kmeta sedaj ni hotel niti pogledati, smatrajoč se enakega malone grajščaku.

Toda to še ni bilo vse. Človek bi mu še odpustil ta napuh, kajti kakor pravijo, vol zmerom le prerad pozabi, da je bil nekoč tele — toda težavno mu je bilo odpustiti, da brigajoč se za lastni blagor in ugodnosti, ubogih ni podpiral na tudi cerkvi ničesar ni daroval. Prazil je samo na to, da mu je bil mošnjček neprestano napet, da je vsaki dan dobro jedel in pil in se naspal do dobrega. Evo, tudi sedaj je dremal na vozu. Zakaj trepanice so se mu posiloma hotele zapreti, tu pa je vendar le bilo treba vsaki hip spodbosti konja, zakaj sonce je jelo skrivati za nekaj črn oblak nebo se je mračilo čimdalje huje in ozračje je postalo nekako soparno.

"Dež pojde," je momljaj Jakob ter si nejevoljen pogladil trebuh, zakaj do doma je imel še dobri dve milj, a ob cesti ni bilo nikjer ne krčme niti strehe, kjer bi mogel najti pravega zavetja, deža pa se mlinar boji kakor zlod blagoslovljene vode.

"Pruj!" je pljunil ter za polovico izstrelil pipo, "treba bo pognati, ker sem začel nekako dremati. Ko bi se mogel s kom razgovarjati ter se razvedriti nekoliko!"

Ko je tako gledal pred se, je videl da je po stezi poleg ceste stopal urnih korakov neke mlad popotnik v suknem županu (jopiču), s palico v roki in s precejšnjim zevežnjem na hrbtu.

"Oho! to je nekak domačin!" zamomlja mlinar in nabuli ustnice.

Med tem se popotnik obrne in zaspani mlinar zagleda znano mu lice.

"Fiu, fiu! to je naš dijak Mihec," pošepeta.

Zares je tudi bil dijak Mihec Gogol, sin revnega kmeta iz Kobilje glave. Že od desete ga leta je brez vsakršne tuje pomoči obiskoval šole v Reševem in sedaj se je, kakor običajno, vračal na počitnice doma.

Treba pa je vedeti, da je bil Mihec zelo priden deček.

Ko je bil še majhen poba, je pasel v župnišču gosi in tako se je prikupil gospodu župniku, da ga je ta sam naučil čitati, a pri tem mu je povedal še večkrat kaj pametnega o tem in onem.

Mihec je bil zelo vedoželjan, posebno je poslušal gospoda

župnika ter si v duhu mislil:

"Oho, moj Bog, ko bi bil jaz kedaj tako moder, kakor gospod župnik!"

Vendar ničesar ni vzbujalo njegove radovednosti v toliko meri, nego one slike, ki so v sebi v dolgi vrsti v zakristiji ter predstavljale različne kralje in viteze v oklepih.

Mihec je vprašal župnika, kaj pomenijo te slike in dobil odgovor, da so bili to nekdanji poljski kralji hetmani in vojvodi.

Revnemu Mihcu so se kar solze zalesketale v očeh.

"Najsvetejša Mati!" je pošepetal, dasiravno sem le sin preprostega kmeta, vendar pa sem Poljak, a doslej še ničesar ne vem o naših nekdanjih kraljih, hetmanih in vojvodah. Duhovnik mu je pripovedoval večkrat, kako so oni ne le zgolj svojo ljubljeno domovino, marveč celo ostali krščanski svet branili pred pagani in koliko junaštva so kazali pri tem, da so se temu kar čudili drugi narodi.

Zlasti si je ohranil Mihec dobro v spominu to, kar mu je pravil župnik o kralju Janu Sobieskim, ki je ne le iz lastne države zapodil Turke s krvavimi glavami, marveč naprosil prihitel na pomoč nemškemu cesarju, čegar prestolnico (dobro vam znani Dunaj) so Turki oblegali in napadali od vseh strani. Toda naš hrabri Jan jih je tako nakuril, da si od tega časa niso več opomogli in da je za zmerom propadla paganska moč.

Tako premišljujoč o teh poljskih kraljih, hetmanih in vojvodah, je rekel Mihec s trdnim sklepom:

"Naj se zgodi, kar se hoče, ker sem enkrat Poljak, moram vendar našo slavno poljsko zgodovino in dela naših očetov in dedov znati tako dobro, kakor sam gospod župnik."

Torej že od tega časa ni mislil na ničesar drugega, kakor da bi prišel v šolo in se začel učiti.

Župnik je pohvalil njegov namen, pripravil mu novo obleko in potrebne knjige, dal mu nekoliko podpore za na pot ter naklonil očeta do tega, da je obljubil donositi vsak teden par hlebkov kruha sinu v šolo.

In tako je, Mihec Gogol prišel svoje študije in vsako leto mu je vzdrževanje delalo manjšo težavo, zakaj že se je živil brez pomoči svojega očeta, pričemur pa je vendar gojil neugasljivo hvaležnost do gospoda župnika.

Sedaj je potoval domu na počitnice, kjer bi se imel posloviti od svojih za dalje časa, zakaj dovršil vse šole v Reševem, se je bil odpravil v Levov.

In revež je hitel na vso moč, zakaj videl je, kako se je nebo prevleklo z oblaki in nastajalo soparno v ozračju, torej bi bil še kaj rad dospel pred dežem pod varno streho.

Razveselil pa se je močno, ko je zagledal v daljavi nekak voz in še bolj je bil vesel, ko je spoznal vaškega mlinarja Črnela, najbližnjega očetovega sosedu.

Raditega mu je urno prestregel pot in odkril se spoštljivo pred njim, rekel pokorno:

"Ej, gospod mlinar!"

Jakob Črnel je pridržal konja in pogledavši popotnika izpod čela, rekel zbadljivo:

"A kaj mi poveš novega, gospod dijak učen človek?"

Mihec se je mlinarju še enkrat nisko priklonil.

"K dežu se napravlja," je spregovoril s prijaznim nasmehom, "nemara bi me hoteli vzeti k sebi na voz, gospod mlinar?"

Črnel si je pogladil trebuh in spustil precejšni klopčič dima pred se.

"Gospod dijak bi se rad peljal", je precejal besede skozi zobe, "ker so boji božjega deža, nemara si misli, da je iz sladkorja ali iz soli?"

"Lahko se vam je šaliti, gospod mlinar," se oglasi Mihec, "toda pet milj dalje sem že prehodil in dežu ne uidem."

Debeli mlinar si je božal svoj napet, napasen trebuh ter prizerljivo kimal z glavo. Dasiravno se bil vesel, da je dobil

tovariša, ki ga je vedril in zabaval z razgovorom, se je vendar našopiril kakor puran, kakaj sebičen in častizeljen kakor je bil, ni bil navajen doprinesiti svojemu bližnjemu ničesar zastonj.

Torej se je šalil in zbadal tovariša dalje:

"Hm, hm, hm, fiu, fiu, fiu, gospod dijak bi prisel, hm, hm, prisel!"

"Ali pa imaš denar?" ga vpraša nakrat.

Mihec se na te besede samo nasmehe.

"Kakšen hasen bi imeli gospod mlinar iz mojega denarja?"

"Ali tako?" zamomlja mlinar, rogajoč se mu neprestano, "gospod dijak je učen, modrijan! snedel je prepelico, zvezde prešteva na nebu, z žlico požira razum, naj si torej pomagata, da ga ne bodo bolele noge, ali naredi, da se oblaki razpode na nebu."

"Lahko se vam je šaliti gospod mlinar," seže mu Mihec v besede.

"Vi ne premorete tega vsega? ha? —" se je šalil bogatin dalje.

Mihcu je kri šinila v glavo, toda še se je premagal in rekel smehljaje:

"Le šalite se zdravi, gospod mlinar."

Jakob Črnel se glasno nasmeji, smokne z jezikom ter vzame bič v roke.

"Ker ne znaš vsega tega, brate, pa si tepec s vsem tvojim znanjem, oje tepec! Jaz pa imam razum," doda ter se vdaril po polni denarnici, "torej se ne dam ujeti bedaku na trnek. Če se hočeš peljati, plačaj, ker ljudje, ki so pametni, ne delajo ničesar zastonj."

Dijak Mihec se vgrizne v ustnice in jeza ga pograbila. Med tem pa se urno premislil, se pokorno nasmeji in reče:

"Ha, ker le tako želite, kaj mi je početi drugega, nego plačati."

"Fifi!", zažviža mlinar, "dva goldinarja daš, brate!"

Pri teh besedah dijak kar poskoči.

"Dva goldinarja! pomislite samo za dve milj!"

Mlinar se nasmeji na vse grlo.

"Ali nočeš, nu pa z Bogom!" zakliče ter nategne vajeti; glej na nebu se bliska, naštopi nalive, da se premočiš do poslednje niti, shujšaš kakor pes in potem se boš moral mazati z žganjico in celo zdravnika bo treba poklicati. Predvari sedaj vse to nezgodo ter se zgubijo časa in zoprnost bolezn, pa boš videl, da te to spravi celo pod drn."

Mihec se zamisli; očitno se je nekaj čudnega godilo v njegovi glavi.

"Ha, kaj mi je početi?" reče urno, "resnica, imate razum, velik razum, dam vam dva goldinarja."

"Daj jih!"

"Dam jih vam doma, gospod mlinar, ker moram petak menjati v krčmi. Pa dam vam svoj zveženj v zastavo."

"Nu, nu," pritrdi mlinar, "pa se vsedi."

Mihec hipoma skoči na voz ter se vsede na zadnjem koncu.

Črnel potegne za vajeti ter krene iz cesarske ceste na stransko pot.

Črez trenutek se ozre in reče djaku:

"Ali ne znaš kake bajke, zakaj spanec me premaguje," je dodal, božajoč si napeti trebuh kakor je bil navajen.

Vendar glej, dijak se je nekako čudno nakremžil, kakor bi se bil napil jesiha, ali požrl žlico popra.

"Toda dajte mi mir s to bajko," se je obregnil in se stisnil v kot na vozu.

Mlinar ga začudeno pogleda in potem še močneje potegne za vajeti, kajti ravno kar sta se približala k mali reki, katero je bilo treba prebresti.

Dijak poskoči nakrat na vozu in zobje mu zaklepetajo, kakor bi se ga bila nakrat lastila mrzlca.

"A kaj vam je, dijak?" vpraša ga mlinar, nekoliko vznemirjen.

N. nič," zaklepeče dijak z robmi ter nekako strašno naboli oči, da mu je samo belina

ostala na vrhu.

"Kaj, vi ste bolni?" vpraša ga mlinar v resnici prestrašen.

"N. nič br... uff!"... izblekne dijak ter se znevič zaljubi, da te je bilo strah gledati ga.

Mlinar se odmakne dalje od njega in mravljinči zagomaze po njem od nog do glave. Pa zopet krepkeje potegne vajeti in jih požeze z grča navzdol proti reki.

Dijak znovič strepeta na vsem životu.

"Brr! uff!" zastoka dijak.

"Ne vem, kaj bo iz tega, ohu-ha!"

"Kaj ti je, za sto zlodjev?" zavreči mlinar prestrašen.

"N. nič, toda znanje," stoka dijak — "pred tednom me je ugriznil pes na pot!"

"Pes!" zakriči mlinar.

"Br!" nadaljuje dijak, "stekli pes!"

"Stekel!" ponovi mlinar in vsi lasje se mu najže po koncu na glavi.

"Toda izžgal sem si rano," nadaljuje dijak skozi zobe ter se trese na vsem životu.

Mlinar obledi, da je izgledal kot najbelejša moka iz njegovega mlina in zobje so mu klepetali glasno kot najglasnejša treslinica.

Uprav v tem hipu dospe voz v reko in voda mu je segala nad kolosa.

Dijak skoči na ravne noge. Preobrne oči, izbulji jezik, stegne naprej roke ter zavreči na vse grlo:

"Voda! voda! uhuha! hau! hau! hau! hau!"

Mlinarja že ni bilo več na vozu. Vrgel je bič in vajeti iz rok in planil v vodo kakor zlod v smolo. Iz početka se je potopil, boječ se, da ga ranjenec ne bi ugriznil, potem na sredi reke pa jame teči navso moč in klicati na vso moč:

"Nasilje! Pomagajte! Pomagajte!"

Indvil je ter vrišal revež z zaprtimi očmi, ne zmeneč se za to, da nihče ni šel za njim in da je voz že dospel iz reke in čvrsto zdrdral dalje po cesti.

Prestrašenega mlinarja ni več ovrhal ne napeti trebuh, niti nabasan mošnjček, kajti tekkel je kakor obseden po sredi reke, pa kričal in kričal:

"Pridite no! Pomagajte!"

Šele potem, ko je tekkel že kake četrte ure, se je ogledal in splezal na obrežje. In dasiravno ni videl nikogar, je vendar le tekkel preko polja.

Črez drn in strn, črez glog in trnje, dokler naposled povsem onemogel in padel na tla. Tedaj se je bilo že popolnoma stemnilo, jelo pa je tudi plivati kakor iz čebra.

V mlinu je bil med tem nastal krič, hrup in šunder, da se je kar stena tresla.

Dijak, zdrav in vesel kakor riba, je dospel z vozom v mlin in gospodar bi imel po njegovi napovedi priti za njim peš takoj za vozom, toda gospodarja ni bilo in ga ni bilo.

Mlinarica si je pulila kar lasje z glave, razposlala hlapce in služabnike na vse strani in vso noč očesa ni zatislila.

Šele proti jutru se je ves vtrujen, blaten, zasopjen in bled kakor mrlič privlekel nesrečni mlinar domu. V eni noči mu je upadel trebuh za polovico in še sedaj se ni popolnoma otesel, revež, svoje-ga strahu.

Iz početka niti besedice ni bilo mogoče izvabiti iz njega. Mahoma je zlezal pod pernico, zapovedal, naj ga namažejo z žganjico, obkladajo s toplimi obkladki, pa še po zdravniku je poslal v mesto. Doletelo ga je vse to, kar je bil poprej napovedal revnemu dijaku.

Šele drugi dan, ko se je popolnoma zbrihtal, jel je nekaterim znancem pripovedovati kaj vse ga je dalelo groznega, na kar so se vsi navzoči spustili v smeh.

Treba nam je namreč povedati, da revni dijak še steklega psa nikdar videl ni, marveč da je samo zbijal s tem šalo, hoteč kaznovati bogatega naduteža za njegovo sebičnost in trdosrčnost, ki je bil toliko ponosen na denar, da je, dasiravno prostal, toliko v nič deval znanje in se norčeval z ljudmi, ki nečejo živeti kakor ta-

leta, marveč se hočejo dvigniti in izobraziti svoj duh, ki ga imajo od najvišjega Stvarnika.

Po tem dogodku se je naš samoljubni mlinar dokaj poboljšal ter postal dokaj prijaznejši do bližnjih. Kar pa je še največ pridobil je dokaz spoštovanja do ljudi, ki so se nečesa učili v šolah. Svojega dogodka z revnim dijakom pa se je sramoval do svoje smrti tako, da ga ničesar ni razjezilo bolje in huje, kakor to če ga je kdo spomnil na oni: "Hau! hau! hau!"

JOHN TURK

Slovenski krojač.

3956 St. Clair ave.

Se priporoča v izdelavo finih oblek.

VESELE PRAZNIKE.

Frank Normali

4606 St. Clair ave.

Fina slovenska grocerija.

Se priporoča rojakom

VESELE PRAZNIKE.

Prva slovenska brivnica v Žužembergu.

LEON ZIEGLER

3904 St. Clair ave.

VESELE PRAZNIKE.

Mihael Marešič

3916 ST. CLAIR AVE.

Popolna zaloga finih moških oblek, čevljev, klobukov itd. Fina zaloga otročjih oblek vsake vrste in vsake cene, kakor tudi izvrstni čevlji za otroke.

Se priporoča rojakom!

SLOVENSKA GOSTILNA.

Frank Kmet

3922 ST. CLAIR AVE.

Fino pivo in izvrstno domače vino.

"VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!"

LOUIS KNAUS,

POPOLNA ZALOGA VSEGA GROCERijskega BLAGA.

Naročila se točno izvršujejo in dovažajo na dom.

3908 ST. CLAIR AVE.

"VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!"

Frank Kovačić,

3966 ST. CLAIR AVE.

Najboljši hrvatsko-slovenski saloon v mestu. Na vogalu 40. ceste in St. Clair ave.

Vsem Slovencem želim vesele praznike!

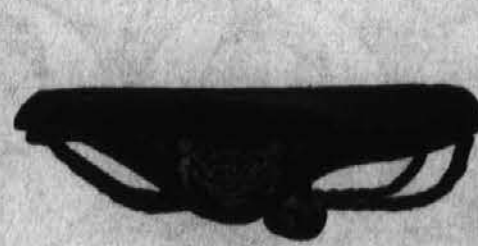
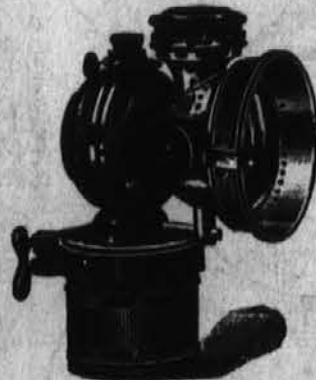
Prva slovenska trgovina za kolesa "BICIKLE"

JE PRI

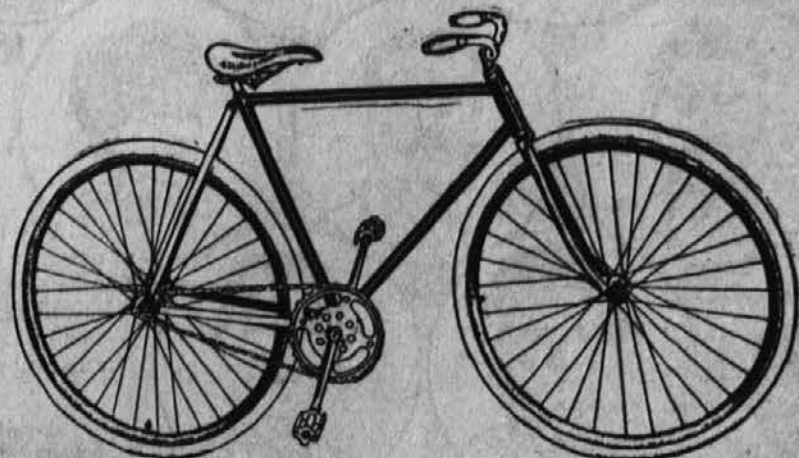
Frank Zakrajšek,

6521 St. Clair Ave. blizu Madisen Ave.

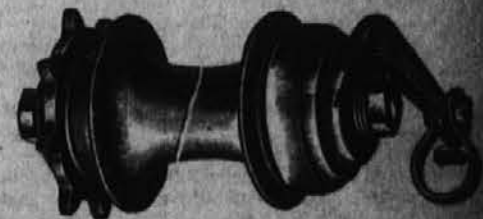
Bliza se spomlad in marsikdo si želi kupiti lepo kolo ali bicikelj. V moji zalogi imam jako fina kolesa, najboljših vrst, pa tudi nekaj starejših. Zatorej opozarjam vse rojake v Clevelandu in okolici, kdor hoče kupiti novo ali staro kolo, da se najprej

obrne na mene, ker pri meni kot svojem rojaku bode najboljšo in najbolj pošteno postrežen. Popravljam tudi stara kolesa, denem nov nikelj na držaje in delam sploh vsa dela, ki spadajo v to stroko. Delo je garantirano in po najnižjih cenah.

Nadalje naznanjam, da imam veliko zalogo kavčuka, ali gumija, s katerim lahko popravljam kolesa pri otročjih vozičkih v najkrajšem času. Pridite torej in pogledajte si mojo trgovino, ker nikjer v Clevelandu ne dobite lepše prilike, da si nabavite blaga, ki spada v to stroko, bolj po ceni in boljše vrste.

Še enkrat se priporočam rojakom; ne podpirajte Judov, ki vas poznajo samo tadaj, kadar jim kažete denar. Svoji k svojim!

K obilnemu obisku se priporoča

Frank Zakrajšek, 6521 St. Clair Avenue CLEVELAND, OHIO.

Kozlovski sod- ba v Višnji gori.

Jos. Jurčič.

Lukež Drenulja, višnjanski mešan ni sicer pil svojega mleka — ker v tistem starodavnem času, ko je živel on, je bilo še manj kravjih repov v Višnji gori, nego le današnji dan — Lukež Drenulja ni glasoval za nemške kandidate, ker tace ni bilo treba za nobene; vendar je imel ta Lukež Drenulja svojo hišo sredi mesta. Res ni bila velika, pa je gostoljubna, zakaj večna vrata so nočindan stala na stečaj odprta in če je kakov pesek tekel mimo in mu je kaj prišlo na um, stopil je v vežo, zavzdignil je nogo in kaj popustil. Tudi ljudje so seosebno ob semanjih dnevih svoje počutke hodili opravljati v Drenuljevo vežo. In naš Lukež, postaran, suh in kljukonos mož, ki je od pomnenja že služil za ponočnega čuvaja, ni se kdo ve kaj in kako zmenil za te in take nemestne navade tujih psov in tujih, največ kmetskih ljudi.

Več nego li gospodar Drenulja se je pa briga za takove goste njegov kozel Lisec, ki je bil zavoljo tega, ker ni imel boljega hleva, privezan v veži. Kadarkoli se je kak pes oglašil v vežo, je trgal Lisec nemiljeno svoj motvoz in nastavljal roge in pripravil se na trk. Iz tega je dostikrat prišlo, da se je več psov zbralo okrog njega in brez pretrganja lajalo, da so vsi višnjanski otroci vreli skupaj in kamenjali ubogega Lisca in cokalci z blatom za Boga svetega.

Kdo pameten se bo torej čudil, če se je nesrečni kozel Lisec nekega popoldne, ki je Drenulja ravno kradoma v hosti zanj smukal zelenje, iztrgal in meketaje na ves dir po višnjanskem mestu bežal pred otroki.

Ko se stori hlad, se nam Liščevo sovragi ubogega bradača drvajati, in Lisec se

oddahne ravno tam za kamenjem, kjer se je nekaj poridilisti glasoviti polž, ki so ga Višnjane pobožje častili, če se prav sliši in bere. Tam torej kozel Lisec sede, roge pomoli kvišku in z brado maje prežveka poklajo ter premišlja kam bi šel. Pozabi vse reve in nadloge, in obide ga neko čuvstvo prostosti, ko pod seboj zagleda zeleni vrt mestnega svetovca Andraša Slamoreza.

Po neutrudnem preiskovanju se mi je dalo zvedeti, kdo in kakov je bil ta Andraš Slamorezec. Da je bil mestni svetovalec, to sem vedel poprej. Stari akti, ki sem jih našel, pa še pristavljajo, da je bil človeče na kratkih nogah, širok čez trebuh, da je rad jedel slanino in čebulo in — kar je morda še imenitnejše — da je bil strupen sovražnik nočnega čuvaja, Liščevega gospodarja Lukeža Drenulja.

Kaj, ko bi kozel prišel do glavnatega zelja, vabljuje solate, lepe detelje in druge zelenjave, si je mislil naš Lisec. In ni dolgo preudarjal, temveč s svojo kozjo brado je pokimal, vzdignil se in peketal proti vrtu Andraša Slamoreza.

Ali vrt je bil ograjen okrog in okrog z lesenim plotom pet pediti in tri palce visokim. Pomerjal je kozel Lisec na vse načine, kako bi prišel noter, ali ni se dalo.

Vzpne se s prednjima nogama vrh plotu in gleda s pregrešnim veseljem ter veliko poželjivostjo na vrt, obenem premišljuje, kako bi se dal plot podreti, preskočiti, ali karsibodi.

A kaj se zgodi?

Prav v tem grehotnem stanu ga zagleda gospod Andraš Slamorezec. On je ravno nekoliko kislega mleka posrebal za popoldnevno kosilo in nekaj premišljal — bogvedi kaj — ko zapazi Drenuljevega kozla ob plotu in uvidi hudobno njegovo namembo. Razkačen popade — ne vem, če burkije ali štokrlje, — in dirja na plan s trdnim namenom, da bi hudobnega Drenuljevega koz-

la potolkel do gotove smrti. Lisec, nedolžni kozel, nič hudega vaju od starejših ljudi, prijazno mekeče in meni: ta mi bode odprl plot in jaz idem na vrt. Slamorezec, ko dojde bliže, zamahne in ob isti uri bi bil ubogega Lisca potolkel na žive in na mrtve, da ni zdajci sam samcat Lukež Drenulja, ki je Lisca s strahom in skrbjo iskal, priskočil, Slamorezca za roko zgrabil in tako govoril: "Stojte, mirujte, prižanite, zlega ne delajte, o Slamorezec! Kozel moj nedolžni nič hudega ne misli, nikarte ga ne pobijajte!"

Pač bi bil očanec Slamorezec v tisti minuti potepel Drenulja, da ni bil ta močnejši. Tako pa se mu je bridko zagrozil in dejal: "Molči, Drenulja, in kozel tvoj hudobni, jaz te bodem tožil na veliko pravdo pri mestnem sodišču."

"Ni vam krivice, kar hočete storiti," pravi Drenulja, prime kozla Lisca za brado in ga trikrat pripali z gorjačo.

Tako se je iztekla reč. In šest dni in šest noči potem so sedeli zbrani mestni očetje, župan iz Višnje gore, svetovalci, vsi starejšine in vsi veljaki. Imeli so sodbo pred seboj, veliko pravdo kozlovsko.

In vstal je v tem sodnem zboru višnjanski modrijarhov starejšin in sodnikov Pavle Zaropotaj, prvi sodnik in župan tega starega mesta. In svetlo je sodnik Zaropotaj pogledal po zbrani množici, trikrat zamakal z ustmi in povzdignil glas menda tako-le:

"Čemu smo se zbrali danes? To vprašam vas, stari Višnjane, zaslonba in podpora našemu slavnemu mestu, in tudi vas, ki odpirate usta in nastavlja ušesa po vsej spoštljivosti, da bi zaslišali, kaj je pravica ki nas je z njo Bog poslal med ljudi. Morebiti se nismo zbrali zavoljo Drenuljevega kozla Lisca in zaradi Slamorezevega vrta? Ta hudobna kozlovka zver je namreč, zapeljana po svoji meseni poželjivosti, po pregrešni lakoti in požrešnosti, dalje po lenobi in nemarljivosti svojega gospodarja Lukeže

Drenulja, bila namenjena, da bi vse zelje, vso peso, korenje, česen in čebulo na Andraša Slamorezca vrtu posmukala, pojedla, potrla in požrla. Kajne, Višnjane, da smo mi pravilni?"

"Smo, smo," odgovarja višnjansko ljudstvo.

"Drenuljv kozel je pa poželel svojega bližnjega blago, on je pregrešno gledal čez plot, torej ga obsodimo na smrt!"

In vse ljudstvo naenkrat zagrmí: "Obesimo ga!"

"Lukež Drenulja pa" — govori višji sodnik — "ni nič kriv tega. Njega ni bilo doma in kar je še več, on je dober ponočni čuvaj. Dajmo mu samo pet gorkih palic po podplatih pa nič več."

"Pet palic!" kriče Višnjane. Andraš Slamorezec je veselja poskočil in zavriskal, ko je zaslišal te modre besede. Ali gospodar Gobežel, drugi starejšina, trikrat zmaje z glavo, včetrči pa srdito vstane in reče: "Kakove so te besede, ki sem jih zaslišal? To niso prave besede. Bodimo, Višnjane moji, pošteni z ljudmi, da bo Bog z nami pošteni; milost skazimo in pravico, da nam Bog milost skaze in pravico; ne srdorimo se, da se ne bo On srdoril. Saj veste, da imamo polža svojega v veliki časti, kar je lepo in prav. Od njega, od polža svojega se učimo kreposti. On je pohleven; toliko hišo ima, da jo nosi s seboj, roge ime, pa ne bode, noče ina, pa ne kolovrati naglo, ampak lepo in počasi leze, kar je prav; izkratka: nikomur ne stori nič žalega. Bodimo še mi takšni. Glejte, Višnjane moj, ko bi kdo izmed nas — česar nas sveti Bog obvaruj! — hotel našega polža dražiti, drezati in bezati, kaj bi pač storil? V hišo svojo bi se tiho pomeknil in sam v sebi miroljubivo dejal: Bog jim odpusti grehe; saj ne vedo, kaj delajo. Posnemajmo starega polža svojega, da se nam bo dobro godilo in nam bode dobro na tem svetu. Odpustimo Lu-

(Nadaljevanje na 9. strani.)

John Gornik,

6105 St. Clair Avenue.

VESELO ALELUJO!

želim vsem obiskovalcem moje trgovine, posebno pa onim, ki me obiščejo ob velikonočnih praznikih. Pripravil sem posebno dobro zalogo vsakovrstnih moških oblek, moškega perila, srajc, zavratnic, ovratnikov i. dr. Na razpolago imam fine klobuke vseh vrst.

Posebno se priporočam v izdelavo moških oblek vsake vrste; v zalogi imam tudi že narejene obleke po nizkih cenah.

Nadalje se priporočam slavnim društvom v izdelavo društvenih oblek, katere izvršim okusno, fino in trpežno. Moje delo je garantirano. Znano je, da so rojaki in bratje Hrvatje pri meni vedno dobro postreženi.

Se priporočam v obilen obisk svoje trgovine!

John Gornik,

6105 St. Clair Ave.

The Collins N. Y. Medical Institute, 140 W. 34th Street - New York.

DR. E. C. COLLINS,
Svetovnoznani slavn profesor zdravil, ustanovitelj The Collins New York Medical Institute in pisatelj znamenite knjige Človek, njegovo življenje in zdravje.

NI BOLJŠIH DOKAZOV NA SVETU.

Zelo lahko se je poviševati in slovitega delati, z izmišljenimi zahvalnicami, a vse drugače je dajati dokaze in resnico svojega delovanja. Med tem, ko se drugi zdravniki z lepimi oglašili polne samohvale in izmišljenimi zahvalnicami ponujajo, je ravnatelj THE COLLINS NEW YORK MEDICAL INSTITUTE uposlen, z zdravljenjem stotih Slovencev nad katerimi so drugi zdravniki obupali, ker jih z svojimi navadnimi zdravili niso mogli ozdraviti.

MI OGLASUJEMO RESNICO
ako mi rečemo, da ravnatelj THE COLLINS NEW YORK MEDICAL INSTITUTE ozdravi v jednom tednu več bolnikov kot jih drugi zdravniki vidijo v celom življenju, in to

DOKAZEMO

s tem, da navedemo nekoliko imen in naslovov ozdravljenih bolnikov kateri so bili svojočasno ravno tako bolni kakor ste vi danes. Poskusili so prej vse druge zdravnike, ne da bi jim isti samoglj knji pomagali, skoravno so pri njih ves svoj denar porabili. Danes pa Boga hvalijo, da so navsednje našli ZDRAVJE, MOČ, ZADOVOLJNOST IN SREČO po čudapolnih zdravilih, naših modernih in izkušenih zdravnikih.

NOBEDIEN DRUŽIH ZDRAVNIKOV

na svetu ne more oglašiti, tega kakor mi. Ker se niso bolniki ozdravili in ker se tiste dve zahvalnice katere tiskajo niso prave, ampak izmišljene in neresne.

Ne verjamite in ne dajte se zapeljati od tvojih zdravnikov kateri so pričeli v tem letnem času, malo trgovino s nišrednimi zdravili, ker dobro vedo, da je v tem letnem času največ bolnih in da je sedaj čas, ubog slovenske bolnike izkoristiti, kateri se ne vejo na pravo mesto obrniti. Taki oglaševalci grede tako daleč, da si nečamejo kaknega neiskusnega zdravnika, kateri jim po ceni slabo opravi, ga občejo v novo nakupno, tako da v resnici izgleda podoben pravemu zdravniku in to samo radi tega, da samorjv tembolj Slovence izkoristiti.

Verjamite tem ako hočete biti zapeljani in izkoristeni, pišite jim in se bodele o tem prepirali.

PIŠITE TAKOJ DANES PO
znamenite knjigo in priloge 15 centov v smakah za poštino. Vaki Slovenci bi jo morali imeti.

Ako toraj bolujete na kakor koli bolni, pišite ali pa pridite osebno v

The Collins N. Y. Medical Institute
140 W. 34th STREET - NEW YORK.

(Glavni zavetelj Dr. E. B. Hyndman.)

- 1 — Frank Severiotti, Cleveland, Miss., V treh tednih ozdravljen bolezn. selodna, pri in vrat-a.

2 — Justo Hernandez Huntington, Ark. — Ozdravljen, glavobola in selodna napake.

3 — Francis Lawandowski 416 So. Jackson Str., So. Bend, Ind. — Ozdravljen, odprtin, hrast in ispan-danja las.

4 — Jos. Mienka B. P. D., 1 East Bernard Tex. — Ozdravljen Nervositete in onemoglosti (slabosti).

5 — Anabren Lukic, Tonopac, New. — Ozdravljen affilističnih snakov.

6 — Antonio Lo Castro 156 Troop Ave. Brooklyn, N. Y. — V treh tednih ozdravljen reumatizma.

7 — J. Jakobson, Spertmorehos, Neb. — Ozdravljen generalne slabosti.

8 — J. Jakobson, Spertmorehos, Neb. — Ozdravljen generalne slabosti.

9 — Peter Smith 2304 Bay Ave., Houlam, Wash. — Ozdravljen, reumatizma v nogah in hrbtu.

10 — Ludwik Solek, 174 W. Kiny Str. Newark, N. J. — Ozdravljen, vnetja pijne selodnega katarja in vnetja oči.

11 — Lucija Turi, Box 136, Meadow Lands, Pa. — Ozdravljen srčne napake.

12 — Don Sime Gulian Zadar Dal-macija. — Ozdravljen kostnega reumatizma.

13 — Kristio Jordanoff, Box 397, Jerome, Ariz. — Ozdravljen, bolezn selodca, kašlja, in bolezn prs.

14 — Marija Olson, Wilkinsburg, Pa. — Ozdravljen, reumatizma.

15 — Nikola Haky, 344 East 31 Str., New York City — Ozdravljen generalne telesne slabosti.

16 — Miss J. A. J. — Los Angeles, Cal. — Ozdravljen reumatizma, telesne slabosti in bolezn selodca.

17 — Peter Smith 2304 Bay Ave., Houlam, Wash. — Ozdravljen, reumatizma v nogah in hrbtu.

18 — Miss. Anie Lukals, 27 Berry St., Brooklyn, N. Y. — Ozdravljen, reumatizma v rokah in nogah.

19 — Ida Johnson Clouet, Minn. — Ozdravljen glavobola in selodne probeve.

20 — J. Rebjak Swedeshoro, N. J. — Ozdravljen bolezn pijne.

21 — Mrs. Marijo Dobos 640 Grand St. Brooklyn, N. Y. — Ozdravljen, bolezn maternice in neredne periode.

22 — Mrs. John Gurka, East Rahway N. J. — Ozdravljen, kroničnega naprtja in selodne bolezn.

23 — Mr. John Gurka, East Rahway, N. J. — Ozdravljen kroničnega glavobola, vrtoglavosti in slabe prebave.

24 — Marija Fontana, Trostio, Pa. Box 63 — Ozdravljen bolezn selodca in ledvic.

25 — John Skiptans, Meadco, Pa. — Ozdravljen bolezn pri teškem dihanju in slabe prebave.

26 — John Ferschman, 174 East 8 St. New York City — Ozdravljen srčne napake in teškoga dihanja.

27 — Mrs. Roh Abbie, Neb. — Ozdravljen kroničnega reumatizma.

28 — Mr. Roh, Abbie, Neb. — Ozdravljen kroničnega reumatizma.

29 — Franc Antulik, 1850 Washington Ave. Columbus, Ohio. — Njegov otrok ozdravljen od telesne slabosti selodne bolezn i. t. d.

30 — Miss. Angelica Frankovic, 643 Eagle Ave. New York City — Ozdravljen, srčne napake in bolezn pijne.

31 — Mrs. Lidle Flachbart Elmhurst Long Island N. Y. — Ozdravljen reumatizma v rokah.

32 — Florijah Rak, Herminia, Pa. Box 18 — Ozdravljen, prehlajenje v treh tednih.

33 — T. P. Petof, Bail Minn., Box 301 Ozdravljen osemnaga letnja.

34 — Lvan Fayet, Box 37 York Haven, Pa. — Ozdravljen teška no-tinja bolezn.

Velikanska zahteva po Severovih družinskih zdravilih je najboljši dokaz za njih učinek.

ZAKAJ BI BILI BOLNI?

STO LET NAZAJ JE PISAL NEKI SLAVNI ZDRAVNIK: "Ravno tako lahko je biti bolan, kakor zdrav, in vsakdo ima pravico, da je zdrav vedno. Ali se vi poslužujete svoje naravne pravice? Ali je vaše zdravje dobro? Pri prvem pojavu bolezni, mislite na

Severova zdravila

Njih učinek se bo tako jasno in hitro pokazal, da ne boste nikdar več dvomili o teh zdravilih. Toda bodite pametni in kupite prava zdravila. Če poskušate razna zdravila, uporabljate samo čas in denar ter tako podaljšate svojo bolezen.

Od leta 1881 v poslu.

Že mnogokrat posnemana; nikdar ponarejena.

Vredna so vašega zaupanja.

Sledeča pisma pričajo o njih; berite jih:

G. Geo. Molitoris, Belt, Mont. piše: Ze leta rabimo Severova družinska zdravila v naši hiši. Res so uspešna in zanesljiva."

"Dobili smo Severova zdravila v dobrem položaju," piše Mr. E. Wagner, Quincy, Wash. "Zdravila so mnogo koristila naši družini in jih najtopleje priporočamo."

Iz pisma, poslanega od J. J. Shonka, Jordan, Minn. prinašamo: Jaz ne morem preveč priporočati Severova zdravila, ker ona res pomagajo, kar druga zdravila ne morejo."

Bodite previdni s svojim želodcem! Severov želodčni grenčec je zanesljivo zdravilo za želodec, daje dober okus in pomaga prebavi; ob vsakem času oživljuje. Cena \$1.00.

Sedaj je čas, da vzamete Severov kričistilec, edino dobro zanesljivo pomladansko zdravilo. Napolnuje žile z novo, čisto krvjo. Odstrani vso nesnago v krvi. Cena \$1.00.

Ali vas davi kašelj? — Severov Balzam za pljuča takoj odstrani kašelj. Staro in zanesljivo zdravilo za vse pljučne bolezni, bolečine v grlu i. dr. Cena 25 in 50 centov.

Ali vstajate s hromim hrbtom? — Severovo jetrno zdravilo je gotovo in zanesljivo zdravilo pri raznih jetrnih boleznih. Vsi, ki rabijo to zdravilo, ga toplo priporočajo. 50¢ in \$1.00.

Ponovljena moč. — Severov življenski balzam ohranja prebavljalne organe v dobrem redu, poživi kri in je sploh zaslužno zdravilo za želodec, pljuča in druge organe. 75 centov.

Zavarujte se proti ranam. — Severovo olje sv. Gotharda je dobro družinsko zdravilo za otekline, razpoke, unetja, revmatizem, neuralgijo, ohromelost, otrpnenje i. dr. 50 centov.

Znebite se revmatizma. — Severovo revmatično zdravilo je ozdravilo že mnogo trpinov na revmatizmu; slednje učinkuje proti skalni kislini in odstrani zaprtje. \$1.00.

Glavobol? Zakaj? — Severovi vaferji za glavobol in neuralgijo takoj odstranijo vse vrste te bolezni, naredo lahko glavo, dober spomin brez kakšnega drugega učinka. 25 centov.

Slabi živci? — Severov Nervoton je dobro znan in priporočen kot dobro zdravilo za slab živčni sistem in nervoznost, brezspanost, neurastenijo i. dr. \$1.00.

Za navadne bolezni. — Severovi jetrni "pili" ozdrave jetiko ter popravijo jetra, da delujejo kot prvotno v dobrem položaju. Vživajo se prijetno — in so zanesljivi pri zdravljenju. Cena 25¢.

Za čisto kožo in lep stas. — Severovo zdravilno kožno milo, če se vedno rabi, popravi kožo do prvotne čistosti in boleti, prežene črne pike, mehurčke in druge pogreške. Izvrsno za kopanje otrok. 25 centov.

Sladko dihanje. — Severov Antiseptol se rabi kot ustna voda, za grgranje in injektiranje ter zagotovi dobro sapo, ohrani zobe, prežene katar. 25 centov.

NAROČITE KATEROKOLI ZDRAVILO, TODA ZAHTEVAJTE SEVEROVA ZDRAVILA.

GLEJTE, DA DOBITE PRAVA. NE SPREJMIJTE PONAREDKOV. ČE NE MORETE DOBITI ZDRAVIL V VAŠEM MESTU, PIŠITE NAM.

Kdor nam piše, mu pošljemo zastoj sledeče knjižice: "Krvne bolezni" — "Zdravje za žene" — "Kako se prežene bolečina in revmatizem, želodčne bolezni, glavobol, pomladne bolezni in KOLEDAR za leto 1910.

Dober zdravniški nasvet zastoj.

W. F. SEVERA CO. Cedar Rapids, Ia.

(Nadaljevanje z 8. strani.)

KOZLOVSKA SODBA V VIŠNJI GORI.

kežu Drenulju ne le smrt, temveč tudi tistih pet palic po podplatih. Kozlu Lisca tud odpustimo, on je neumen, ne ve, kaj je pravo in kaj je grešno. In če to storimo, Višnjanje, bode današnje in vse bodoče dni Bog vesel, da je ustvaril Višnjo goro."

Govorili so še sodniki in meščanje: Jurček Griža, Bošte Krevs, Peter Štrama, Marko Črmaž, Miha Kisovar, Jožman Kravopasec in še več znanomenovanih slovečih možkov, eni z Gobeljezem, drugi z Žužnjalom.

Ne morejo se združiti, zmešnjava je velika, srde se in kateri stiskajo pesti.

Višji sodnik in Župan Zaro-potaj, ki je bil prestopil h Gobežlovi večini, boječ se, da bi bodoče leto zopet ne bil izvoljen, je imel mnogo preglaiven in križev, da je, prvosednik, ohranil primeren red. In ker je videl, da se pričakajo in pulijo zlasti zavoljo tega, ali ima Kozel Lisec um in pamet, ali ne, zmisli se v svoji modri glavi in reče:

"Možje, stojte, poslušajte! Kaj bi bilo, ko bi mi po kozla Lisca poslali ter bi ga preiskali in pretipali in uvideli, ali ima pameti ali je nima?"

S tem predlogom sta bili zadovoljni obe stranki in Lukež Drenulja z meščani: Kašopiharjem, Lasačem in Črmačem dirjal domov da bi kozla privedel pred visoko in častito sodišče.

Vtem so se višnjanski možje malo oddehnili in obrisali pot z vročega čela, vendar so željno pričakovali, ali se bo izkazal kozel pametnega, ali ne.

Drenulja s solznim očesom doma Lisca omotvozi in ga vleče za seboj ter opominja Črmaža, naj ga poganja, toda le — prav izlepa. Lisca pa žalosten reče: "Oj, ko bi se dalo, da bi midva jaz in ti mogla zdajle menjati krogi in glavi tako, da bi bil jaz kozel, ti pa

gospodar moj Drenulja! Zakaj se ne boš dobro nosil, obesili te bodo in še meni ne bi dobro. Oj, da bi vendar ti danes toliko pameten bil, da bi se delal vsaj tako neumnega, kakor si bil neumen, ko si šel čez plot Slamorežčevu zelje gledat in si sebi in meni storil hudo." Pravi, da kozel na o ni ničesar odgovoril svojem žalosti polnemu gospodarju Lukežu Drenulju.

Prišedši med sodni zbor, se zmeni kozel malo za vse sodnike in starejšine, temveč meni nič tebi nič leže in se z zanjno nogo prav dobro popraska za vratom.

"Kozel je neumen, ne ve, kaj bi storil, ničesar se ne boji," ukrepa iz tega Gobežel.

"Ni neumen," vpijejo nasprotniki, in glejte čudesa: kozel sam odmaže z brado.

"Ali ste videli," kriče nasprotniki.

"Muho je odganjal," vpije Drenulja in srdit, da se Lisec nosi tako slabo, zamahne z batino nanj. Kozel se ustraši, iztrga iz njegovih rok, in kakor bi devet naglavnih grehov imel na sebi, zdirja po trgu naravnost domov. "To je slaba kozlova vest!" izpregovore Žužnjala in njegovi privrženci in o, gorje! Drenulja vidi, da se številno prijatelj zopet manjša. Pristopi k starejšini Gobežlu in mu de skrivaj: "Oj, ljubi oče Gobežel! Tri jare kosiš nam prinesem do prve nedelje, samo rešite me iz teh rev in težav."

Toda ni bilo treba jarih kosi, zakaj v tiste mhipu pride sloveči berač in vedež višnjegorski Flere Krivostegno.

Ta je obhodil mnogo sveta, imel od Boga po višnjanski veri poseben dar modrosti ter je znal čarati, da so zdravi ljudje obolevali, bolni umirali.

"Flere Krivostegno naj sodi za vso Višnjo goro," se zmisli neka modrostna ženska in zdajci je Flere sedel na Zaropotajevem stolu, vzdignil berglo svojo ob sebi in jel pozvedovati, kaj je in kako je. Obe stranki sta ga bili veseli, ker tako

je hitro zopet združnost in zloščina prišla v ljubo mesto višnjansko; celo Lukež Drenulja se je obveselil, ker je z drugimi meščani vred mnogo stavil na pravičnost in posebne božje darove Krivostegnove.

Dolgo naslanja vedež Flere kosmato brado na berglo in misli. "Višnjanje, tukaj je težko soditi" — izpregovori naposled Flere Krivostegno. — Zakaj greh je storjen in ni storjen. Ko bi bil kozel zelje požrl, topli bi ga bili s palicami, da bi bil čutil. In Andraš Slamorežec bi zelja ne bil imel. Zdalj pa kozel zelja ni pojel. Slamorežcu ni nič kvara. Greh poželjivosti pa ima vendar kozel na sebi, zato je vreden kazni. Hum, hum, to je težko soditi.

In zopet nasloni kosmato brado in misli.

In glejte! Proti poldne je bilo, kar vstane vedež Krivostegno, počasi dene tri prste na čelo in pogleda svetlo in veselo po višnjanski drhali.

"Duh božji ga je razsvetlil, poslušajmo!" šepetajo stari in mladi.

Krivostegno pa govori in razsodi tako-le:

"Ker se kozel z zeljem ni gostil, pa bi se bil rad gostil, ker je čez plot gledal, pa ni mogel čez plot, zato bodi po svoji senci tepen z devetimi udarci. Gospodar njegov Drenulja pa ta tepež gledaj z zavezanimi očmi, ker je kozla slabo privezal. In zato ker mu je ušel, zato bomo pol ure s palico zamahovali nanj."

"To je višnjanski Salomon!" vpije krdelo.

Trikrat je še solnce stalo nad Višnjo goro in ko je prišlo večtrtič, so gnali kozla Lisca in Lukeža Drenulja iz mesta venkaj na hrib Peščenjak in tam, kjer so njegadni na hribcu stala slavna višnjanska vešala tam je bil kozel Lisec vpričo višnjanske množice po senci tepen in Drenulja je to tepenje gledal z zavezanimi očmi in pol ure so s palicami zamahovali nanj.

JOHN PIRC

(p. d. Vukšinič.)

984 Addison Road.

slovenska gostilna z izvrstnimi pijačami.

VESELE PRAZNIKE.

Za najboljšo pijačo in izvrstne smodke na 965 Addison Road se priporoča

Lovrenc Petkovšek

Vesele velikonočne praznike!

Domača gostilna

Vsem prijateljem želim vesele velikonočne praznike.

Jos. Sajović

6317 St. Clair ave.

Slovenec zelo dobro znana lekarna je

H. H. Fischer-ja

5805 St. Clair ave.

Se priporoča Slovencem!

— Cenjeni društveni tajniki po Ameriki! Če mogoče naročate društvena pravila, vprašajte našo tiskarno za ceno. Videli boste, da je pri nas najlepše delo za najmanjši denar.

The Addison Company

ALLAN DIEMER, poslovodja.

6419 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Trgovci z vinom in žganjem

Posebn apostrežba družinam

Mi garantiramo čistost vse-

ga, kar prodamo.

Edini agentje Zjedinjenih dr-

žav za originalni Riga (Rusko)

Balzam, Fromy, Rogee & Co.'s

konjak Brandy.

Mi iščemo agente!

Raznoterosti.

* Čudovita deklica. V splošno bolnišnico v Pragi so prinesli z veliko težavo štirje čuvaji novo bolnico, 14 letno učenko Ano Urban iz Pocinovice. Dekle ima sv. Vida ples in tehta celih 172 kg.

* Turkinje uhajajo. Naveličane so se enoličnega življenja po haremi. Te dni so se hoteli s ponarejenimi listinami odpeljati iz Carigrada na Francosko tri bivše žene bivšega sultana Abdul Hamida in ena žena mestnega poveljnika Sabeddina paše. Nameravale so nastopiti po zabavnih pariških lokalah kot plesalke. Turška policija pa za take stvari ni imela smisla ter jih je s krova francoskega parnika odvedla nazaj v Carigrad.

* Lepa rdeča naprednost. Angleški "sodrug" Belfort - Bax je v glasilu angleških soc. demokratov "The Socialdemokrat" priobčil oster članek proti uvedbi ženske volivne pravice. Mož pravi med drugim, da bi to bila nasproti moškemu velika krivica, kajti ženske da uživajo v družbi itak neomejeno prednost. Kje pa je ta prednost? Ali v tistih puhlih družbah, kjer velja za "kavalirsko dolžnost", da možki ženski nosi — solnčnik ali torbico, do ji ponudi cigareto, vodo ali sicer kaj, kar ravno sam želi užiti? Ali v tem, da frakar vedno gre ob levi strani one ženske, ki jo ravno "obožava" — ali v čem drugem? O, ko bi vi videli te frakarske kavalirje, kako se obnašajo nasproti nižjemu žensktvu! Kako jim niti v sanjah na misel ne pride, dati ženski prednost, kjer se gre za njihove koristi, kako mežlo in brezsrčno teptajo žensko čast, kako znajo žensko izkoristiti, če je v njihovi službi. Da v nižjih slojih ženska ne uživa nikakih prednosti, da je marveč tu ravno ona največ trpeti del, to je itak notorično. Sodrug pravi nadalje, da

je vendar nemogoče dopustiti ženskam odločevati o vojni in miru, dokler niso podvržene splošni vojaški dolžnosti. Stara fraza! Predvsem ravno na Angleškem ni uvedena vojaška dolžnost; a mislimo, da ženske kot matere pridejo mnogo bolj splošno v položaj, da zro smrti v obraz, kot pa vojaki. In potem pa prosim: Ali ni tisočkrat zaslužnejše človeštvo roditi in vzgajati kot pa ga ubijati in pustošiti mesta in vasi? Brez militarizma bo človeštvo lahko in boljše obstalo, a brez mater nikakor. Kar se pa tiče davkov, s katerimi se vzdržuje javstvo, pa zadevajo žensktvo ravno tako kakor možke — bodisi posredno ali neposredno. Draginja, boleznin in vse druge "blagodati" vojne tudi prav nič ne izvemajo žensktva iz trpljenja. In potem pa: ali niso vojaki sinovi, bratje, možje in očetje? Ali njih vojaška služba ne obtežuje na ta ali oni način njih mater, sester, žena in nevest? Pa vse tisto moralno zlo, ki mu je podvržen vojak, — ali ne pada nazadnje težko kot skala v družini na žensko, ali ni njegova žrtev tudi izven družine ravno ženska? — Končno, pravi Belfort Box, bi morale biti ženske postavno obvezane, da skrbne same zase, za svojega moža, če je delonezmožen, in deloma za otroke. Vprašam sedaj, kdo pa skrbi za ženske, če niso ravno iz bogate rodbine? Ali morda bratje ali kdo drugi? Ali si ne mora danes vsaka napol odrasla ženska sama služiti svoj kruh — če ne po poštenem pa po nepoštenem potu (ki ji ga omogočujejo možki)? Pa skrbi za delonezmožnega moža! Kdo pa danes zanj skrbi — morda država, ki je kot vojak moral služiti ali njegovi možki tovariši? Ne samo za delonezmožne može skrbne in se pote žene, marveč tudi za zdravega in krepkega moža mora marsikak ženska skrbeti in garati s svojimi žulji, bodisi da je zapravljivec, bodisi tenuh. Takih zgledov se nam ne manjka. Za otroke pa tako vsaka dobra

mati da vse, kar premore — ne samo nekaj. Sploh danes v družinah prispevajo s svojim zaslužkom ženske ravno tako kakor možki, le s tem razločkom, da je ženska z mnogo manjšim zadovoljstvom kakor možki mnogokrat popolnoma, deloma pa redno porabi svoj zaslužek za alkohol in druga lepa razvedrila. Ako pa hočejo možki, da bodo ženske še več prispevale, pa naj skrbne za to, da bodo boljše plačene in da dobe boljše službe. Belfort - Bax mora biti torej pravi idijot da je kaj takega napisal — to je res dika soc. demokratske svobodomiselnosti in naprednosti. Slovenski krščanski socialci so pa na ta način "nazadnjaški", da so se že zdavno izjavili za žensko volivno pravico.

* Velike demonstracije na budipeštanskem kolodvoru. Na Ogrskem so imeli zadnje dni zanimiv proces, ki je bil nekoliko podoben Steinheilovemu v Parizu. Marja Haverda je imela bogato mater, s katero pa je živela v sovraštvu in ki ji je odtegnila vsako podporo. Nekega dne pa je ljubimec Haverde, neki Janossy, ustrelil za hrbtno njeno mater. Tako je Haverda podedovala 200.000 kron, ali pa mogoče še več. Janossy je priznal da je ustrelil Haverdino mater, ali da ga k temu činu pregovorila Haverda. Porotniki so rešili pred sodiščem morilca in njegovo ljubinko, ki je bila obtožena, da ga je prisilila k umoru. — Časopisi so poročali, da bo došla Haverda v Budimpešto. V Szegeedu jo je občinstvo sprejelo na kolodvor z burnimi ovacijami. Ko se je pripeljala v Budimpešto, je bilo zbranega na kolodvoru vse polno občinstva. Že ko so ljudje opazili v železnikem vozu zagovornika Haverde, Lengyela, so se čule razne psovke. Ko pa je stopila Haverda iz voza ter je korakala med občinstvom s smehljajem na ustnih, so naenkrat izbruhnile burne demonstracije proti njej. Ljudje so jo psovali z morilko in raznimi čednimi priimki. Ljudstvo je bilo tako

razkačeno, da bi Haverdo ličalo, ako bi ne bilo policijskega šefa in policijskih organov, ki so skrili Haverdo na peronu v neko stranišče in postavili stražo pred vrata. Občinstvo ni vedelo, kam je Haverda zginila. Policija je zahtevala ojačenja, a vse to ni moglo ukrotiti besnega občinstva, ki je zahtevalo hrupno, naj se mu izroči Haverda. Celi dve uri so ljudje oblegali kolodvor, na kar so se razšli. Šele potem je mogla spremiti policija Haverdo v "Hotel Hungaria". Ravnatelj hotela pa je izjavil, da je ne sprejme, in ker je Haverda uvidela, da ne dobi nikjer drugod stanovanja, se je nastanila v hiši nekega svojega odvetniškega zagovornika.

* O zmožnosti policijskega psa imajo navadno ljudje svodvome. Nedavno pa je neki policijski pes v Haagu dokazal, da so taki dvomi neopravičeni in da prekaša tak pes po svojih zmožnostih najboljše detektive. Iz zavoda za bolne na živcih v Scheveningenu pri Haagu je pobegnilo mlado dekle. Nihče ni vedel, kam je izginilo. Čez 24 ur so se šele spomnili policijskega psa, kateremu so dali poduhati deklino obleko. Takoj je šel pes na cesto, prehodil je skoraj vse ulice, slednjič je šel v neko gostilnico, kjer so povedali, da je prišlo prejšnji dan neko dekle pit skledico mleka. Na ukaz "išči!" je pes šel iz gostilne, prehodil več vratov ter slednjič prišel do neke vode, od katere ga ni bilo mogoče spraviti. Ko so dotično vodo natančno preiskali, so res našli v njej mrtvo truplo iskanke deklice.

Slovenska gostilna pri

Frank Jenškovič-u,
je znana kot jako dobra gostilna.

5393 St. Clair ave.

Se priporoča rojakom!

POZOR ROJAKI!

Po dolgem času se mi je posrečilo iznajti pravo in najboljše sredstvo za rast las, proti izpadanju las in odstranitvi luskin na glavi, t. j. Alpen tinktura in pomada, od katere resnično moškim in ženskimi zrastejo lepi lasje; ravno tako moškemu zrastejo lepi brki in brada. Revmatizem v rokah in nogah se popolnoma odstrani, ravno tako kurja očesa, ozeblina, bradavice in potne noge to zdravilo hitro odstrani.

Vprašajte pri

J. WAHCIC, 1092 E. 64th St. Cleveland, O.

— Pišite po cenik naših knjig. Mi imamo največjo zalogo slovenskih knjig v Ameriki.

Najstarejša, najboljša in res edino slovenska dvorana v Clevelandu je
KNAUSOVA DVORANA

ki jo ima že nekaj let v najemu vsem znani slovenski gostilničar,

Mike Setnikar

6131 ST. CLAIR AVE.

Rojaki! Zahajajte na veselice samo v domače dvorane! Objednem se pa priporočam v obilen poset mojega salona, kjer točim vedno samo izborne pijače.

MIKE SETNIKAR,

6131 St. Clair ave.

Frank Vesel

4034 St. Clair Ave.

Prva slovenska mesnica.

Se priporoča rojakom v obilen obisk. Sveže in suho meso vedno v zalogi. Vsako naročilo se po želji vozi tudi na dom. Najboljša postrežba.

Vesele praznike vsem znancem in prijateljem!

JOSIP GORNİK,

6113 St. Clair Ave.

SLOVENSKA TRGOVINA.

Zadnji dnevi pred Velikonočjo se bližajo. Le še pet dnij je do Velikonoči. Ob tem času vsakdo kaj potrebuje novega. Že dolgo vrsto let me poznajo rojaki, da je moja zaloga popolna in ena najboljših, kar se tiče krojaške obrti, moškega perila, klobukov, nogavic, zavrtnic, dežnikov, sukenj in družega blaga.

ALI SI NE ŽELITE NOVE OBLEKE ZA VELIKONOČ? Gotovo. In če pridete v mojo trgovino, tedaj si lahko po volji zberete. Imam popolno zalogo že narejenih oblek vsake vrste, različnih cen. Vse moje blago je vredno denarja.

Ker pa vsakdo neče že narejene obleke, tedaj imam na izbero obilno vrst vsakovrstnega blaga za fine moške obleke. Josip Gornik je znan kot izvrsten krojač med vsemi Slovenci. Še nihče se ni pritožil, ki je pri njemu kupoval. Pritožiti se pa tudi ne more, ker, kar pride iz njegove prodajalne, je "all right."

Dobil sem veliko zalogo novih klobukov uprav v veliki izbori. Če hočete novih spomladanskih srajc, obrnite se na mene; bogata zaloga najmodernejših srajc po nizkih cenah, vam bo gotovo ugajala.

Ne pozabite torej imena in naslova. Pridite pravočasno, da ne boste kupovali v zadnjem trenutku. Vsem Slovencem se priporočam in želim Vesele velikonočne praznike.

JOSIP GORNİK,

6113 ST. CLAIR AVE. CLEVELAND O.